

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1915.

Treść: (№ 278.—280.) 278. Rozporządzenie cesarskie o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku — 279. Rozporządzenie cesarskie o należnościach sądowych. — 280. Rozporządzenie cesarskie o należnościach od kontraktów ubezpieczenia o rentę i zaopatrzenie.

278.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1915

o należnościach od nieodpłatnych przeniesień majątku.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Należności spadkowe.

Przedmiot i wymiar należności spadkowej.

§ 1.

Przedmiot należności spadkowej.

(1) Należnościom spadkowym, ustanowionym w pozycji 1. załączonej taryfy, podlegają:

1. Przypadłe dziedzictwa i zapisy, łącznie z przypadnięciami z tytułu praw do zachowku;

2. Darowizny na wypadek śmierci;

3. Nabycia na podstawie umów małżeńskich, o ile przeniesienie majątku następuje według umów małżeńskich dopiero po śmierci jednego z małżonków (wspólność^o dóbr na wypadek śmierci, oprawa, dochód wdowi itd.);

4. Przypadnięcia lenn i powiernictw rodzinnych, także wówczas, gdy nie następują skutkiem śmierci dotychczasowego posiadacza.

(2) Świadczenia, które zostały nałożone z powodu śmierci na nabywcę na korzyść osób

trzecich, lub które nabywca skutecznie na rzecz osób trzecich wskutek wyrażonego w ostatniej woli życzenia spadkodawcy, uważa się pod względem obowiązku opłaty należności za zapisy a te osoby za zapisobierców.

(a) Darowizny między żyjącymi podlegają należności spadkowej,

1. gdy ich wykonanie odłożone zostało do śmierci darującego lub do chwili albo zdarzeń późniejszych;

2. gdy darujący zastrzegł sobie prawo użytkowania darowanego, ruchomego majątku na czas swego życia i zmarł wcześniej, niż obdarowany, zanim wygasło prawo użytkowania;

3. gdy darujący uczynił darowiznę nie wcześniej, jak na trzy miesiące przed swą śmiercią, o ile nie rozchodzi się o zwykle podarunki okolicznościowe.

(4) W wypadkach trzeciego ustępu należy uiszczoną od podarunku należność od darowizny (§ 30.) doliczyć do należności spadkowej.

(5) Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego, odnoszące się do spadku (spuścizny, dziedzictwa, zapisu), oraz do dziedziców lub zapisobierców, należy, o ile z brzmienia lub znaczenia odnośnego postanowienia coś odmiennego nie wynika, stosować analogicznie w wypadkach, wymienionych pod l. 2. do 4. pierwszego ustępu oraz w drugim i trzecim ustępie, do przedmiotu nabycia i do nabywcy. Pod takim samym warunkiem należy przy stosowaniu tego rozporządzenia cesarskiego uważać na równi ze spadkodawcą tego, którego śmierć w wypadkach, wymienionych pod l. 3. pierwszego

ustępu i w drugim ustępie, spowodowała nabycie, zaś w wypadkach ustępu 1., l. 2., i ustępu 3. darującego; to samo obowiązuje w wypadkach l. 4. pierwszego ustępu co do dotychczasowego posiadacza lenna lub powiernictwa. Na równi z przypadnięciem spadków należy w myśl tego rozporządzenia cesarskiego uważać wymienione pod l. 2. i 3. pierwszego ustępu przeniesienia majątku, spowodowane przez śmierć darującego lub drugiego małżonka, oraz przysporzenia, oznaczone w drugim i trzecim ustępie. Za nabywcę uważa się w myśl przepisów o należnościach spadkowych tego, komu przypadł majątek lub rzecz.

§ 2.

Wymiar należności spadkowej.

(1) Stopa procentowa, według której należy wymiarzać należności spadkowe, zależy od osobistego stosunku nabywcy do spadkodawcy i od czystej wartości majątku, przypadającego każdemu poszczególnemu nabywcy i podlegającego należności. Kilka podlegających należnościom przypadnięć, pochodzących od tego samego spadkodawcy, na rzecz jednego nabywcy, należy pod względem ustanowienia stopy należnościowej i obrachowania należności traktować jako przypadnięcie jednolite, a zatem przypadające wartości majątkowe razem zliczyć.

(2) Przy powiernictwach i lennach będzie dla wymiaru należności spadkowej miarodajnym osobisty stosunek nabywcy do ostatniego posiadacza, a przy podstawieniach powierniczych stosunek nabywcy do tego, kto ustanowił podstawienie.

Uwolnienia i ulgi należnościowe.

§ 3.

Uwolnienia w ogólności.

Prócz przypadnięć i spuścizn, oznaczonych w taryfie jako wolne od należności, są od należności spadkowej zwolnione:

1. Przypadnięcia w ruchomym majątku na rzecz Cesarza; przypadnięcia ruchomego majątku ze spuścizny po Cesarzu i po innych członkach domu cesarskiego, jeśli przypadają członkom domu cesarskiego.

2. Przypadnięcia na rzecz skarbu państwa i na rzecz publicznych zakładów i funduszy, których niedobór ma pokrywać państwo.

3. Ruchoma spuścizna po uwierzytelnionych na c. i k. Dworze zastępców dyplomatycznych, oraz po urzędnikach i służących, którzy byli przez nich zajmowani wyłącznie do celów urzędowych,

oraz po członkach rodzin powyższych osób, którzy żyli z temi osobami w wspólnem gospodarstwie domowem, o ile ci zastępcy, urzędnicy, służący i członkowie rodziny nie są obywatelami austriackimi; następnie ruchoma spuścizna innych osób, którym przysługuje według zasad prawa międzynarodowego prawo uwolnienia od podatku spadkowego.

§ 4.

Ulgi dla spuścizn po uczestnikach wojny.

(1) Spadki po wojskowych, które w rozumieniu § 1., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. lipca 1914, Dz. u. p. Nr. 178, brały udział w wojnie, doznają ulg, gdy

1. spadkodawca poległ na wojnie lub

2. jego śmierć nastąpiła z powodu bezpośrednich następstw odniesionego na wojnie zranienia lub choroby, której spadkodawca nabawił się wskutek pełnienia służby wojennej, lub wreszcie

3. spadkodawca został na mocy domniemania prawnego § 24., l. 2., k. p. u. c. uznany za zmarłego.

(2) Wymiar ulg ustanawia taryfa.

(3) Wymienione w pierwszym ustępie okoliczności ma udowodnić ten, kto rości sobie prawo do ulg należnościowych. Bliższe postanowienia zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

(4) W wypadkach ustępu 1., l. 2., ulgi należnościowe nie mają miejsca, gdy śmierć spadkodawcy nastąpiła później, niż w sześć miesięcy po dniu, w którym zawarto pokój; dzień, od którego należy ten termin liczyć, będzie ogłoszony obwieszczeniem Ministra skarbu.

(5) Poprzednie ulgi można przyznać także spadkom po osobach, które jako należące do siły zbrojnej sprzymierzonego, prowadzącego wojnę państwa, brały udział w wojnie w istotnie równym charakterze, co osoby wojskowe, oznaczone w ustępie 1.

Prawo do nakładania należności.

§ 5.

Majątek nieruchomy.

(1) Majątek nieruchomy, położony w krajach tutejszych, to jest w obszarze, na którym obowiązuje to rozporządzenie cesarskie, podlega należności spadkowej bez względu na obywatelstwo państwowe i miejsce zamieszkania spadkodawcy;

natomiast nie należy wliczać majątku nieruchomości, położonego poza tym obszarem do spadku, podlegającego należności.

(2) Pod względem zastosowania tego postanowienia należy prawo użytkowania i używania tutejszokrajowej rzeczy nieruchomości uważać za położoną w krajach tutejszych rzecz nieruchomą.

§ 6.

Majątek ruchomy.

(1) Gdy spadkodawca był w czasie śmierci obywatelem austriackim, wówczas jego cały, gdziekolwiek się znajdujący spadek ruchomy, podlega należności spadkowej. Należy jednakowoż do długów i ciężarów, ciążących na spadku, policzyć państwowe opłaty od spadku, uiszczone innemu państwu od majątku spadkowego, znajdującego się na obszarze tego państwa. Majątek ruchomy, podlegający należności procentowej, ustanowionej w taryfie należności konsularnych dla postępowania spadkowego, nie podlega należności spadkowej.

(2) Gdy spadkodawca w czasie swej śmierci nie był obywatelem austriackim, wówczas jego majątek ruchomy podlega należności spadkowej o tyle, o ile znajduje się w krajach tutejszych. Gdy spadkodawca w czasie swej śmierci nie miał w krajach tutejszych miejsca zamieszkania, wówczas należy przy wymiarze należności spadkowej policzyć do długów i ciężarów, ciążących na spadku, opłaty od spadku, uiszczone od tego majątku państwu, do którego spadkodawca jako obywatel należał. Władza skarbową jest upoważniona należności wcale lub w części nie pobierać, jeżeli chodzi o znajdujący się przejściowo w krajach tutejszych majątek osób, które tylko zatrzymują się w krajach tutejszych w czasie podróży.

(3) Za rzeczy ruchome, znajdujące się w krajach tutejszych, należy w szczególności uważać: udzielone w krajach tutejszych patenty i przywileje; wierzytelności, zabezpieczone na tutejszokrajowych dobrach nieruchomości; udziały w przedsiębiorstwie, mającem swą siedzibę w krajach tutejszych lub udziały w majątku znajdującej się w krajach tutejszych filii zagranicznego przedsiębiorstwa, o ile prawo udziału nie jest zależne od posiadania akcji lub kuksów. Dla pieniędzy metalowych lub papierowych, monet handlowych, banknotów, akcji, częściowych zapisów długu i podobnych papierów wartościowych, dalej dla kuksów i papierów na zlecenie (weksli, przekazów itp.) jest miarodajne miejsce przechowania, zaś dla wierzytelności, niezabezpieczonych na dobrach nieruchomości, miejsce zamieszkania wierzyciela.

(4) Poprzednie postanowienia należy zastosować także wówczas, gdy ma się stosownie do

ustępu 1. ustalić, w jakim państwie zagranicznym znajdują się wymienione w ustępie 3. przedmioty majątkowe.

§ 7.

Wzajemność i odwet.

W celu uniknięcia podwójnego opodatkowania, przestrzegania wzajemności i wykonywania prawa odwetu, jakoteż ze względu na wojnę, może Minister skarbu wydać odmienne od postanowień § 6. zarządzenia.

Nastanie obowiązku należności.

§ 8.

Obowiązek należności nastaje z reguły ze śmiercią spadkodawcy, w wypadkach § 1., ustęp 1., l. 4., ze zdarzeniem, powodującym następstwo w lennie lub powiernictwie. Przy podstawieniach powierniczych powstaje obowiązek zapłaty należności od przypadnięcia praw na rzecz substytuta z nastaniem wypadku podstawienia, lub jeśli wskutek zgodności woli interesowanych lub z innego powodu przejście majątku nastąpiło przedtem, w tej w cześniejszej chwili; w razie warunkowego lub ograniczonego czasokresem przypadnięcia, stosuje się nastanie obowiązku należnościowego do przepisów § 9.

Kolejne następstwo przypadnięć.

§ 9.

Spadki zawarunkowane i ograniczone czasokresem.

(1) Gdy przeniesienie majątku z powodu śmierci następuje pod warunkiem rozwiązującym lub zawieszającym, wówczas należy uiszczyć należność spadkową zarówno od przypadnięć na rzecz tego, który jest aż do nastania warunku uprawniony do posiadania majątku, jak i od przypadnięcia na rzecz tego, na kogo majątek w razie nastania warunku przechodzi.

(2) Należność spadkową od drugiego przypadnięcia należy opłacić dopiero w razie nastania warunku rozwiązującego lub zawieszającego, gdy jednak zawisłe od warunku przejście majątku następuje skutkiem układu między interesowanymi lub z jakiego innego powodu już przed nastaniem warunku, w tej w cześniejszej chwili. Co do należności spadkowej od drugiego przypadnięcia winien ten, kto jest pierwiej uprawniony do posiadania majątku, dać na żądanie władzy skarbowej stosowne zabezpieczenie.

(3) Obydwa przypadnięcia podlegają należności spadkowej z reguły tak, jak przypadnięcia niezawarunkowane. Gdy jednak pierwsze przypadnięcie i dzień nastania warunku dzieli okres

czasu, nieprzekraczający lat dziesięciu, wówczas na prośbę obowiązanego do należytości winno się po nastaniu warunku zniżyć należytość od pierwszego przypadnięcia w ten sposób, że przy obliczeniu tej należytości bierze się za podstawę tylko tyle dziesiątych części wartości majątku, ile wynosi ilość lat, jakie upłynęły między pierwszym przypadnięciem a dniem nastania warunku; należy przytem te części roku, które przekraczają sześć miesięcy, uważać za pełny rok, w przeciwnym razie ich nie uwzględniać.

(4) Przy przypadnięciach, ograniczonych czasokresem, należy w analogicznym zastosowaniu poprzednich przepisów uważać chwilę końcową za warunek rozwiązujący, a chwilę początkową za warunek zawieszający.

§ 10.

Substytucje powiernicze, powiernictwa i lenna.

(1) Postanowienia § 9. obowiązują analogicznie także przy substytucjach powierniczych; majątek, który wskutek układu między interesowanymi lub z innych powodów wstępuje w miejsce masy substytucyjnej, należy przytem uważać na równi z tą ostatnią.

(2) Nabytek spadkobiercy lub zapisobiercy, ustanowionego z ograniczeniem substytucji powierniczej, należy pod względem obowiązku należytościowego uważać na równi z nabytkiem własności nieograniczonej.

(3) Postanowienie ustępu 2. obowiązuje analogicznie także co do nabytku powiernictw i lenn.

§ 11.

Senioraty.

Przy następstwach w senioratach należy ściągnąć należytość spadkową w dziesięciu równych, nieoprocentowanych ratach rocznych, począwszy od chwili przypadnięcia; gdy czas posiadania ze strony posiadacza powiernictwa ustaje, zanim zapadły wszystkie dziesięć rat, wówczas nie należy ściągać niezapadłych jeszcze rocznych rat.

§ 12.

Następujące po sobie przypadnięcia praw użytkowania.

Gdy zapisano prawo użytkowania, używania, pobierania renty lub prawo do innych, powtarzających się świadczeń w ten sposób, że wykonywanie prawa ma przysługiwać kilku osobom ko-

lejno po sobie, wówczas winno się należytość spadkową za przypadnięcie tego prawa uiszczać stosownie do przypadającego na każdą osobę czasu (§ 20.) oraz do ich osobistego stosunku do spadkodawcy tak często, ile razy osoby dochodzą do wykonywania prawa; co do zapadłości i zabezpieczenia należytości należy zastosować analogicznie przepisy § 9., ustęp 2.

§ 13.

Kilkakrotne odziedziczenie tego samego, nieruchomego majątku.

(1) Jeśli rzeczy nieruchome, które przypadły potomstwu spadkodawcy, zostaną przeniesione dalej w ciągu trzech lat po przypadnięciu w sposób, uzasadniający obowiązek należytości, na potomstwo lub na małżonka nabywcy, należy od pierwszego przypadnięcia uiszczyć tylko tyle szóstych części należytości spadkowej, ile wynosi liczba półroczy, które upłynęły pomiędzy tem przypadnięciem a dalszem przeniesieniem. Ułamki półrocza należy przy tem obliczeniu rachować za pełne półrocze wówczas, gdy wynoszą one więcej, niż trzy miesiące, w przeciwnym razie nie uwzględnia się ich. Gdy już przed dalszem przeniesieniem uiszczono wyższą kwotę należytości spadkowej, należy wówczas na prośbę obowiązanego do należytości wliczyć nadwyżkę do należytości, która ma być uiszczona od drugiego przypadnięcia, lub ją zwrócić.

(2) Ustanowiona w pierwszym ustępie ulga następuje także wówczas, gdy majątek nieruchomy przypadły małżonkowi spadkodawcy, zostanie w ciągu oznaczonego w poprzednim ustępie czasu przeniesiony dalej na pochodzące z małżeństwa ze spadkodawcą potomstwo nabywcy, w sposób, uzasadniający obowiązek należytościowy.

(3) Postanowienia te nie obowiązują co do rzeczy nieruchomych, tworzących przedmiot substytucji powierniczej (§ 10., ustęp 1.), natomiast z wyjątkiem zastępstwa w senioratach (§ 11.) mają zastosowanie do rzeczy nieruchomych, należących do powiernictwa lub do lenna.

§ 14.

Zrzeczenie się i nieprzyjęcie spadku. Niegodność dziedziczenia. Ugoda spadkowa.

(1) Jeśli kto zrzeka się przypadłego mu spadku lub zapisu, nie podając, na czyją korzyść, wówczas przypadnięcie na rzecz zrzekającego się, o ile on nie złożył jeszcze oświadczenia się co do spadku lub nie przyjął jeszcze zapisu, nie

podlega należności spadkowej; obowiązki temu podlega jedynie przypadnięcie, które następuje wskutek zrzeczenia się. Dla wymiaru należności jest jednak miarodajny osobisty stosunek zrzekającego się do spadkodawcy, o ile stąd wyniknie wyższa należność.

(2) Gdy przed przysądzeniem spadku nastąpiło zrzeczenie na korzyść pewnych osób, wówczas postanowienie poprzedniego ustępu ma znaczenie tylko wtedy, gdy zrzeczenie się następuje bez zastrzeżeń oraz tylko o tyle, o ile przypadnięcie na rzecz tych osób nastąpiłoby i wówczas, gdyby zrzeczenie się nie opiewało na korzyść pewnych osób.

(3) Postanowienie pierwszego ustępu należy zastosować analogicznie, gdy ktoś oświadczy, że nie przyjmuje przypadłego mu dziedzictwa lub zapisu lub nie złoży oświadczenia co do przyjęcia spadku, albo stanie się w czasie między przypadnięciem a przysądzeniem spadku niegodnym dziedziczenia.

(4) Gdy przed przysądzeniem spadku zawarto ugodę co do roszczeń do spadku i zapisu, to winno się należności spadkowe obliczyć i uiszczyć w ten sposób, jak gdyby przedmioty majątkowe, do których się ugoda odnosi, przypadły bezpośrednio temu, komu przypadają skutkiem ugody; jeśli jednak w wypadku nieuwzględnienia ugody okaże się przy obliczeniu należności, że kwota należności spadkowej łącznie z należnością od umowy wynosi więcej, winno się należność spadkową obliczyć i uiszczyć w ten sposób, jak gdyby ugody nie zawarto. Poprzednie postanowienia nie naruszają przepisu § 7. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, i jeśli spowodowany ugodą dział majątkowy służy za podstawę wymiaru należności spadkowej, mają zastosowanie także do umów, zawartych przez ugodę co do przedmiotów spadku między dziedzicami a zapisobiercami i pomiędzy kilku zapisobiercami.

Ustalenie majątku spadkowego.

§ 15.

Ogólne zasady.

(1) W celu obliczenia należności spadkowej należy przedewszystkiem ustalić całą spuściznę po zmarłym o tyle, o ile wchodzi w rachubę dla wymiaru należności spadkowej.

(2) Do spadku należy doliczyć roszczenia spadkodawcy do dziedziców lub zapisobierców i to także wówczas, gdy zostały one darowane przez spadkodawcę dłużnikowi aktem ostatniej woli. To samo odnosi się do dziedzictw lub zapisów, które przypadły spadkodawcy, gdy w czasie jego śmierci prawo, urosłe z przypadnięcia, nie zgąsto przez zrzeczenie się lub w inny sposób.

(3) Kto chce uwolnić jakąś rzecz, którą spadkodawca posiadał w czasie swej śmierci, od opłacenia należności spadkowej przez zeznanie, że rzecz do niego należy, winien wykazać swe prawo do rzeczy, w przeciwnym razie rzecz ta co do uiszczenia należności spadkowej ma być traktowana jako część składowa spuścizny.

§ 16.

Kwoty ubezpieczenia.

(1) Roszczenia z tytułu umów o ubezpieczenie winny być w celu obliczenia należności spadkowych zaliczone do spuścizny biorącego ubezpieczenie, o ile nie zostanie udowodnione, że ktoś trzeci już za życia spadkodawcy nabył wobec ubezpieczyciela roszczenie do kwoty ubezpieczenia, które nie może być uchylone zarządzeniem biorącego ubezpieczenie, w sposób, nie uzasadniający obowiązku uiszczenia należności spadkowej. Gdy wystawiono dokument na nabycie roszczenia przez osobę trzecią, należy dostarczyć tego dowodu przez okazanie dokumentu w oryginale lub w uwierzytelnionym odpisie; w przeciwnym razie można dostarczyć dowodu także w sposób, oznaczony w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

(2) Zakłady ubezpieczenia winny dać władzy skarbowej na żądanie wyjaśnienia co do kwot ubezpieczenia, do których wypłaceniami są wskutek śmierci biorącego ubezpieczenie obowiązane i dostarczyć dowodów, potrzebnych do stwierdzenia wiarygodności ich wyjaśnienia. Gdy zakład tego obowiązku nie wypełni, odpowiada on do niepodzielnej ręki wraz z obowiązującym do płacenia za przypadającą na kwotę ubezpieczenia należność spadkową.

§ 17.

Niepewne i nieściągalne roszczenia.

(1) Nie trzeba stwierdzać z urzędu ściągalności roszczeń, podlegających należności spadkowej; pozostawia się jednak stronie wolność wykazania wobec władzy skarbowej w ciągu dwu lat po dniu nastania obowiązku należności (§ 8.),

a gdy chodzi o majątek spadkowy, który później wyszedł na jaw, w ciągu dwu lat od dnia, w którym obowiązany do należytości dowiedział się o wyszłym później na jaw majątku, że podlegające należytości spadkowej rozszczenie jest niepewne lub w całości albo w części nieściągalne i że to zachodziło już w dniu nastania obowiązku należytości. Termin można z przyczyn godnych uwzględnienia przedłużyć.

(2) O ile taki dowód zostanie dostarczony, winna władza skarbowa przyznać częściowe lub całkowite zwolnienie od należytości spadkowej.

§ 18.

Spółność majątkowa na wypadek śmierci.

(1) Gdy między spadkodawcą a jego pozostałym przy życiu małżonkiem istniała spółność dóbr na wypadek śmierci (§ 1234. k. p. u. c.), wówczas cały, podlegający spółności majątek podlega z reguły należytości spadkowej.

(2) Gdy jednak pozostały przy życiu jeszcze za życia zmarłego był w całości lub części wpisany do ksiąg gruntowych jako właściciel podlegającej spółności dóbr rzeczy nieruchomości, wówczas przy obliczeniu należytości spadkowej nie bierze się w rachubę udziału pozostałego przy życiu, o ile udział ten był mniejszy od udziału zmarłego, zresztą zaś należy poddać wymiarowi należytości połowę wartości rzeczy nieruchomości.

(3) To samo odnosi się do wierzytelności wpisanych do ksiąg gruntowych i objętych spółnością dóbr.

(4) Te same przepisy należy zastosować analogicznie do pozostałego ruchomego majątku, objętego spółnością dóbr, o ile zostanie dostarczony dokumentalny dowód na to, iż pozostały przy życiu małżonek i w jakiej mierze był już w czasie śmierci całkowitym lub częściowym właścicielem majątku, objętego spółnością majątkową.

(5) Do stosunkowego odliczenia wspólnych długów i ciężarów od wartości, podlegającej obowiązkowi należytości, należy zastosować odpowiednio postanowienia czwartego ustępu § 22.

Oznaczenie wartości majątku spadkowego.

§ 19.

Oznaczenie wartości dzieł sztuki i i.

(1) Upoważnia się Ministra skarbu, by na prośbę obowiązane do należytości pozwolił w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie,

aby przy oznaczeniu wartości dzieł sztuki lub prac przemysłu artystycznego, bibliotek, manuskryptów i przedmiotów o znaczeniu naukowym, historycznym, pod względem historii sztuki lub cywilizacji, o ile rozchodzi się tu o rzeczy ruchome, zejść przy wymiarze należytości spadkowych poniżej wartości, jakaby się miało wziąć za podstawę obliczenia należytości według ogólnych przepisów należytościowych. Warunki, pod którymi to niższe oszacowanie jest dozwolone, będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

(2) Można także postanowić w drodze rozporządzenia, że w razie sprzedania lub przeniesienia za granicę przedmiotów niżej oszacowanych, w ciągu pewnego, oznaczonego terminu po przypadnięciu spadku, ten, kto podlega obowiązkowi należytości, będzie obowiązany z zagrożeniem skutków karnych § 43., ustęp 1. i 3., do doniesienia władzy skarbowej o sprzedaniu lub przewiezieniu za granicę, a nadto do dodatkowego zapłacenia nadwyżki należytości, odpowiadającej uzyskanej cenie kupna lub stwierdzonej w inny sposób pełnej wartości sprzedanych lub wywiezionych za granicę przedmiotów.

§ 20.

Oznaczenie wartości prawa użytkowania, używania i prawa pobierania renty.

(1) Jako wartość służebności użytkowania lub używania należy przyjąć połowę wartości służebnej rzeczy. Gdy osoba, od której życia zależy czas trwania służebności, przekroczyła w chwili miarodajnej dla oznaczenia wartości wiek lat sześćdziesięciu, wówczas należy oznaczyć wartość służebności w jednej czwartej części wartości rzeczy służebnej.

(2) Gdy użytkowanie lub używanie przysługuje na pewien czas, jednakże — rachując od chwili miarodajnej dla oznaczenia wartości — na mniej, niż dziesięć lat, oblicza się je na tyle dwudziestych części wartości rzeczy służebnej, ile wynosi ilość lat. Gdy osoba, od której życia zależy czas trwania służebności, przekroczyła w wymienionej chwili wiek lat sześćdziesięciu, wówczas wartość rzeczy służebnej oznacza się co najwyżej w pięciu dwudziestych częściach wartości rzeczy służebnej. Nie uwzględnia się przytem ułamków roku, jeśli wynoszą one mniej, niż pół roku, w przeciwnym razie rachuje się je za pełny rok.

(3) Prawa użytkowania i używania, przyznane na czas wieczysty lub na czas istnienia autonomicznego związku, należy oznaczyć w pełnej wartości rzeczy służebnej.

(4) Postanowienia ustępów 1. i 3. nie mają zastosowania do praw użytkowania lub używania, które dotyczą tylko ograniczonych pod względem przestrzeni części pewnej rzeczy; takie prawa należy oszacować według § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50. To samo odnosi się do przypadłych praw poboru renty i praw do innych peryodycznych świadczeń.

§ 21.

Przypadnięcie majątku, obciążonego prawami użytkowania, używania lub prawami poboru renty.

(1) Gdy przedmiotem przypadnięcia jest rzecz, na której przysługuje lub przypada osobie trzeciej prawo użytkowania lub używania, mające być oszacowane według § 20., ustęp 1. i 2., wówczas winno się wymierzyć dla tego przypadnięcia należność spadkową od wartości rzeczy służebnej, zmniejszonej o wartość służebności, zaraz po nastaniu obowiązku opłaty należności (§ 8.), zapłata należności może być jednak odroczone aż do ustania służebności; na żądanie władzy skarbowej należy dać na odroczonej co do zapłaty należności stosowne zabezpieczenie. Po ustaniu służebności winno się obok odroczonej należności zapłacić także należność spadkową od tej kwoty wartości, o którą właściciel obciążonej dotąd rzeczy wzbogacił się przez ustanie służebności.

(2) Jeżeli rzecz obciążona służebnością zostanie przed ustaniem tej służebności przeniesiona dalej dalej z powodu śmierci lub w drodze darowizny między żyjącymi, natenczas nie potrzeba za takie dalsze przeniesienie opłacać należności od spadku lub darowizny; po ustaniu służebności winien jednak ten, do którego obciążona dotąd rzecz w tym czasie należy, uiścić należność spadkową, odroczonej co do zapłaty stosownie do przepisów ustępu 1., a ponadto za ostatnie nieodpłatne dalsze przeniesienie rzeczy należność od spadku lub darowizny według swego osobistego stosunku do pierwotnego spadkodawcy od tej kwoty wartości rzeczy, o jaką się przez ustanie służebności wzbogacił.

(3) Wzbogacenie się w myśl ustępu 1. i 2. należy obliczyć w ten sposób, że od łącznej, ustalonej według stosunków w czasie pierwszego przypadnięcia (ustęp 1.) wartości rzeczy już nieobciążonej odlicza się wartość, poddaną wymiarowi należności według ustępu 1.

(4) W wypadkach § 20., ustęp 3, nie opłaca się od przypadnięcia rzeczy służebnej żadnej należności spadkowej.

(5) Postanowienia ustępów 1. do 3. mają analogiczne zastosowanie, gdy obciążające przypadły majątek prawo użytkowania lub używania na fizycznie odgraniczonych częściach rzeczy, prawo pobierania renty lub prawo do innych peryodycznych świadczeń przysługuje lub przypada osobie trzeciej; za obciążony majątek uważać należy wówczas podwójną kwotę obliczonej według § 20., ustęp 4., wartości prawa, obciążającego majątek, co najwyżej jednak wartość przypadłego majątku.

Potrącenie długów i ciężarów.

§ 22.

(1) Od spadku należy przed obliczeniem przypadnąć potrącić długi i ciężary, ciężące na całej spuściznie.

(2) Długi i ciężary, nie dotyczące całej spuścizny, lecz tylko pewnej części lub przypadnięcia, należy potrącić tylko od tej części lub od tego przypadnięcia.

(3) Do długów i ciężarów należą koszty ostatniej choroby spadkodawcy, o ile nie zostały pokryte już za życia spadkodawcy z jego majątku, nadto koszty pogrzebu spadkodawcy. Pominąwszy wypadki, oznaczone w § 6., ustęp 1. i 2., nie można przy wymiarze należności potrącać należności, dotyczących spuścizny lub przypadnięcia z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat. Zleceń spadkodawcy nałożonych dziedzica lub zapisobiercę (§ 709. k. p. u. c.) nie uważa się za długi lub ciężary.

(4) Długi i ciężary, ciężące zarówno na wolnej od należności jak i na podlegającej jej części spadku, należy odliczyć w stosunku części, podlegającej należnościom, do całego spadku.

(5) Długi i ciężary, polegające na prawie użytkowania lub używania, należy obliczyć według § 20. tego rozporządzenia cesarskiego, zaś długi i ciężary, polegające na peryodycznych świadczeniach, według przepisów § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(6) O ile długi i ciężary są zawisłe od zaistnienia zawieszającego warunku, należy je na razie pozostawić bez uwzględnienia; gdy warunek nastanie w ciągu dziesięciu lat po przypadnięciu, należy na prośbę obowiązany do należności odpisać lub zwrócić nadwyżkę należności spadkowej, zapłaconą wskutek nieuwzględnienia długu lub ciężaru.

(7) Długi i ciężary, których trwanie zależy od warunku rozwiązującego, należy uważać tak, jakby

nie były zależne od warunku; gdy warunek nastanie, winno się należność spadkową uzupełnić do kwoty, którą wypadła wówczas, gdyby dług lub ciężar został uwzględniony z góry według jego rzeczywistego trwania. Na żądanie władzy skarbowej winien obowiązywać do należności dać stosowne zabezpieczenie na nadwyżkę należności spadkowej, którą się miało zapłacić po nastaniu warunku. Postanowienia te nie mają zastosowania do długów i ciężarów, polegających na prawie użytkowania lub używania lub na peryodycznych świadczeniach.

(8) W razie bezwarunkowego oświadczenia się do spadku, winno się uiszczyć niezmnieszoną należność spadkową od zapisów także wówczas, gdy spadek nie wystarcza na całkowite spłacenie zapisów. Również po dokonaniu przyjęcia zapisu winno się zapłacić należność w pełnym wymiarze od nałożonych na zapisobiercę zapisów także wówczas, gdy łączna wartość tych ostatnich przewyższa wartość obciążonego nimi zapisu.

(9) Ustanowi się w drodze rozporządzenia, w jaki sposób ma się wykazać długi i ciężary.

Obowiązek zapłaty i odpowiedzialności.

§ 23.

(1) Do zapłacenia należności spadkowej jest obowiązany nabywca lub jego prawny następca.

(2) Gdy majątek przypada wspólnie dwu albo więcej spadkobiercom lub zapisobiercom, wówczas bez ujmy dla prawa regresu według § 896. k. p. u. c. jest każda z tych osób obowiązana do niepodzielnej ręki do uiszczenia całej przypadającej stąd należności. Roszczenie o zwrot uiszczonej za drugiego współdłużnika należności ma te same prawa pierwszeństwa i ten sam stopień, co zapłacona należność.

(3) Za należność spadkową odpowiada do niepodzielnej ręki wraz z obowiązany do zapłaty według ustępów 1. i 2.:

1. co do należności od zapisów ten, na kim ciąży zapis; jest on jednak uprawniony do ściągnięcia należności przypadającej od majątku, który ma być wydany, przy jego wydaniu, chyba, że spadkodawca nałożył nań obowiązek uiszczenia należności;

2. kto się dopuścił ukrócenia dochodów skarbowych (§ 43., ustęp 3.) lub brał w niem udział, bez względu na to, czy podpada karze czy nie, co do kwoty należności spadkowych, o którą ukrócił lub usiłował ukrócić skarb państwa;

3. ko zaniebda doniesienia, do jakiego jest obowiązany (§§ 19. i 41.) lub nie skuteczni go

na czas, co do należności od przejścia majątku, do którego się doniesienie odnosi.

Przepisy o zabezpieczeniu.

§ 24.

Domniemania prawne.

(1) Władza skarbowa ma prawo w celu obliczenia należności uważać rzeczy, złożone u trzeciej osoby, za części składowe spadku tej osoby, na której imię te rzeczy są złożone. Gdy jednak prawo rozporządzania lub współrozporządzania złożonym majątkiem (depozyt) jest zastrzeżone lub przyznane komu innemu i ten ostatni umrze przed osobą, na której imię majątek złożono, wówczas władza skarbowa może w celu wymiaru należności przyjąć odnośnie do takiego majątku, że zmarły uczynił z majątku darowiznę na wypadek śmierci na rzecz tego, na którego imię majątek złożono.

(2) Gdy rzeczy złożono na imię kilku osób w ten sposób, że każda z nich jest uprawniona do rozrządzania majątkiem, w szczególności, że każdy z nich może podjąć majątek, wówczas, o ile z okoliczności co innego nie wypływa, może władza skarbowa w razie śmierci jednej z tych osób, przyjąć w celu wymiaru należności, że spadkodawca był wyłącznym właścicielem majątku.

(3) W wypadkach przewidzianych w dwu poprzednich ustępach, jest dopuszczalny dowód przeciwieństwa, którego należy dostarczyć przy zachowaniu przepisów § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

§ 25.

Akt zejścia. Inwentarz. Wydanie spadków po obcokrajowcach.

(1) O każdym akcie zejścia winien sąd zawiadomić zaraz władzę skarbową przesyłając jej odpis przedłożonego o tem doniesienia.

(2) Postanowi się w drodze rozporządzenia, o ile władzy skarbowej przysługuje prawo wysłania zastępcy do spisania inwentarza.

(3) Znajdujący się w krajach tutejszych majątek spadkowy po obcokrajowcach mogą sądy wydać władzom zagranicznym (§§ 137 i 138 patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208) dopiero wówczas, gdy zostały zapłacone lub dostatecznie zabezpieczone należności spadkowe, należności od nieruchomości i inne

opłaty jakie się ma uiścić od spadku, lub gdy władze i urzędy, powołane do przypisania tych opłat, zgodzą się na wydanie.

§ 26.

Przysądzenie spadku.

(1) Gdy wniesiono do sądu przepisane dla przygotowania wymiaru należności wykazy spadkowe i sąd przeprowadzający postępowanie stwierdził ich zgodność z aktami spadkowymi i wynikami postępowania spadkowego, lub gdy akta sądowe zawierają daty, potrzebne do sporządzenia tych wykazów, można przysądzić spadek, którego wartość bez potrącenia długów i ciężarów nie przekracza 50.000 K a którego czysta wartość nie przekracza przytem 5.000 K, także przed wymierzeniem i zabezpieczeniem lub uiszczeniem należności spadkowych, należności od rzeczy nieruchomości, jakie się ma zapłacić z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat, jakie się ma uiścić od spuścizny.

(2) Gdy wartość spadku bez potrącenia długów i ciężarów przekracza wartość 50.000 K lub gdy czysta wartość spadku wynosi więcej niż 5.000 K, wówczas w razie, jeśli zachodzi reszta warunków poprzedniego ustępu, można przysądzić spadek przed wymierzeniem i uiszczeniem należności spadkowych, należności od rzeczy nieruchomości, jakie się ma uiścić z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i innych opłat, jakie się ma uiścić od spuścizny, jeżeli uiszczenie tych należności i innych opłat zostanie w dostateczny sposób zabezpieczone. Zabezpieczenie to nie jest potrzebne, jeśli należności i inne opłaty znajdują pokrycie w wartości nieruchomości rzeczy spadkowych lub należących do spadku depozytów (§ 28.).

(3) O przysądzeniu winien sąd zawiadomić władzę skarbową.

(4) Uchyła się sprzeczne z tymi postanowieniami przepisy § 149., lit. a, patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, i § 72. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 27.

Przepisanie hipoteczne.

Zaintabulowanie spadkobiercy lub zapisobiercy albo następcy prawnego tych osób co do należących do spadku nieruchomości i praw hipotecznych, może być dokonane przed upływem roku po dniu powzięcia uchwały przysądzającej tylko wówczas, gdy udowodniono, że zapłacono lub za-

bezpieczono dostatecznie przypadające od spadku należności spadkowe, należności od rzeczy nieruchomości i inne opłaty, lub też władze i urzędy, powołane do przypisania tych opłat, na przepisanie hipoteczne się zgodzą.

§ 28.

Wydanie i zastawienie depozytów.

(1) Papiery wartościowe, pieniądze i inne przedmioty majątkowe spadkodawcy, złożone w sądzie, w instytucjach kredytowych, u bankierów lub w innych zakładach i u innych osób, zajmujących się zawodowo przechowywaniem i administrowaniem cudzych przedmiotów majątkowych, mogą być wydane, podjęte lub zastawione tylko za wyraźnem zezwoleniem sądu, przeprowadzając postępowanie spadkowe.

(2) O ile nie zachodzi jeden z przewidzianych w następującym ustępie wyjątków, można udzielać tego pozwolenia tylko wówczas, gdy dokonano zaliczenia przedmiotów majątkowych, jakie mają być wydane lub zastawione, do podlegającego obowiązkowi należności spadku, a nadto gdy udowodniono, że przypadające od spadku należności spadkowe i należności od rzeczy nieruchomości zostały uiszczone lub dostatecznie zabezpieczone, lub gdy władze i urzędy, powołane do przypisania tych opłat, zgodziły się na wydanie, podjęcie lub obciążenie zastawem.

(3) Pozwolenia może udzielić sąd, przeprowadzający postępowanie spadkowe, niezawisłe od przewidzianych w poprzednim ustępie warunków, o ile wydanie (podjęcie, zastawienie) odnośnych przedmiotów majątkowych jest potrzebne do zapłacenia kosztów ostatniej choroby lub pogrzebu spadkodawcy, do pokrycia kosztów stosownego utrzymania małżonka, potomków lub rodziców spadkodawcy, do zapłacenia niezaprzeczonych, pilnych długów od spadku lub wydatków, potrzebnych do administrowania spadkiem, lub w końcu do należytego dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa zarobkowego lub gospodarstwa rolnego i leśnego spadkodawcy. W tych wypadkach musi się jednak dla pokrycia należności zatrzymać lub wykluczyć od zastawienia kwotę, wystarczającą do zapłacenia należności od spadku i od rzeczy nieruchomości, lub gdy kwota ta w czasie wydania lub podjęcia nie jest znana, przynajmniej jedną dziesiątą część wartości tych przedmiotów majątkowych.

(4) Kto nie zważając na postanowienie 1. ustępu wyda przedmioty majątkowe, podjęmie je lub nabędzie na nich prawo zastawu, odpowiada do niepodzielnej ręki wraz z obowiązującym

do płacenia za przypadające od tych przedmiotów należności spadkowe, jeśli w czasie wydania (podjęcia, zastawienia) wiedział o śmierci spadkodawcy, lub przy dołożeniu należytej staranności wiedzieć był powinien. Wyjęci są od tej odpowiedzialności urzędnicy sądowi i notaryusze, występujący jako komisarze sądowi. Strony mogą dostarczyć dowodu w sposób, ustanowiony w § 16. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, że nie wiedziały o śmierci spadkodawcy, ani że przy dołożeniu należytej staranności wiedzieć nie musiały.

(5) Postanowienia poprzednich ustępów należy zastosować także do wymienionych w § 24. depozytów, złożonych w zakładzie lub u osoby oznaczonego w pierwszym ustępie rodzaju, nadto do przedmiotów majątkowych, znajdujących się w takim zakładzie lub u takiej osoby w schowkach bezpieczeństwa (safes), oraz do kwot ubezpieczenia, do których zapłaceniu jest zakład ubezpieczenia wskutek śmierci ubezpieczonego obowiązany.

Dostarczenie środków pomocniczych do wymiaru. Odsetki odszkodowania.

§ 29.

(1) Postanowienia o obowiązku dostarczenia wykazu spadkowego, o jego formie i treści, oraz o dostarczeniu innych wykazów do wymiaru należności spadkowych, wyda się w drodze rozporządzenia.

(2) Obowiązek dostarczenia tych wykazów nie narusza prawa władzy skarbowej do wymiaru należności na podstawie innych środków pomocniczych.

(3) Skraca się wymieniony w § 11. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, dwunastomiesięczny termin na sześć miesięcy, zaś wymiar przewidzianych w powyższym przepisie odsetek rocznych na pięć procent.

II. Należności od darowizn.

Przedmiot i wymiar należności od darowizn.

§ 30.

(1) Darowizny między żyjącymi podlegają ustanowionej w pozycji 2. załączonej taryfy należności od darowizn w miarę osobistego stosunku darującego do obdarowanego. Pod darowizną w myśl tego rozporządzenia cesarskiego należy rozumieć nieodpłatne przyznanie lub odstąpienie praw majątkowych, nadto nieodpłatne zrzeczenie się praw majątkowych. Bez ujemy dla postanowień § 31., l. 1., nie należy uważać świadczenia, uzasadnionego prawnem zobowiązaniem, za doro-

wiznę. Od zrzeczenia się przypadłych spadków lub zapisów nie trzeba uiszcząć należności od darowizn, jeśli przypadnięcie na rzecz zrzekającego się nie podlega według § 14. należności spadkowej.

(2) Darowizny rzeczy ruchomych podlegają z wyjątkiem, podanym w § 31., l. 3., należności od darowizn tylko wtedy, gdy na darowiznę wystawiono dokument. Pod dokumentami należy przytem rozumieć wszystkie wystawione przez darującego lub obdarowanego lub w ich zastępstwie przez inne osoby pisma, które darowiznę uzasadniają lub poświadczają, bez różnicy, czy pismo jest zaopatrzone formalnościami, wymaganymi przez ustawy cywilne dla ważności darowizny lub dla mocy dowodowej lub nie. Pisma, używane przy podarunkach okolicznościowych, przy darach na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne, przy darach na popieranie umiejętności i sztuki lub na inne cele, służące dobru powszechnemu, nie uzasadniają obowiązku należności od darowizn; bliższe postanowienia o warunkach tego wyjątku będą wydane w drodze rozporządzenia.

(3) Gdy darowiznę rzeczy ruchomych udokumentowano tylko poza granicami obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, wówczas podlega ona należności, gdy jej skuteczność prawna (§ 33., l. 2., lit. b) rozciąga się także na kraje tutejsze.

(4) Za częściowo nieodpłatne przeniesienie rzeczy ruchomych nie płaci się należności od darowizn w mniejszym wymiarze, niżby należało zapłacić za odpłatne przeniesienie tych rzeczy według ich wartości.

§ 31.

Za darowizny w myśl tego rozporządzenia cesarskiego należy także uważać:

1. Przeniesienia majątku między żyjącymi, służące do tego, by uprzedzić kolej dziedziczenia, lub przedstawiające się jako odprawa za przyszłe prawo dziedziczenia, lub które należy według postanowienia §§ 788. i 790. k. p. u. c. wliczać przy dziedziczeniu po darującym; zatem w szczególności udzielenie przez osobę, obowiązaną do tego według ustaw cywilnych, posagu lub wyprawy, oraz ustanowienie lub ofiarowanie kaucji na małżeństwo z wojskowym;

2. darowizny wynagradzające, o ile strona nie udowodni, że obdarowany miał prawo skargi o wynagrodzenie (§§ 940. i 941. k. p. u. c.);

3. czynności prawne między żyjącymi, dotyczące ustanowienia fundacji lub ich powiększenia przez dodatkową fundację, także wówczas, gdy

fundator (zakładający fundację dodatkową) nie wystawił dokumentu na fundację lub fundację dodatkową;

4. Świadczenia, zastrzeżone na korzyść trzecich osób z powodu całkowicie lub częściowo nieodpłatnej lub odpłatnej czynności prawnej, o ile te osoby nie mają za to uiścić odpłaty lub nie mają prawa żądania świadczenia.

Uwolnienia od należitości.

§ 32.

Od należitości od darowizn są uwolnione obok darowizn, oznaczonych w uwagach do pozycji 2 i uwagi 9 do pozycji 1 i 2 taryfy:

1. Darowizny rzeczy ruchomych na rzecz Cesarza; darowizny Cesarza i innych członków Domu cesarskiego na rzecz członków Domu cesarskiego, o ile darowizna składa się z rzeczy ruchomych.

2. Darowizny na rzecz skarbu państwa i publicznych zakładów i funduszów, których niedobory jest państwo obowiązane pokrywać.

3. Darowizny rzeczy ruchomych, dokonane przez uwierzytelnionych na c. i k. Dworze zastępców dyplomatycznych, nadto przez zajmowanych przez nich wyłącznie do celów urzędowych urzędników i sług, oraz przez żyjących z temi osobami we wspólnem gospodarstwie członków rodziny, o ile ci zastępcy, urzędnicy, słudzy i członkowie rodziny nie są obywatelami austriackimi; nadto darowizny rzeczy ruchomych, dokonane przez inne osoby, którym przysługuje w myśl zasad prawa międzynarodowego prawo do zwolnienia od podatku od darowizny.

4. Zwycię nagradzające datki pracodawcy na rzecz pracobiercy, o ile udziela się ich ze względu na istniejący stosunek służbowy i o ile ich przedmiotem są pieniądze lub inne rzeczy ruchome.

5. Nieodpłatne datki ze strony państwa, krajów i innych związków autonomicznych dla wspierania publicznych celów, o ile datek polega na rzeczach ruchomych.

Nastanie obowiązku należitości.

§ 33.

Prawo skarbu państwa do należitości od darowizny nastaje:

1. Przy darowiznach nieruchomości, położonych w krajach tutejszych, z chwilą zawarcia czynności prawnej, mającej za przedmiot darowiznę.

2. Przy darowiznach rzeczy ruchomych a mianowicie:

- a) gdy wystawia się na to dokument w krajach tutejszych, z dniem wystawienia dokumentu;
- b) gdy na darowiznę, której skuteczność prawna rozciąga się także na kraje tutejsze, wystawiono dokument tylko poza granicami obszaru, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, z dniem, w którym dokument lub jego odpis albo tłumaczenie zostaną przeniesione do krajów tutejszych.

W szczególności należy przyjąć nastanie skuteczności prawnej takiej darowizny w krajach tutejszych wówczas, gdy rzecz darowana zostanie w krajach tutejszych wydana, lub gdy na mocy dokumentu zostanie przedsięwzięta w krajach tutejszych inna prawnie obowiązująca czynność, lub gdy zrobiono użytek urzędowy z dokumentu, jego odpisu, lub tłumaczenia.

3. Przy fundacjach lub ich powiększeniu (§ 31., l. 3.) z dniem, w którym uczyniono wobec władzy, powołanej do nadzoru nad fundacją, oświadczenie woli ustanowienia fundacji lub jej powiększenia, gdy zaś stosownie do postanowień prawa cywilnego należy uważać czynność prawną za wcześniej zawartą, z tym dniem wcześniejszym.

Darowizny ograniczone przez warunek lub czasokres.

§ 34.

(1) Darowizny, uczynione pod warunkiem rozwiązującym i darowizny wygasające w oznaczonej chwili, podlegają należitości, podobnie jak darowizny, uczynione bez dodania warunku lub czasokresu; prócz tego winno się uiścić należitość od darowizn także od przejścia rzeczy podarowanej na tego, kto ją w razie nastania warunku lub chwili wygaśnięcia nieopłatnie nabywa, a to w miarę osobistego stosunku do darowującego.

(2) Gdy rzecz z nastaniem warunku rozwiązującego lub z chwilą wygaśnięcia przypada napowrót darującemu, nie trzeba z tego powodu uiszczać należitości od darowizny.

(3) Przy darowiznach pod warunkiem zawieszającym lub z oznaczeniem chwili, w której skuteczność darowizny się rozpoczyna, obowiązek zapłacenia należitości nastaje dopiero z chwilą ziszczenia się warunku lub z chwilą początkową; w międzyczasie ten, kto jest uprawniony do posiadania rzeczy podarowanej aż do chwili ziszczenia się warunku lub do chwili początkowej, winien na żądanie władzy skarbowej stosownie należitość zabezpieczyć. Oświadczenia woli i inne okoliczności, przez które darowizna staje się dokonana

już przed nastaniem warunku lub chwili początkowej, należy uważać na równi z nastaniem warunku lub chwili początkowej.

(4) Postanowienia § 9., ustęp 3. i 4. o znieniu należności w razie trwania posiadania niedłużej, niż przez dziesięć lat, mają także analogiczne zastosowanie do darowizn warunkowych i terminowych.

Nieprzyjęcie lub cofnięcie darowizny.

§ 35.

(1) Należność od darowizny należy zwrócić lub odpisać aż do kwoty, odpowiadającej pozostałemu wzbogaceniu się, gdy obdarowany złoży wobec darującego obowiązujące prawnie oświadczenie, że nie przyjął darowizny, lub gdy zostanie udowodnione, że darowizna jest nieważna, albo, że ją cofnięto skutkiem odwołania ze strony darującego alboważ wskutek zaczepienia jej przez trzecią osobę.

(2) Zwrotu lub odpisania można żądać jednakże tylko w ciągu trzech lat od dnia, oznaczonego w § 33.

Potrącenie ciężarów.

§ 36.

(1) Należność od darowizny winno się wymierzyć od tej kwoty wartości przeniesionej nieodpłatnie rzeczy, która pozostaje po potrąceniu

1. ciężarów przechodzących na obdarowanego lub ciężających na podarowanej rzeczy i

2. wzajemnych świadczeń i innych zobowiązań, nałożonych przez darowiznę na obdarowanego.

(2) Do oznaczenia wartości wymienionych w ustępie 1. ciężarów i zobowiązań należy zastosować analogicznie postanowienia § 20. i § 22., ustęp 5. do 7. i 9.

Obowiązek płacenia i odpowiedzialności.

§ 37.

(1) Do płacenia należności od darowizny jest obowiązany obdarowany lub jego prawny następca. Gdy darowuje się rzecz wspólnie dwom lub więcej osobom, wówczas jest każda z nich obowiązana do niepodzielnej ręki do zapłacenia całej należności.

(2) Za należność od darowizny odpowiada do niepodzielnej ręki razem z obowiązany do płacenia według 1. ustępu:

1. Darowujący, gdy wydał rzecz darowaną obdarowanemu przed zaplaceniem należności, lub gdy zaniecha udzielenia wyjaśnień i dowodów, żądanych przez władzę skarbową w celu wymierzenia należności, lub czyni przytem nieprawdziwe zeznania, o ile ich nieprawdziwość ma znaczenie dla wysokości należności;

2. obdarowany, gdy darowujący nałożył nań świadczenia oznaczonego w § 31., l. 4, rodzaju, co do należności od darowizn, przypadających od tych świadczeń; ponoszący odpowiedzialność jest uprawniony do ściągnięcia tej należności przy wypełnieniu świadczenia, o ile nie jest zastrzeżone, że on sam ma należność ponieść;

3. ten, kto stał się winnym uszczuplenia dochodów skarbowych (§ 43., ustęp 3) lub brał w niem udział, bez różnicy, czy popadł pod karę, czy nie, a to co do tej kwoty należności od darowizny, o którą uszczuplił skarb państwa, lub o którą uszczuplenia usiłował;

4. ten, kto zaniedba doniesienia, do jakiego jest obowiązany (§ 41.), lub nie skuteczni go na czas, co do należności od przejścia majątku, którego to przejścia doniesienie dotyczy;

5. jeśli należność od darowizny ma być uiszczona zapomocą znaczków stempłowych, osoby wymienione w § 71/ ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Zastosowanie przepisów o należnościach spadkowych do należności od darowizn.

§ 38.

(1) Do należności od darowizn mają analogiczne zastosowanie:

Postanowienia § 5. o prawie udzielnosci należnościowej z tą zmianą, że rzeczy nieruchome, leżące poza obszarem, na którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, oraz prawa użytkowania lub używania na tych rzeczach nieruchomości należy przy zastosowywaniu przepisów o należnościach od darowizn uważać na równi z rzeczami ruchomemi;

postanowienia § 12. o następujących po sobie przypadnięciach praw użytkowania;

postanowienia § 17 o wierzytelnościach niepewnych i nieściągalnych;

postanowienia § 20. o oznaczeniu wartości przypadłych praw użytkowania, używania i poboru renty.

(2) Do darowizn rzeczy, na których osobie trzeciej przysługuje lub zostaje przyznane przez darowującego prawo użytkowania lub używania,

prawo poboru renty lub prawo do innych, peryodycznych świadczeń, należy zastosować analogicznie przepisy § 21. Ma to zastosowanie i wówczas, gdy darowujący zastrzegł sobie samemu jedno z wymienionych praw.

III. Należności od rzeczy nieruchomych. § 39.

(1) Od częściowo nieodpłatnego przeniesienia między żyjącymi nie należy nigdy opłacać tytułem należności od rzeczy nieruchomej wraz z przewidzianą w pozycji 2 załączonej taryfy należnością od darowizny mniej, niżby się należało za całkowicie odpłatne przeniesienie według ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74. Jeżeli w myśl powyższego przepisu ma się uzupełnić należność do kwoty, przepisanej dla przeniesień odpłatnych, wówczas przeniesienia nie należy uważać za nieodpłatne w rozumieniu tego rozporządzenia cesarskiego.

(2) Zmienia się ostatni ustęp § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, i ma on opiewać: „Jeżeli nieruchomość, która przeszła na kogoś z powodu śmierci, zostanie w przeciągu lat dwu po otwarciu spadku przeniesiona dalej z powodu śmierci albo na mocy czynności prawnej między żyjącymi, w takim razie należność od rzeczy nieruchomych, przypadająca za pierwsze przeniesienie, o ile należność ta nie przekracza należności od rzeczy nieruchomych, przypadającej za drugie przeniesienie, winno się po spłaceniu tej ostatniej, odpisać lub zwrócić, jeśli obowiązany do należności prosi o to w ciągu dwu lat po drugim przeniesieniu“.

(3) Gdy rzecz nieruchoma przypadnie tytułem spadku lub zostanie podarowana niepodzielnie kilku nabywcom, lub gdy kilku współwłaścicieli rzeczy nieruchomej rozdaruje swe udziały przez jednolity akt prawny, wówczas stopa procentowa należności od rzeczy nieruchomych stosuje się do łącznej wartości przeniesionej rzeczy nieruchomej. Gdy kilka rzeczy nieruchomych przejdzie z powodu śmierci z jednej osoby na jednego nabywcę, jest dla stopy należności od rzeczy nieruchomych miarodajna łączna wartość tych rzeczy nieruchomych.

§ 40.

(1) Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego o należnościach od spadków i od darowizn mają z wyjątkiem § 13., analogiczne zastosowanie do należności od rzeczy nieruchomych za przeniesienie z powodu śmierci lub zapomocą nieodpłatnej czynności prawnej między żyjącymi, o tyle, o ile odnoszą się one do rzeczy nieruchomych i nie dotyczą potrącania długów i ciężarów dla wyodrędkowania wartości podlegającej obowiązkowi należności.

(2) Przewidziane w § 4. i w uwadze 2. do pozycji 1. taryfy uwolnienie od należności rozciąga się także na należność od nieruchomości, należących do wolnego od należności przypadnięcia. Gdy czysta wartość spuścizny przekracza w oznaczonych tam wypadkach kwotę 20.000 K, wówczas należność od nieruchomości, należących do spadków uprzywilejowanych, obniża się do tej samej części ułamkowej jej taryfowego wymiaru, do jakiej obniża się obowiązującą za te przypadnięcia należność spadkową.

IV. Postanowienia wspólne.

§ 41.

Obowiązek donoszenia.

(1) Gdy według przepisów tego rozporządzenia cesarskiego odroczone obowiązek uiszczenia należności spadkowej, od darowizny lub od rzeczy nieruchomych do chwili ustania prawa użytkowania, używania, poboru renty lub prawa do innych peryodycznych świadczeń lub do zajścia jakiegoś innego zdarzenia (§ 9., § 10., ustęp 1., §§ 12., 21., § 22., ustęp 7., § 34., § 36., ustęp 2., § 38., ustęp 2.) należy donieść władzy skarbowej o zdarzeniu, uzasadniającem ten obowiązek, w ciągu ośmiu dni po jego zajściu.

(2) Gdy obowiązany do doniesienia otrzyma dopiero później wiadomość o zajściu zdarzenia, o którym donieść należy, wówczas ośmiodniowy termin rozpoczyna się od dnia otrzymanej wiadomości.

(3) Obowiązany do doniesienia jest do niepodzielnej ręki z dotychczasowym uprawnionym lub z jego następcą prawnym ten, kto przez zdarzenie, o którym donieść należy, uzyskał prawo lub rozszerzenie swych praw, lub którego własność została przez to uwolniona od obciążenia na korzyść trzeciego; w wypadkach § 22., ustęp 7. (§ 36., ustęp 2.), jest obowiązany do doniesienia ten, na którym wskutek nastania warunku rozwiązującego ciąży obowiązek uiszczenia nadwyżki należności spadkowej (od darowizny).

(4) O przysporzeniach, oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 2 i 3, nadto ustępy 2. i 3., rodzaju, oraz o przypadnięciach, wymienionych w § 1., ustęp 1., l. 4 i w § 16., ustęp 1., winien nabywca donieść władzy skarbowej w ciągu ośmiu dni po nastaniu i dojściu do jego wiadomości okoliczności, uzasadniającej obowiązek uiszczenia należności.

(5) Obowiązujące postanowienia co do donoszenia o darowiznach między żyjącymi i na wypadek śmierci, oraz o układach małżeńskich w celu wymiaru należności, pozostają zresztą nienaruszone.

§ 42.

Sposób i czas uiszczania należności.

Zarządzenia co do sposobu i czasu uiszczania należności, przepisanych tem rozporządzeniem cesarskiem, należy o ile to rozporządzenie cesarskie nie zawiera w tym względzie żadnych postanowień, wydać w drodze rozporządzenia.

§ 43.

Postanowienia karne.

(1) Zaniechanie lub spóźnione uskutecznienie przewidzianych w § 41. doniesień uzasadnia dla obowiązane go do płacenia i odpowiedzialności, o ile nie zachodzą warunki ustępu 3., skutki prawne § 80. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Tego, kto nie uiszcza wcale lub w sposób przepisany należności, które się ma płacić w znaczkach stemplowych, można wezwać bez wdrożenia dochodzenia karnego do zapłacenia podwójnej należności.

(3) Przepisy §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, mają zastosowanie także do przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należności, jednak z tą odmianną, że dla tych należności nie ma obowiązująca ustanowiona co do innych należności jako najwyższa kara skarbową w kwocie 20.000 K. Wykonanie kary nie uwalnia od uiszczenia należności. Pomijając inne wypadki, oznaczone w §§ 83., 84. i 86. ustawy, podlega skutkom prawnym §§ 82. i 85. wymienionej ustawy w szczególności ten,

1. kto przy akcie zejścia, przy wyjawieniu majątku ze skutkiem przysięgi, przy spisaniu inwentarza spadku, przy wykazie spadkowym, lub w postępowaniu przy obrachowaniu należności spadkowych, od darowizn i należności od rzeczy nieruchomych, które się ma uiszczyć z powodu bezpłatnego przeniesienia własności, zataja świadomie rzecz, należącą do przypadnięcia, podlegającego obowiązkowi należności lub inny majątek, podlegający należności spadkowej, od darowizn, lub od rzeczy nieruchomych, albo podaje świadomie nieprawdziwie lub niezupełnie okoliczności, które mogą mieć wpływ na obowiązek lub na wysokość przypadającej należności, lub

2. ten, kto w celu uzasadnienia pretensyi o zniżenie lub zwrot należności spadkowej i od darowizny, albo należności, przypadającej od rzeczy nieruchomej, z powodu nieodpłatnego przeniesienia własności, podaje wobec władzy skarbowej świadomie nieprawdziwe okoliczności lub wreszcie

3. ten, kto podejmuje przedmioty majątkowe oznaczonego w § 28., ustęp 1. i 5. rodzaju ze świadomem zaniedbaniem przepisów § 28., lub też wyłudza zezwolenie na podjęcie przez świadomie nieprawdziwe zeznania.

(1) Za przekroczenia postanowień, zawartych w tem rozporządzeniu cesarskiem i w pozostających w mocy poprzednich ustawach o należnościach przypadających od spadków, darowizn i nieruchomości z powodu nieodpłatnego przeniesienia własności oraz za nieprzestrzeganie zarządzeń i zleceń władz, wydanych w celu wykonania tych przepisów, można nakładać kary porządkowe do kwoty 5.000 K; za każde powtórne przekroczenie i za popełniane nadal zaniedbywanie, za każde bezwoczne upomnienie można nakładać dalszą karę porządkową w wymienionej maksymalnej wysokości.

(2) Niewypełnianie zobowiązań, nałożonych tem rozporządzeniem cesarskiem i przepisami wydanymi dla jego wykonania na funkcjonaryusy zwykłego sądu, będą ścigane na równi z innemi przekroczeniami urzędowemi, niezależnie od ewentualnego zastosowania §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 44.

Postanowienia, które tracą moc obowiązującą.

(1) Postanowienia ustaw o należnościach, o należnościach procentowych od czystej wartości, przypadających za przeniesienia majątku z powodu śmierci i za nieodpłatne czynności prawne między żyjącymi, tracą moc obowiązującą o tyle, o ile stoją w sprzeczności z zarządzeniami tego rozporządzenia cesarskiego, lub gdy jaki przepis tego rozporządzenia cesarskiego je zastępuje.

(2) W szczególności uchyla się:

1. § 1., A, l. 2, i B; § 5., C, l. 2 i 3; §§ 57., 58., 59., 68., l. 2; § 69., ustęp 1., o ile to postanowienie dotyczy należności, w tem rozporządzeniu cesarskiem przepisanych; § 73., l. 2; pozycyę taryfową 91, B, wraz z uwagami do tej pozycyi taryfowej; pozycyę taryfową 106. B, lit. a) do d) i f) ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, wraz z uwagami 1 i 3 do lit. a) do d) wymienionej ostatnio pozycyi taryfowej;

2. §§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53; § 2., l. 6, jednak tylko o tyle, o ile to postanowienie dotyczy odpowiedzialności osobistej;

3. rozporządzenie ministeryalne z dnia 8. kwietnia 1854, Dz. u. p. Nr. 84;

4. wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 31. maja 1855 reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1855, Dz. u. p. Nr. 119;

5. wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 23. sierpnia 1858 reskrypt Ministerstwa skarbu z dnia 31. sierpnia 1858, Dz. u. p. Nr. 138;

6. § 4., § 6., *C a*) i *c*), l. 1 i 3, następnie §§ 7., 9. i 10. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, §§ 7., i 10, jednak tylko o tyle, o ile dotyczą przeniesień, podlegających należności spadkowej i od darowizn;

7. §§ 13. i 17. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

(3) Przy przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należnościach nie ściąga się przewidzianego w rozporządzeniu cesarskiem z dnia 17. maja 1859, Dz. u. p. Nr. 89, i w § 2. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89 nadzwyczajnego dodatku.

(4) Gdy datki przy umowach małżeńskich podlegają w myśl tego rozporządzenia cesarskiego należności od darowizn, nie ściąga się od darowanej kwoty należności według skali II., przewidzianej w pozycji taryfowej 42, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o ile należność od darowizny ma być zaraz uiszczona; gdy należność od darowizny jest dopiero później płatna, wówczas należy i dalej płacić należność skalową, stosownie do pozycji taryfowej 42 i wliczyć zapłaconą należność skalową w należność od darowizny.

§ 45.

Przepisy pozostające w mocy.

(1) O ile w tem rozporządzeniu cesarskiem nie zarządzone nie odmiennego, mają zastosowanie do należności spadkowych, od darowizn oraz do tych należności od rzeczy nieruchomości, jakie się ma uiszczać z powodu przeniesienia na wypadek śmierci i nieodpłatnych przeniesień między żyjącymi, ogólne przepisy o należnościach stemplowych i bezpośrednich.

(2) Przepisy ustaw o należnościach pozostają z wynikającym z § 44. ograniczeniem nienaruszone. W szczególności pozostają w mocy:

1. § 46. z odmianami i uzupełnieniami wynikającymi z §§ 22., 25., 26. i 29. tego rozporządzenia cesarskiego; § 49. z tą odmianą, że ustalenie wartości w celu obliczenia przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należności ma nastąpić według stosunków, zachodzących w dniu, w którym nastąpi obowiązek należności; §§ 65.

i 71.; § 72. z wyjątkiem postanowienia o niedopuszczalności przysądzenia spadku przed zaplaceniem lub całkowitem zabezpieczeniem należności od spadku i zapisów; § 88.; § 90. co do urzędników publicznych z wyłączeniem funkcyjaryusza zwyczajnych sądów; § 91., dalej pozycya taryfowa 54, lit. *a*) ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50; pozycya taryfowa 42. tej samej ustawy wraz z uwagą do tej pozycji taryfowej, z odmianami, wynikającymi z niniejszego rozporządzenia cesarskiego;

2. rozdział III., l. 14., wydanego na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 1. maja 1850 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 3. maja 1850, Dz. u. p. Nr. 181;

3. § 2., l. 6, rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, o ile postanowienie to dotyczy odpowiedzialności rzeczowej;

4. § 82. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208;

5. wydany na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 11. stycznia 1860 okólnik z dnia 16. stycznia 1860, dotyczący przenoszenia włościńskich posiadłości i gruntów w Tyrolu i Przedarulanii;

6. § 11. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89; § 14. tej samej ustawy z tem uzupełnieniem, że postanowienie to ma analogiczne zastosowanie także do niekorzystnych skutków, przewidzianych w § 43., ustęp 2., tego rozporządzenia cesarskiego; nadto pozycje taryfowe 52, 91, *A*, 96, *a*), 101, *I*, *A*, *l*) i 102, *p*), ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89;

7. § 12. ustawy z dnia 1. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 52;

8. zatwierdzona rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, umowa z Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej, dotycząca należności stemplowych i bezpośrednich, stempla spożywczego i taks;

9. ustawa z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, ze zmianami, wynikającymi z § 14., ustęp 4., dalej z § 29., ustęp 3., §§ 39., 40. i 44., ustęp 2., l. 7, tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Co do datków przy umowach małżeńskich, podlegających według § 1., ustęp 1., l. 3, tego rozporządzenia cesarskiego, przepisy pozycji taryfowej 42, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o uiszczaniu należności skalowej pozostają nienaruszone. Jeśli uiszczono na podstawie tej pozycji taryfowej należność skalową, należy tę należność wliczyć do zapłaconej według § 1., ustęp 1., l. 3, należności spadkowej.

§ 46.

Chwila wejścia w życie. Postanowienia przejściowe. Klauzula wykonawcza.

(1) To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916 i ma zastosowanie:

1. do przeniesień na wypadek śmierci (§ 1.), jeśli śmierć spadkodawcy, zaś w wypadkach § 1., ustęp 1., l. 4, okoliczność, która powoduje otwarcie się spadku,

2. do darowizn między żyjącymi i uważanych z niemi na równi przysporzeń (§§ 30. i 31.), jeśli okoliczność, uzasadniająca obowiązek należności od tego przysporzenia (§ 33.)

nastąpiły po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego. Do zastosowania postanowień §§ 12., 13. i 21., ustęp 2., trzeba jednak, by już pierwsze z wspomnianych tam, następujących kolejno po sobie nabyć, nastąpiło po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego. To samo odnosi się do § 38., ustęp 2., o ile to postanowienie zarządza analogiczne zastosowanie § 21., ustęp 2.

(2) Gdy już nawet wymierzono lub uiszczono przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego procentową lub skalową należność od czynności prawnej lub nabycia majątku, podlegających według tego rozporządzenia cesarskiego należności, nie narusza to obowiązku doniesienia, ustanowionego w § 41.; wymierzoną lub zapłaconą należność winno się jednak wliczyć w należność, którą się ma zapłacić na podstawie tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Ulgi z § 40., ustęp 2., i uwagi 2 pozycyi 1. taryfy mają przy przestrzeganiu postanowień § 4. zastosowanie analogiczne do spadków po oznaczonych w tym przepisie osobach, których śmierć nastąpiła w czasie od dnia 1. sierpnia 1914 do wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego a to w ten sposób, że w tych wypadkach, w których czysta wartość spuścizny nie przekracza 20.000 K, nie ma się płacić żadnej należności od spadków i od rzeczy nieruchomości, przypadających w prostej linii pokrewieństwa i na drugiego małżonka, oraz, że należność spadkową i od rzeczy nieruchomości od tych przypadnięć zniża się przy czystej wartości spuścizny ponad 20.000 K do 50.000 K do jednej czwartej, zaś przy czystej wartości spuścizny ponad 50.000 K do połowy wymiaru, w jakimby się miało zapłacić należność według dotychczasowych przepisów.

(4) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Memu Ministrowi skarbu w porozumieniu z Moim Ministrem sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 15. września 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Taryfa,

według której wymierza się należyciści spadkowe i od darowizn.

Pozycya 1. Należyciści spadkowa (należyciści od przeniesień majątku z powodu śmierci).

Należyciści uiszcza się od poszczególnych przypadnięć według następującej tabeli:

Podział przypadnięć według osobistego stosunku między spadkodawcą a nabywcą	Czysta wartość przypadającego majątku w koronach						
	do 1.000	ponad 1.000 do 5.000	ponad 5.000 do 10.000	ponad 10.000 do 100.000	ponad 100.000 do 250.000	ponad 250.000 do 1.000.000	ponad 1.000.000
	Stopa procentowa należyciści						
	<i>a</i>	<i>b</i>	<i>c</i>	<i>d</i>	<i>e</i>	<i>f</i>	<i>g</i>
1. Przypadnięcia w prostej linii pokrewieństwa i na rzecz małżonka	1·25	1·25	1·5	2	2·5	3	3·5
2. Przypadnięcia na rzecz krewnych w linii bocznej aż do czwartego stopnia pokrewieństwa (§ 41. k. p. u. c.) . .	5	6	7	8	9	11	13
3. Wszystkie inne przypadnięcia (z wyjątkiem przypadnięć pod l. 4)	10	11·5	13	14·5	16	18	20
4. Przypadnięcia na rzecz tutejszokrajowych fundacyi na cele naukowe, dobroczynne lub humanitarne	2	2	2	2	2	2	2

Uwagi do pozycyi 1 taryfy:

1. Spuścizny, składające się tylko z rzeczy ruchomych, których łączna wartość bez potrącenia ciężarów nie przekracza kwoty 400 koron, są wolne od należyciści spadkowej.

2. Spuścizny po biorących udział w wojnie (§ 4., następ 1.) są, o ile chodzi o przypadnięcia w prostej linii pokrewieństwa i na rzecz drugiego małżonka, wolne od należyciści spadkowej, jeśli czysta wartość spuścizny nie przekracza 20.000 K. Przy czystej wartości spuścizny ponad 20.000 K do 50.000 K zniża się należyciści spadkową od tych przypadnięć na ówierć, zaś przy czystej wartości spuścizny ponad 50.000 K, do połowy jej taryfowego wymiaru.

3. Przypadnięcia na rzecz osób, które stały do spadkodawcy w stosunku najmu usług lub służbowym, podlegają, jeśli czysta wartość przypadłego im majątku nie przekracza kwoty 1.000 K, należyciści spadkowej w wymiarze 1·25 procent.

4. Należyciści płaci się od czystej wartości przypadłego majątku. Przy wymiarze należyciści nie rozkłada się przypadnięcia na kwoty, odpowiadające podanym w taryfie stopniom wartości; należy raczej ustanowić należyciści według stopy, odpowiadającej łącznej wartości majątku, jaki jednemu nabywcy przypada.

5. Należyciści wymierza się w ten sposób, że z kwoty wartości przypadnięcia po potrąceniu należyciści nigdy nie może pozostać mniej, niżby pozostało z najwyższej kwoty wartości najbliższego niższego stopnia taryfy po potrąceniu przypadającej na ten stopień należyciści.

6. Przy zastosowaniu Najwyższego postanowienia z dnia 11. stycznia 1860, w sprawie przeniesienia posiadłości włościańskich w Tyrolu i Przedarulanii, należy w celu zastosowania stopy należyciści spadkowej zarachować posiadłości włościańskie nie z połową lecz z pełną ich wartością.

Pozycya 2. Należytość od darowizn.

Należytość od darowizn wynosi:

1. przy przysporzeniach w prostej linii pokrewieństwa i pomiędzy małżonkami, nadto przy przysporzeniach między narzeczonymi przez umowy małżeńskie 1·5 procent,
2. przy przysporzeniach na rzecz krewnych z linii bocznej do czwartego stopnia pokrewieństwa (§ 41. k. p. u. c.) 8 procent,
3. przy wszystkich innych przysporzeniach, z wyjątkiem wymienionych pod l. 4 15 procent,
4. przy przysporzeniach na rzecz tutejszokrajowych fundacyi na cele oświatowe, dobroczynne lub humanitarne 2 procent od czystej wartości przysporzonego majątku.

Uwagi do pozycyi 2. taryfy:

1. Darowizny rzeczy ruchomych są wolne od należytości, jeśli wartość podarowanej rzeczy nie przekracza kwoty 100 K; kilka następujących w ciągu roku kalendarzowego darowizn, tego samego darowującego na rzecz tego samego obdarowanego traktuje się przy zastosowaniu tego postanowienia jako darowizna jednolita.

2. Do darowizn na rzecz wymienionych w pozycyi taryfowej 75, lit. b), ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, związków autonomicznych i innych osób mają zastosowanie wydane tam przepisy.

Uwagi do pozycyi 1 i 2 taryfy:

1. Gdy przenosi się prawo własności rzeczy nieruchomości z powodu śmierci lub przez darowiznę między żyjącymi, należy oprócz należytości spadkowej lub od darowizny płacić także należytość od nieruchomości (ustawa z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74; §§ 39. i 40. tego rozporządzenia cesarskiego).

2. Wymiar należytości spadkowych i od darowizn oraz wymienionych w uwadze 1 należytości od nieruchomości ma nastąpić w stopniach wartości po 40 K; każdą resztę poniżej 40 K, wynoszącą 2 K lub więcej, przyjmuje się za pełną, zaś resztę poniżej 2 K pozostawia się nie uwzględnioną.

3. Przy zastosowaniu postanowień pozycyi 1 i 2 i innych przepisów tego rozporządzenia cesarskiego urodzenie ślubne lub nieślubne nie stanowi różnicy. Przy przypadnięciach i darowiznach na rzecz małżonka stopy, ustanowione pod l. 1 pozycyi 1 i l. 1 pozycyi 2 oraz postanowienia § 13. mają zastosowanie tylko do małżonków, którzy w czasie nastania obowiązku należytości nie byli rozwiedzeni ani separowani.

4. Wymiar należytości według l. 1 pozycyi 1 i według l. 1 pozycyi 2 ma zastosowanie także do spadków i darowizn przysposobicieli na rzecz przysposobieńców lub ich potomstwa, ojczyma lub macochy na rzecz pasierbów lub ich potomstwa, dalej rodziców na rzecz osób, zawierających małżeństwo z ich potomstwem, lub osób, które już z niem małżeństwo zawarły, jednakowoż nie do przypadnięć i darowizn na rzecz przysposobicieli, ojczyma lub macochy lub teściów wzgl. świekrów.

5. Przypadnięcia i darowizny na rzecz rodzeństwa lub siostrzeńców albo siostrzenice małżonka spadkodawcy (darowującego) podlegają należytości według l. 2 pozycyi 1 lub l. 2 pozycyi 2.

6. Zapisy i darowizny na rzecz związków autonomicznych, o ile przysporzenie jest przeznaczone na wymienione pod l. 4 pozycyi 1 i l. 4 pozycyi 2 cele, należy co do obowiązku należytości uważać na równi z przypadnięciami lub darowiznami na rzecz służących tym celom fundacyi, o ile nie rozchodzi się o darowizny, którym według tego rozporządzenia cesarskiego przysługuje uwolnienie od należytości. To samo odnosi się do zapisów i darowizn na rzecz związków, towarzystw i zakładów, których majątek jest według ich statutów przeznaczony wyłącznie i trwale na wymienione cele, nadto do nieodpłatnych przysporzeń na rzecz ubogich.

7. Pod celami dobroczynnymi lub humanitarnymi w myśl l. 4 pozycyi 1, l. 4 pozycyi 2 i § 30., ustęp 2, należy rozumieć dążenia skierowane ku dobru powszechnemu, a mające na celu złagodzenie lub zapobieżenie biedzie (ubóstwu, niedostatkowi) ograniczonych pod względem przestrzeni lub innymi cechami kół ludności lub wychodzące na korzyść powszechną uczynki miłości

bliżniego. Bliższe zarządzenia co do sposobu, w jaki ma się stwierdzić istnienie warunków dla zastosowania l. 4 pozycyi 1 i l. 4 pozycyi 2, wyda się w drodze rozporządzenia. Pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia upoważnia się władzę skarbową, by fundacye i przysporzenia na wybitne, powszechne cele chociażby nie przeznaczone na naukę, dobroczynność lub humanitarność, uważała co do zastosowania tych postanowień i uwagi 6 na równi z oznaczonymi pod l. 4 pozycya 1 i l. 4 pozycya 2 fundacyami i przysporzeniami.

8. Upoważnia się władzę skarbową pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia do zarządzenia, by nieodpłatne przysporzenia na rzecz fundacyi zagranicznych oznaczonego pod l. 4 pozycyi 1 i l. 4 pozycyi 2 rodzaju, były co do zastosowania przewidzianych tam stóp należnościowych przy analogicznem zastosowaniu uwag 6 i 7 uważane na równi z nieodpłatnymi przysporzeniami na rzecz tutejszokrajowych fundacyi tego rodzaju.

9. Postanowienia artykułu 4 ustawy z dnia 13. kwietnia 1909, Dz. u. p. Nr. 58, co do ulg należnościowych dla austriackiego towarzystwa Czerwonego Krzyża, oraz §§ 1. i 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. października 1914, Dz. u. p. Nr. 315, co do ulg należnościowych dla przysporzeń na cele opieki wojennej, pozostają nienaruszone.

279.**Rozporządzenie cesarskie z dnia
15. września 1915****o należnościach sądowych.**

Na podstawie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.**Przedmiot należności i warunki obowiązku
opłaty należności.****§ 1.****Przedmiot należności.**

(1) Należnościom ustanowionym w załączonej, stanowiącej część składową tego cesarskiego rozporządzenia taryfie, podlegają wymienione tam pisma, czynności urzędowe i dokumenty

A. w postępowaniu spornem:

1. przed zwykłymi sądami cywilnymi;
2. przed sądami przemysłowymi;
3. przed sądami rozjemczymi, o ile co do postępowania przed tymi sądami nie istnieje na mocy osobnych ustawowych przepisów uwolnienie od należności;

4. przed sędziami rozjemczymi, mianowanymi dla rozstrzygnięcia jakiegoś sporu prawnego;

B. w postępowaniu egzekucyjnym (łącznie z egzekucją na zabezpieczenie);

C. w postępowaniu konkursowym i ugodowym;

D. w sądowym postępowaniu niespornem i

E. w postępowaniu karnem przed zwykłymi sądami, o ile ono toczy się na skutek prywatnego doniesienia karnego.

(2) O ile w tem cesarskim rozporządzeniu jest mowa o należnościach sądowych bez bliższego ich oznaczenia, to należy przez nie rozumieć wszystkie w taryfie uregulowane należności. Postanowienia tego cesarskiego rozporządzenia odnoszą się, o ile w niem nic innego nie postanowiono, do wszystkich rodzajów postępowania i sądów, wymienionych w pierwszym ustępie, nie wyłączając wymienionych w ustępie pierwszym lit. A, l. 3 i 4, sądów i sędziów rozjemczych.

(3) O ile w tem cesarskim rozporządzeniu czyni się różnicę między sądami pierwszej lub wyższej instancji, należy trybunały I. instancji,

o ile orzekają jako sądy odwoławcze lub rekur-sowe, traktować na równi z sądami II. instancji-

(4) O ile idzie o zastosowanie tego cesarskiego rozporządzenia mają być sądy przemysłowe (ustawa z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218) uważane na równi z zwyczajnymi sądami cywilnymi.

(5) W postępowaniu przed sądem rozjemczym (ustęp 1., lit. A, l. 3 i 4) podania, protokoły, załączniki i wystawione przez sąd rozjemczy (sędziego polubownego) odpisy nie podlegają należnościom, ustanowionym w taryfie.

§ 2.**Warunki obowiązku opłaty należności.**

Prawo skarbu państwa do należności uzasadnia:

1. przy podaniach i załącznikach, ich wniesienie;
2. przy odpisach sądowych, przy duplikatach sądowych wygotowań, nadto przy protokołach, z wyjątkiem, podanym pod l. 3, rozpoczęcie spisania;
3. przy protokołach z rozpraw i postępowania dowodowego w procesie cywilnym, oraz z ubezpieczeń dowodów (pozycja taryfowa 2, lit. c), nadto przy protokołach z rozpraw w postępowaniu karnem (pozycja taryfowa 32, lit. b) rozpoczęcie rozprawy (postępowania dowodowego, ubezpieczenia dowodu);
4. przy rozstrzygnięciach sądowych (wyrokach, orzeczeniach, uchwałach, rezolucjach), ich ogłoszenie, jeżeli zaś to ostatnie nie następuje, ich oddanie do wygotowania lub podpisanie uwagi, zastępującej wyrok (§ 418., ustęp 1., procedury cywilnej); obowiązek należności od decyzji sądowych nie zależy od tego, czy urosły one w moc prawną;

5. przy innych, jak wymienione pod l. 2 do 4 czynnościach urzędowych, ich podjęcie;

6. przy rozstrzygnięciach sędziów rozjemczych i polubownych, ich ogłoszenie, gdy zaś to ostatnie nie następuje, ich oddanie do wygotowania, lub, o ile do ważności rozstrzygnięć jest w myśl ustawy wymagane ich podpisanie, podpisanie oryginału lub pisemnego wygotowania decyzji przez sędziego rozjemczego lub członków sądu polubownego; obowiązek należności rozstrzygnięć sędziów polubownych nie jest zależna od urosnięcia ich w moc prawną;

7. przy ugodach sądowych, ich zawarcie;

8. co do należności ryczałtowych, przewidzianych w pozycjach taryfowych 15, 25, 26, 27 i 28:

- a) przy konkursie, jego otwarciu;
- b) przy postępowaniu ugodowym, sądowe potwierdzenie ugody;
- c) przy postępowaniu spadkowym, pierwsza sądowa czynność urzędowa;
- d) za pieczęć w sprawach opiekuńczych i kurateralnych, rozpoczęcie czynności przez władzę opiekuńczą;
- e) za pieczęć nad przechowanymi sądownie masami użytkowymi, z rozpoczęciem przechowania, a za pieczęć nad masami substytucyjnymi, rozpoczęcie pieczy sądowej;
- f) za pieczęć nad powiernictwami, ustanowienie powiernictwa.

Ogólne przepisy o podaniach i załącznikach.

§ 3.

Ponowne wniesienie podań.

(1) Gdy ponownie wniesiono podlegające obowiązkiowi należności podanie, które zostało stronie przez sąd bez rzeczowego załatwienia zwrócone, wówczas nie należy uiszczać za nie pełnej taryfowej należności od podania, lecz tylko zwykłą należność, ustanowioną za pierwszy arkusz (pozycja taryfowa 1, lit. a, pozycja taryfowa 9, lit. a, l. 3, pozycja taryfowa 16, lit. a, pozycja taryfowa 31, lit. c), bez względu na ilość arkuszy i wygotowań podania.

(2) Gdy poprzednio już wniesione podanie przedłożono ponownie jako załącznik nowego podania lub protokołu, wówczas obowiązkiowi taryfowej należności od podań lub protokołu podlega tylko nowe podanie (protokół); natomiast nie trzeba uiszczać za wniesione ponownie podanie oznaczonej w poprzednim ustępie ponownej należności od podań.

§ 4.

Należność od załączników.

(1) Dokumenty i pisma, za które w myśl tutejszokrajowych przepisów o należnościach uiszczono należność stemplową, lub które są zaopatrzone urzędowym potwierdzeniem opłaconej bezpośrednio należności, podlegają ustanowionej w tem rozporządzeniu cesarskiem należności od załączników tylko o tyle, o ile należność ta przewyższa opłaconą już za pismo kwotę należności.

(2) Należność od załączników nie ulega przez to niżeniu, że na tym samym papierze sporządzono odpisy kilku oryginałów, nie stanowiących jednej całości.

Wymiar należności.

§ 5.

Zasady.

(1) Należności sądowe, które się ma opłacać procentowo od wartości, łącznie z należnościami ryczałtowymi, o ile nie należy ich w myśl postanowień, wydać się mających w drodze rozporządzenia (§ 7.) uiszczyć w znaczkach stemplowych, wymierzy z wyjątkami, oznaczonymi w § 26., ustępy 2 i 4, władza skarbowa.

(2) Należności sądowe, oznaczone procentowo od wartości, obliczy się w stopniach wartości, po 40 K; resztującą kwotę, o ile ona wynosi 2 K lub więcej, należy przyjąć za pełną, zaś mniejszej nie uwzględnić się.

(3) Przewidziane w pozycjach taryfowych 25, 26, 27 i 28 należności ryczałtowe należy wymierzyć w ten sposób, że z kwoty wartości miarodajnej dla wymiaru, nie może po obliczeniu należności pozostać mniejsza kwota, niż ta, która zostaje z kwoty najwyższej najbliższego, niższego stopnia po potrąceniu przypadającej na niego należności.

(4) Gdy w celu wymierzenia należności trzeba stwierdzić wartość rzeczy nieruchomości i ruchomych, praw lub jednorazowych, albo powtarzających się świadczeń, należy przytem, o ile to rozporządzenie cesarskie nie przepisuje nic odmiennego, zastosować ogólne przepisy, obowiązujące dla oznaczenia wartości w celu wymiaru należności od czynności i dokumentów prawnych.

(5) Upoważnia się jednak Ministra skarbu do zezwolenia w godnych uwzględnienia wypadkach na prośbę obowiązanego do należności, by przy oznaczeniu wartości dzieł sztuki lub prac artystyczno-przemysłowych, bibliotek, manuskryptów i przedmiotów o znaczeniu naukowym, historycznym, pod względem historii sztuki i cywilizacji, o ile chodzi tu o rzeczy ruchome, zejść przy wymiarze należności sądowych poniżej wartości, którąby się miało przyjąć za podstawę wymiaru należności według przepisów ogólnych. Warunki, pod którymi to niższe oszacowanie jest dopuszczalne, będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

(6) Wartości dla przeliczenia pieniędzy zagranicznych i tutejszokrajowych monet handlowych, jakie zastosować należy przy wymierzaniu należności, będą ustanowione w drodze rozporządzenia.

§ 6.

Obowiązek sądów zwyczajnych i sądów (sędziów) rozjemczych do czynienia doniesień.

(1) Sądy pierwszej instancji winny donosić władzy skarbowej o podlegających należności procentowej rozstrzygnięciach i ugodach sądowych przez przesłanie odpisu. Nie potrzeba zamieszczać w odpisie stanu faktycznego i powodów rozstrzygnięcia.

(2) Zgłoszenie to należy przy rozstrzygnięciach pierwszej instancji i przy ugodach sądowych skutecznie bez dającej się uniknąć zwłoki po nastaniu warunków obowiązku należności (§ 2), przy rozstrzygnięciach wyższych instancji po ich wpłynięciu do sądów pierwszej instancji.

(3) Gdy według § 2. nastaly warunki obowiązku opłaty należności od innych, jak wymienionych w pierwszym ustępie czynności urzędowych, podlegających procentowej należności sądowej, lub warunki żądania należności ryczałtowej, winien sąd donieść o tem władzy skarbowej i przesłać jej środki pomocnicze dla wymiaru potrzebne.

(4) Jeżeli sądowy protokół stanowi zarazem dokument prawny na podlegającą obowiązkowi należności czynność prawną, doniesie o tem sąd władzy skarbowej przez przesłanie odpisu lub wyciągu z protokołu lub przez przesłanie samego protokołu.

(5) Postanowienia ustępów 1 do 4 nie mają zastosowania, gdy należności sądowe ma się uiszczyć w znaczkach stemplowych.

(6) Rozstrzygnięcia sądów rozjemczych, o ile wartość przedmiotu sporu przekracza 400 koron (§ 17.), przesła sędzia rozjemczy (sąd rozjemczy) władzy skarbowej w wolnym od należności, uwierzytelnionym odpisie w ciągu ośmiu dni po nastaniu ich obowiązku należności (§ 2.). Nie potrzeba zamieszczać w odpisie stanu faktycznego i powodów rozstrzygnięcia.

(7) Sędzia rozjemczy (sąd rozjemczy) winien — bez ujmy dla ciężącego według §§ 43. i 44., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, na stronach i ich pełnomocnikach obowiązku donoszenia — donieść władzy skarbowej o zawartych przez niego ugodach i innych czynnościach prawnych w ciągu ośmiu dni po ich zawarciu, przez przesłanie odpisu.

(8) Obowiązek donoszenia ciąży w wypadkach ustępów 6. i 7. na kilku sędziach rozjemczych (członkach sądu rozjemczego) do niepodzielnej ręki, gdy zaś jest ustanowiony przewodniczący, na tym ostatnim.

Opłacanie należności.

§ 7.

Sposób i czas opłacania należności.

(1) Zarządzenia co do sposobu i czasu opłacania przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskim należności, będą, o ile to rozporządzenie cesarskie nie zawiera w tym kierunku żadnych przepisów, wydane w drodze rozporządzenia.

(2) W szczególności upoważnia się rząd do zmienienia w drodze rozporządzenia, istniejących przepisów o używaniu i unieważnianiu znaczków stemplowych co do przepisanych w tem rozporządzeniu cesarskim należności.

§ 8.

Obowiązek zapłaty.

(1) Do zapłacenia należności są obowiązane następujące osoby:

1. Przy podaniach i ich odpisach, nadto przy załącznikach, ten, kto je wnosi;

2. przy wymienionych w pozycji taryfowej 2, lit. c, protokołach, strony;

3. przy innych protokołach, gdy zastępują one podanie, strona wnosząca, w innych wypadkach ten, kto swym wnioskiem spowodował czynność urzędową, o której protokół spisano, a przy protokołach, spisanych z urzędu ten, kto spowodował postępowanie, w którym protokół spisano, lub ten, w którego interesie postępowanie się toczy;

4. przy duplikatach wygotowań sądowych i przy odpisach sądowych ten, kto o nie prosi lub kto stawia wniosek, którego należyte załatwienie wymaga ich wygotowania;

5. przy innych, jak wymienionych w l. 2 do 4 czynnościach urzędowych, o ile nie postanowiono czego innego dla poszczególnych sposobów postępowania w rozdziałach II., III., IV. i V. tego rozporządzenia cesarskiego, ten, kto wnosi na przedsięwzięcie czynności urzędowej lub ją powoduje, lub ten, w którego interesie ją przedsięwzięto;

6. przy sądowych lub zawartych przed sądem rozjemczym (sędzią rozjemczym) ugodach strony, zawierające ugodę.

(2) Dla obowiązku strony do opłaty nie stanowi to różnicy, czy ona sama podejmuje czynność, uzasadniającą obowiązek opłaty, lub przez pełnomocnika, nadto czy jest sama obecna przy rozprawie lub zastąpiona przez pełnomocnika.

(3) Gdy stronę w postępowaniu sądowym zastępuje sprawujący jej interesy bez zlecenia,

obowiązany jest do uiszczenia należności ten ostatni, bez naruszenia przysługującego mu ewentualnie przeciw stronie prawa regresu. Postanowienie to ma odpowiednie zastosowanie wówczas, gdy czynności jednej strony wywierają według przepisów o postępowaniu sądowym skutki prawne także dla drugiej strony (§ 14. ustawy o postępowaniu sądowo-cywilnym).

(4) Gdy dwie lub kilka stron jest obowiązanych do opłacenia jednej i tej samej kwoty należności, przypadającej według tego rozporządzenia cesarskiego, są one obowiązane do opłaty do niepodzielnej ręki.

§ 9.

Odowiedzialność za opłatę należności.

Za opłatę należności odpowiadają do niepodzielnej ręki między sobą i wraz z osobami, obowiązanymi do opłaty według § 8.:

1. Pełnomocnicy stron, obowiązanych do opłacenia należności, co do należności od wymienionych w § 8., wniesionych przez nich pism lub spowodowanych przez nich wygotowań sądowych i czynności urzędowych; nadto strony, oznaczone w § 8., ustęp przedostatni, zastąpione przez sprawującego interesy bez zlecenia lub przez inną stronę, co do należności, spowodowanych przez wystąpienie tych osób, o ile one wyraźnie lub milcząco te czynności zatwierdzą lub uzyskały z nich korzyść. Odowiedzialność ta nie rozciąga się na należności ryczałtowe.

2. Wszystkie strony lub ich pełnomocnicy, biorący udział w rozprawie, o której spisuje się protokół, bez różnicy, czy zaopatrują one protokół swym podpisem lub nie, co do należności od protokołu, o ile nie są one już obowiązane do płacenia według § 8.

3. Adwokaci, notaryusze i inni pełnomocnicy, także pominięwszy wypadek, wymieniony w L. 1, co do należności od sporządzonych przy ich współdziałaniu pism, dokumentów i ich załączników.

4. Sędzia rozjemczy i wszyscy członkowie sądu rozjemczego co do należności od zawartych w postępowaniu przed nim ugód i innych czynności prawnych.

5. Z wyjątkiem funkcjonaryuszy zwyczajnego sądu każdy, kto ponosi winę lub uczestniczy w uszczupleniu skarbu państwa, dotyczącem należności sądowych, bez różnicy, czy popadł pod karę lub nie, co do tej kwoty należności sądowych, o którą skarb państwa ukrócił, lub o którą ukrócenia usiłował.

6. Z wyjątkiem funkcjonaryuszy zwyczajnego sądu każdy, kto zaniedba wypełnić nałożony nań tem rozporządzeniem cesarskiem lub innymi przepisami ustaw o należnościach obowiązek zgłoszenia, co do należności, której obowiązek zgłoszenia dotyczy.

Uwolnienie od należności; prenotacja należności.

§ 10.

Uwolnienie od należności na podstawie prawa ubogich.

(1) Osobom, którym przyznano prawo ubogich, przysługuje uwolnienie od należności sądowych w postępowaniu w sprawach spornych i niespornych przed zwyczajnymi sądami, w postępowaniu egzekucyjnym, konkursowym i wyrównawczym, nadto w postępowaniu przed sędzią rozjemczym. Uwolnienie nie rozciąga się na należności ryczałtowe.

(2) Do tego uwolnienia od należności mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 63. do 73. procedury cywilnej także poza procesem cywilnym we wszystkich, oznaczonych w poprzednim ustępie sposobach postępowania. Postępowanie dla uzyskania prawa ubogich dla sporu prawnego, który ma być rozstrzygnięty przed sędzią (sądem) rozjemczym, będzie przepisane w drodze rozporządzenia.

(3) Uwolnienie od należności na podstawie prawa ubogich obejmuje także należności, które przypadają z powodu sądowego użytku dokumentów (§ 13.) stałe i skalowe należności od przedsięwziętych w postępowaniu sądowym czynności prawnych i wystawionych dokumentów prawnych, należności, jakie się ma uiszczać według § 19., oraz wymienione w § 18. należności wpisowe od adnotacji w księgach gruntowych zarządu przymusowego i wdrożenia postępowania licytacyjnego (§§ 98. i 134. ordynacji egzekucyjnej); uwolnienie od należności nie rozciąga się natomiast na należności od innych wpisów hipotecznych.

(4) Gdy przyznano prawo ubogich, wówczas uwolnienie od należności wchodzi w życie w tym dniu, w którym przedłożono sądowi świadectwo, wymienione w § 65. ustawy o postępowaniu cywilnym i rozciąga się na te pisma, wygotowania, czynności urzędowe, czynności i dokumenty prawne, co do których urosłoby skarbowi państwa w tym lub późniejszym dniu prawo do należności w myśl § 2. lub w myśl ogólnych przepisów o należnościach.

(5) Postanowienia pierwszego i czwartego ustępu, nadto §§ 63., 65., 68., 69., 71., 72., ustęp 1. i 2., dalej 73., ustęp 1., procedury cywilnej mają analogiczne zastosowanie do uwol-

nienia od należności sądowych w postępowaniu karnem z powodu oskarżenia prywatnego. Bliższe przepisy o tem zostaną wydane w drodze rozporządzenia.

§ 11.

Osobiste uwolnienie od należności z innych powodów; prenotacja należności.

(1) Osobiste uwolnienie od należności, oparte na innych przepisach prawnych, w szczególności na postanowieniach pozycyi taryfowej 75 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, pozostaje nienaruszone, o ile to rozporządzenie cesarskie czego innego w tym względzie nie zarządza.

(2) Zarządcy masy konkursowej i wydziałowi wierzycieli przysługuje co do wszystkich pism i czynności prawnych, dotyczących masy konkursowej, uwolnienie osobiste od należności o tyle, o ile nie rozchodzi się o spory prawne, przy których masa konkursowa występuje jako powódka. Uwolnienie to nie rozciąga się na należności od ugód sądowych i od innych czynności prawnych, nadto na należność ryczałtową, którą się ma uiścić według pozycyi taryfowej 15.

(3) Zarządcy ugodowemu i radzie wierzycieli przysługuje osobiste uwolnienie od należności co do wszystkich pism i czynności prawnych, które dotyczą postępowania ugodowego. Uwolnienie to nie rozciąga się na należności od ugód sądowych i od innych czynności prawnych, nadto na należności od sporów prawnych, toczących się w związku z postępowaniem ugodowym.

(4) Prenotacja należności następuje, gdy w sądowym postępowaniu ustanawia się kuratora dla nieznanomych osób lub dla osób o nieznanym miejscu pobytu, chyba, że jest znany majątek zastąpionego przez kuratora, na który można wejść, albo, że trzecia osoba jest obowiązana do ponoszenia kosztów kurateli.

(5) Prenotacja kończy się, skoro tylko ustanie jej przyczyna. W tym wypadku prenotowane należności uiści strona zastąpiona przez kuratora, o ile nie przysługuje jej prawo ubogich.

§ 12.

Wpływ osobistego uwolnienia od należności i ich prenotacji na inne uczestniczące w postępowaniu strony.

(1) Gdy w postępowaniu sądowym (§ 1., ustęp 1.) uczestniczą strony uwolnione osobiście od należności i obowiązane do ich zapłaty, wówczas należy co do należności sądowych przestrzegać

przepisów § 13., ustęp 1. i 2. i § 20. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Gdy w sprawie cywilno - procesowej lub egzekucyjnej nakłada się na stronę, obowiązana do należności zwrot kosztów stronie, uwolnionej osobiście od należności, ma ta pierwsza płacić — z wyłączeniem należności od rozstrzygnięcia, jaką się ma płacić procentowo od wartości przedmiotu sporu — także te należności sądowe, których płacenie obowiązywałoby stronę wolną od należności, gdyby jej nie przysługiwało uwolnienie. To samo obowiązuje w postępowaniu karnem, wdrożonem wskutek oskarżenia prywatnego, gdy oskarżycielowi prywatnemu lub obwinionemu przysługuje osobiste uwolnienie od należności, a druga strona, której to uwolnienie nie przysługuje, jest wskutek rozstrzygnięcia sądowego obowiązana do zwrotu kosztów postępowania karnego.

(3) Postanowienia ustępów 1. i 2. mają anaiogiczne zastosowanie, gdy w postępowaniu sądowym uczestniczą osoby, którym przysługuje prenotacja należności i osoby, które tego prawa nie mają.

§ 13.

Użytek sądowy z warunkowo wolnych od należności dokumentów.

(1) Za sądowy użytek z dokumentów, które są warunkowo wolne od należności lub podlegają warunkowo mniejszej należności, należy uważać to, gdy w postępowaniu sądowym, z wyjątkiem postępowania karnego i postępowania przed wymiennymi w § 1., ustęp 1., lit. A, l. 4, sędziami rozjemczymi, przedkłada się dokument zapomoć podania lub dołącza go do protokołu jako środek dowodowy. Użytek sądowy z odpisu, a choćby tylko z wyciągu, należy uważać na równi z użytkiem sądowym oryginału.

(2) Z powodu użytku sądowego uwolnionego warunkowo od należności przy wystawieniu lub uprzywilejowanego co do wymiaru należności dokumentu nie uiszczą się w postępowaniu sądowo-cywilnem i egzekucyjnem, jeśli wartość przedmiotu sporu nie przekracza 100 koron, oprócz zwykłych należności od załączników żadnej należności, jeśli zaś wartość przedmiotu sporu wynosi więcej jak 100 koron, do włącznie 1.000 koron, uiszczą się należność w kwocie 1 korony od każdego arkusza, jeśli jednak ta wartość przewyższa 1.000 koron, należność w kwocie 2 koron od każdego arkusza, natomiast w postępowaniu konkursowem, wyrównawczem i w postępowaniu niespornem należność w kwocie 2 koron od każdego arkusza, o ile według ogólnych przepisów

należnościowych nie przypada mniejsza należność. Należność uiszcza się tylko jednorazowo, choćby z dokumentu czyniło się kilka razy użytek.

(3) Wypełnić obowiązek zapłaty należności winien z reguły jeszcze przed użyciem sądowym ten, kto wnosi lub załącza dokument lub odwołuje się nań jako na środek dowodowy. Gdy jednak dokument bądź na wniosek prowadzącego dowód, bądź dlatego, iż strona powołuje się nań jako na środek dowodowy, sprowadza sam sąd, lub gdy go wniosek albo skutek skargi prowadzącego dowód na dostarcza inna osoba, nie zaś ten ostatni, wówczas prowadzący dowód, lub ten, kto spowodował sprowadzenie dokumentu przez powołanie się nań, ma zapłacić należność stemplową przy najbliższej, wyznaczonej dla ustnej rozprawy audyencji, o ile się na niej jawi; w przeciwnym razie należy spowodować ściągnięcie należności przez doniesienie sądu do władzy skarbowej.

II. Szczególne postanowienia o należnościach w postępowaniu sądowo-cywilnem i egzekucyjnem.

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu.

§ 14.

Ogólne zasady.

(1) Przy oznaczeniu wartości przedmiotu sporu w celu wymierzenia należności należy z reguły (ustęp 2. i 3.) postępować według przepisów §§ 54. do 60. normy jurysdykcyjnej i to także wówczas, gdy podanie wartości przedmiotu sporu niema znaczenia dla właściwości sądu lub dla postępowania, jakie należy zastosować. W szczególności jest zawarte w skardze oznaczenie wartości przedmiotu sporu według §§ 56., ustęp 2., i 59. normy jurysdykcyjnej miarodajne także dla oznaczenia należności (§ 60., ustęp 4., normy jurysdykcyjnej).

(2) Gdy jednakże, z wyjątkiem wypadku § 60. normy jurysdykcyjnej, pozwany przed wyrokiem końcowym pierwszej instancji uzna przedsięwzięte w skardze oznaczenie wartości żądania skargi za zbyt wygórowane, wówczas rozstrzyga o tem sąd w analogicznem zastosowaniu § 60. normy jurysdykcyjnej zapomocą uchwały i oznacza miarodajną wartość. Oznaczenie to może z urzędu zmienić sąd, które je ustanowił, lub sąd wyższej instancji w ciągu postępowania. Rekurs przeciw uchwale nie jest dopuszczalny.

(3) Zarządzenia obydwu poprzednich ustępów podlegają następującym ograniczeniom:

1. Gdy z roszczeniem jest złączone inne, z niego wyprowadzone, wówczas wymiar należności stosuje się tylko do wartości pierwszego roszczenia; tej wartości niemożna jednak przyjąć nigdy w niższym wymiarze, jak wartość roszczenia wyprowadzanego;

2. gdy żąda się tylko części wierzytelności kapitałowej, wówczas nie bierze się za podstawę wymiaru należności łącznej kwoty niewyrównanej wierzytelności kapitałowej, lecz tylko zaskarżoną część;

3. jeżeli podnosi się roszczenie do nadwyżki, wypadającej z porównania wierzytelności, przysługujących stronom nawzajem względem siebie, wówczas dla wymiaru należności jest miarodajna kwota zaskarżonej nadwyżki;

4. wartości rzeczy nieruchomości i ruchomych, fizycznych i niezmysłowych nie przyjmuje się w mniejszej kwocie od tej, która wypada według zasad ogólnych o wymiarze należności od czynności i dokumentów prawnych.

(4) W sporach o nieważność lub o zniesienie wyroku rozjemczego (§§ 595. i n. procedury cywilnej, artykuł XXIII. i XXV. ustawy wprowadzającej procedurę cywilną) jest — z ograniczeniem, wynikającym z § 16., ustęp 2., l. 5. — miarodajna dla wymierzenia należności wartość przedmiotu sporu, wyrokiem rozjemczym rozstrzygniętego.

(5) W postępowaniu egzekucyjnem należy dla ocenienia wysokości należności, przewidzianych w pozycjach taryfowych 1. do 5., dalej 6., lit. D, i w § 13., ustęp 2., uważać za wartość przedmiotu sporu kwotę egzekwowanego lub mającego być zabezpieczonem roszczenia. Przy egzekucyi na majątku ruchomym podlegają jednakże podania zobowiązane oraz ich załączniki i udzielone mu duplikaty sądowych wygotowań i odpisów we wszystkich wypadkach tylko należnościom, ustanowionym dla wartości nie większej, jak 100 koron. Przy wnioskach innych osób (na przykład zarządcy przymusowego, oferenta przy sprzedażach przymusowych itp.) bez różnicy, czy prowadzi się egzekucję na ruchomym lub nieruchomym majątku, winno się uiszczyć należności według wymiaru, przepisanego dla wartości ponad 100 koron do 1000 koron.

(6) Do oznaczenia wartości roszczenia, które ma być w postępowaniu egzekucyjnem wyegzekwowane lub zabezpieczone, należy zastosować analogicznie postanowienia ustępów 1. i 3. Gdy postępowanie egzekucyjne poprzedza postępowanie sądowo-cywilne, dotyczące tego samego roszczenia, wówczas ustanowiona w tem postępowaniu wartość przedmiotu sporu pozostaje miarodajną także

w postępowaniu egzekucyjnym dla oceny wartości mającego być egzekwowanem lub zabezpieczonem roszczenia. Gdy jednak postępowanie egzekucyjne dotyczy tylko jednej części pierwotnego przedmiotu sporu, wówczas miarodajną jest tylko wartość tej części.

(7) Postanowienia ustępów 5. i 6. obowiązują analogicznie także dla należności od oznaczonych w pozycji taryfowej 6., lit. E, b, rozstrzygnięć w drugiej lub trzeciej instancji, zapadłych wskutek środków prawnych przeciw pierwszej uchwale, powziętej na wniosek na dozwoleństwo egzekucji.

§ 15.

Oznaczenie wartości przedmiotu sporu w braku innych podstaw dla oceny wartości.

(1) Gdy na podstawie § 14. nie można wyznaczyć pewnej oznaczonej wartości pieniężnej przedmiotu sporu, należy jego wartość przyjąć w celu wymiarzenia należności w następujących kwotach:

1. Przy sądownym wypowiedzeniu (§§ 560. do 564. procedury cywilnej) najmu, gdy podany przez wypowiadającego termin wypowiedzenia nie przekracza jednego miesiąca, oraz w sporach prawnych, mających za przedmiot wyłącznie skuteczność takiego wypowiedzenia;

w sporach o służebność mieszkania i o wymowy (§ 49., l. 3., normy jurysdykcyjnej); i

w wymienionych w § 49., l. 6., normy jurysdykcyjnej sporach z umów o służbę i najem usług

w kwocie 100 koron;

2. w innych sporach, należących do właściwości sądów powiatowych, w kwocie 1.000 koron;

3. w sporach, należących do właściwości trybunałów pierwszej instancji, z wyjątkiem wymienionych pod l. 4. i 5., w kwocie 3.000 koron;

4. w sporach, należących do właściwości trybunałów pierwszej instancji, a dotyczących tylko ustanowienia kolejnego porządku wierzytelności w postępowaniu egzekucyjnym i w konkursie, w kwocie 1.000 koron, wreszcie

5. w wymienionych w § 50., l. 4. i 5., normy jurysdykcyjnej sporach o powiernictwa i lenna, w kwocie 10.000 koron.

(2) Jeżeli przynaglający wierzyciel nie poda miarodajnej według piątego ustępu § 14. w postępowaniu egzekucyjnym dla wysokości należności kwoty, ani też kwota ta nie jest w inny sposób ustanowiona, należy ją przyjąć w wysokości 1.000 koron.

§ 16.

Zmiany wartości w ciągu postępowania.

(1) Pierwotna wartość przedmiotu sporu pozostaje z reguły miarodajna dla należności od wszystkich aktów postępowania spornego.

(2) Od tego zachodzą, bez ujmy dla postanowienia § 14., ustęp 3., l. 4., następujące wyjątki:

1. Gdy sąd uzna w myśl § 60. normy jurysdykcyjnej lub § 14., ustęp 2., tego rozporządzenia cesarskiego podaną w skardze wartość przedmiotu sporu za zbyt wygórowaną, wówczas, począwszy od zawiadomienia stron o zawierającej to orzeczenie uchwale, należy przyjąć za podstawę wymiaru należności tylko ustanowioną mniejszą wartość; oznaczenie wartości przedmiotu sporu, przedsięwzięte według § 500. procedury cywilnej przez sąd apelacyjny jest dla wymiaru należności bez znaczenia;

2. jak długo łączy się kilka procesów w jedną rozprawę, jest dla wymiaru należności miarodajną tylko wartość przedmiotu sporu tego procesu, z którym inne zostały związane. Za rozstrzygnięcia sądowe, mające wspólnie kilka związanych procesów za przedmiot, należy jednak uiszczać należność w zliczonej razem sumie należności od rozstrzygnięć, obrachowanych osobno za każdy poszczególny rozstrzygnięty proces;

3. gdy rozprawę prowadzi się oddzielnie co do kilku podniesionych w tej samej skardze roszczeń, wówczas w każdej z rozdzielonych rozpraw jest na czas trwania rozdzielenia rozstrzygająca dla wymiaru należności tylko odpowiednia część wartości;

4. zmianę wartości przedmiotu sporu, która następuje wskutek zmiany skargi, przedsięwziętej przed zawisnięciem sporu, wskutek ograniczenia żądania skargi lub też częściowego załatwienia sporu przez wyrok częściowy, winno się przy wymiarze należności od aktów, następujących po zmianie wartości a o ile zmiana została spowodowana oświadczeniem strony, uwzględnić już od odnośnego pisma lub odnośnego protokołu. Podwyższenie wartości przedmiotu sporu wskutek zmiany skargi, dokonanej po zawisnięciu sporu lub wskutek wniosku na ustalenie, wniesionego przez powoda lub pozwanego, uwzględni się tylko przy wymiarze należności od rozstrzygnięcia;

5. jeżeli postępowanie wskutek środków prawnych lub wskutek skargi o wznowienie lub nieważność, dotyczy tylko części pierwotnego przedmiotu sporu, wówczas dla obliczenia należności w tem postępowaniu jest miarodajna tylko

wartość tej części. Przy wniesionych obustronnie środkach prawnych należy obliczyć należności oddzielnie stosownie do wniosków każdej z obu stron procesowych; tylko dla należności od protokołu i od rozstrzygnięcia, o ile załatwiane wspólnie środki prawne nie dotyczą jednej i tej samej części pierwotnego przedmiotu sporu, jest miarodajną sumą wartości częściowych. Przy środkach prawnych, dotyczących tylko kosztów procesowych lub należności ubocznych pierwotnego przedmiotu sporu, albo wydanego w postępowaniu cywilnem zarządzenia karnego, zastosowuje się należności tylko do zaczepionej kwoty kosztów procesowych lub należności ubocznych, albo do orzeczonej kary, przyczem nałożony areszt liczy się w kwocie 10 koron za każdy dzień;

6. co do należności od wyroków częściowych i tych wyroków pośrednich, które nie dotyczą całego przedmiotu sporu, nadto dla wygotowań tych wyroków rozstrzyga — bez ujmy dla postanowień 3. uwagi do 6. pozycji taryfowej — wartość roszczeń, o których odnośnym częściowym wyrokiem lub wyrokiem pośrednim rozstrzygnięto.

§ 17.

Rozstrzygnięcie sądów rozjemczych.

(1) Przy rozstrzygnięciach wymienionych w § 1., ustęp 1., lit. A, l. 3. i 4. sądów i sędziów rozjemczych (pozycja taryfowa 7.) należy ustanowić wartość przedmiotu sporu w celu wymierzenia należności przy analogicznem zastosowaniu przepisów § 14., ustęp 1. i 3.

(2) O ile nie da się obliczyć na tej podstawie wartości przedmiotu sporu, należy przyjąć tę wartość w kwocie 3.000 koron, chyba, że strony udowodnią mniejszą wartość.

Adnotacya w księgach gruntowych zarządu przymusowego i wdrożonego postępowania licytacyjnego.

§ 18.

(1) Adnotacya w księgach gruntowych zarządu przymusowego i wdrożonego postępowania licytacyjnego (§§ 98. i 134. ordynacyi egzekucyjnej), podlega połowie należności, którąby należało uiścić za wpis hipoteczny prawa zastawu na korzyść wierzyciela egzekwującego wierzyciela, jeśli nie istnieje już prawo zastawu na egzekwowanej lub na innej rzeczy nieruchomej na rzecz odnośnej wierzyciela egzekwującego wierzyciela i dokonano uiszczenia należności za wpis tego prawa albo uiszczenie to na podstawie ustawowego przepisu odpadło.

(2) Uiszczoną stosownie do powyższego przepisu należność wliczy się do należności za dodatkowy wpis prawa zastawu na rzecz tej samej wierzyciela, jeśli wniesiono prośbę o ten wpis prawa zastawu przed wykreśleniem odnośnej adnotacyi. Podobnie wliczy się należność, uiszczoną od adnotacyi oznaczonego w poprzednim ustępie rodzaju, do należności od późniejszej takiej adnotacyi, o której wpis na rzecz tej samej wierzyciela wniesiono prośbę pod wykreśleniem poprzedniej adnotacyi.

(3) Adnotacye tymczasowego zarządu zlicytowanej posiadłości (§§ 158. do 161. ordynacyi egzekucyjnej) oraz zarządu przymusowego, zarządzanej stosownie do § 201. ordynacyi egzekucyjnej w miejsce postępowania licytacyjnego, są wolne od należności.

Udowodnienie zapłaty należności od czynności prawnej.

§ 19.

(1) Jeśli rozstrzygnięcie sądowe lub ugoda sądowa opiera się bezpośrednio lub pośrednio na podlegającej obowiązzkowi należności czynności prawnej, to władza skarbowa może żądać od każdej ze stron, o ile uczestniczyła ona w zawarciu czynności prawnej, dowodu, że uiszczono przepisaną należność od czynności prawnej.

(2) W razie, jeśli takiego dowodu nie dostarczono, jest ten, który ma obowiązek dostarczenia dowodu, obowiązany do uiszczenia należności, niezależnie od tego, że ponosi on ujemne skutki stwierdzonego ewentualnie przekroczenia ustawy.

(3) Postanowienia ustępów 1. i 2. mają analogiczne zastosowanie w postępowaniu przed sędzią rozjemczym.

(4) Gdy załatwiono spór prawny rozstrzygnięciem sędziego rozjemczego, to obowiązek uiszczenia należności od czynności prawnej zachodzi także wówczas, gdy czynność prawna podlegała należności tylko w razie wystawienia dokumentu a tego ostatniego nie wystawiono; w tym wypadku rozstrzygnięcie czynności prawnej przez sędziego rozjemczego podlega prócz należności od rozstrzygnięcia także należności, wyznaczonej od dokumentu dla odnośnej czynności prawnej. Uiszczenie oznaczonej w tym ustępie należności od czynności prawnej odpada, jeśli kwota, służąca za podstawę wymiaru należności od czynności prawnej nie przekracza 1.000 koron.

Obowiązek zapłaty i odpowiedzialność za należitości od rozstrzygnięć sądów cywilnych i sędziów rozjemczych.

§ 20.

Obowiązek zapłaty co do należitości rozstrzygnięć sędziów rozjemczych.

(1) Do uiszczenia należitości od rozstrzygnięć sądów cywilnych są obowiązane:

I. Od wyroków i uchwał sądowych oznaczonego w pozycji taryfowej 6., lit. *A* i *B*, rodzaju:

1. gdy rozstrzygnięcie podlega stałej należitości, obydwie strony;

2. gdy należitość od rozstrzygnięcia ma się uiszczyć w procentach od wartości przedmiotu sporu:

a) o ile nie wydano orzeczenia co do kosztów, lub sąd uznał koszty za wzajemnie zniesione, obydwie strony po połowie;

b) w innych wypadkach obydwie strony w stosunku, w jakim zasądzone je na ponoszenie kosztów procesowych, przyczem ewentualne orzeczenie sądu co do ponoszenia należitości od rozstrzygnięcia nie wchodzi w rachubę, zaś koszty procesowe obydwu stron należy przyjąć w równej wysokości; jeśli jednak sąd na podstawie § 43., ustęp 2., procedury cywilnej w procesie o wierzytelność pieniężną nakłada na jedną stronę zwrot wszystkich kosztów procesowych, chociaż przeciwnik wygrywa mniej niż cztery piąte części swego roszczenia, ma każda strona uiszczyć tę część należitości od rozstrzygnięcia, która odpowiada kwocie, jaką strona przegrywa. Gdy sąd przyznał jednej stronie pewną kwotę kosztów bez podania liczby stosunkowej, należy w razie wątpliwości przyjąć, że przeciwnik został zasądzony na zwrot wszystkich kosztów.

Zawarte w uchylonym rozstrzygnięciu orzeczenie pozostaje miarodajne dla zastosowania postanowień lit. *a*) i *b*) aż do zapadnięcia nowego orzeczenia. W razie, jeśli wyższa instancja zmieni orzeczenie, jest jej orzeczenie miarodajne także dla obowiązku zapłaty należitości od rozstrzygnięcia niższej instancji. O ile sąd wyniknie zmiana pierwotnego rozdzielenia należitości, przeprowadza się tę zmianę z urzędu.

II. Od nakazów zapłaty w postępowaniu upominawczem (pozycja taryfowa 6., lit. *C*) obydwie strony.

III. Od uchwał w postępowaniu egzekucyjnym (pozycja taryfowa 6., lit. *D*) egzekwujący wierzyciel (wnioskodawca).

(2) Poprzednie postanowienia obowiązują także dla rozstrzygnięć w drugiej lub trzeciej instancji (pozycja taryfowa 6., lit. *E*).

§ 21.

Obowiązek zapłaty należitości od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych.

Do płacenia należitości od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych (§ 17.) są obowiązane:

1. Jeśli rozstrzygnięcie podlega stałej należitości, obydwie strony;

2. jeśli rozstrzygnięcie podlega należitości procentowej a jedna strona zupełnie wygrywa, strona przeciwna; w innych wypadkach każda strona po połowie, bez ujmy dla prawa regresu, przysługującego jednej stronie przeciw drugiej na podstawie orzeczenia sądu (sędziego) rozjemczego o ponoszeniu należitości od rozstrzygnięcia.

§ 22.

Odpowiedzialność za zapłatę należitości od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych.

Za zapłatę należitości od rozstrzygnięć sędziego rozjemczych łącznie z należitością od czynności prawnych (§ 19., ustępy 3. i 4.) odpowiadają do niepodzielnej ręki między sobą i wraz z bezpośrednio obowiązany do zapłaty (§ 21)

a) gdy należitość od rozstrzygnięć sędziów rozjemczych ma się uiszczyć w znaczkach stemplowych, sędzia rozjemczy i wszyscy członkowie sądu rozjemczego;

b) gdy rozstrzygnięcie miało być zgłoszone do wymiaru należitości, lecz tego nie dokonano, osoby, obowiązane według § 6., ustęp 7. i 8. do zgłoszenia.

III. Szczególne postanowienia o należitościach w postępowaniu konkursowym i ugodowem.

Podania wierzycieli w postępowaniu konkursowym i ugodowem.

§ 23.

(1) Dla wysokości należitości od wymienionych w pozycji taryfowej 9., lit. *a*, l. 1., i lit. *b*, podań w postępowaniu konkursowym i wyrównawczem oraz od ich załączników, nadto od

zastępujących takie podania protokołów, jest miarodajna kwota wierzytelności, jaką wierzyciel ma zgłosić lub jaką zgłosił do konkursu lub w postępowaniu wyrównawczem, zaś przy zgłoszeniu roszczeń na zabezpieczenie wierzytelności, kwota wierzytelności, która ma być zabezpieczona. Przy ustaleniu tych kwot należy zastosować analogicznie postanowienia § 54., ustęp 2., i § 58., ustęp 1., normy jurysdykcyjnej. Wierzytelności warunkowe należy traktować jak bezwarunkowe.

(2) Gdy wierzyciel zgłosi kilka wierzytelności do konkursu lub w postępowaniu wyrównawczem, wówczas należność oblicza się stosownie do sumy tych wierzytelności.

(3) Gdy wierzyciel obniżył później zgłoszoną wierzytelność, wówczas należność od dotyczącego tego obniżenia podania oraz od podań wymienionego w pozycji taryfowej 9., lit. a, l. 1., rodzaju, które wierzyciel jeszcze później wniesie, nadto od załączników takich podań i zastępujących te podania protokołów oblicza się stosownie do wysokości obniżonej kwoty wierzytelności.

Należność ryczałtowa za postępowanie konkursowe i ugodowe.

§ 24.

Ustalenie podstawy obliczenia.

(1) Gdy konkurs kończy się rozdzieleniem lub ugodą przymusową (pozycja taryfowa 15., lit. a, l. 1.), wówczas należy ustalić podstawę dla obliczenia należności ryczałtowej w ten sposób, że zlicza się razem kwoty, użyte lub rozporządzalne dla pokrycia kosztów postępowania konkursowego (§ 46., l. 1., ordynacji konkursowej) i wierzytelności konkursowych (§§ 50. do 53. ordynacji konkursowej). Kwoty, przypadające uprawnionym do wyłączenia (§ 48. ordynacji konkursowej), należy wliczyć do podstawy obliczenia należności ryczałtowych tylko w takiej kwocie częściowej, jaka przypada tym uprawnionym w ich charakterze wierzycieli konkursowych.

(2) Gdy konkurs kończy się dla braku większości wierzycieli konkursowych lub za zgodą wierzycieli (pozycja taryfowa 15., lit. a, l. 2.), uiszcza się należność ryczałtową według wartości sprzedażnej, jaką masa konkursowa posiada w dniu zakończenia konkursu. Wartość sprzedażną oznacza się w ten sposób, że zlicza się razem uzyskaną lub uzyskalną cenę kupna należących do masy konkursowej, a nie stanowiących gotówki przedmiotów majątkowych oraz należących do masy konkursowej majątek w gotówce, zaś od tej sumy odlicza wierzytelności uprawnionych do wyłączenia

(§ 48. ordynacji konkursowej), o ile one znajdują pokrycie na rzeczach, stanowiących przedmiot prawa wyłączenia.

(3) Podstawę dla obliczenia należności ryczałtowej od zatwierdzonej sądownie ugody (pozycja taryfowa 15., lit. b) należy obliczyć przez zliczenie kwot użytych lub rozporządzalnych dla zaspokojenia wierzycieli (§ 46., ustęp 2. i 3., ordynacji ugodowej). Kwoty, przypadające uprawnionym do wyłączenia (§ 46., ustęp 1., ordynacji wyrównawczej) wlicza się do podstawy obrachowania należności ryczałtowej tylko w tej częściowej kwocie, która tym uprawnionym nie przypada w charakterze uprawnionych do wyłączenia.

§ 25.

Obowiązek zapłaty i odpowiedzialność.

(1) W wypadkach, wymienionych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., jest zarządca masy obowiązany zapłacić należności ryczałtową z masy konkursowej. W wypadkach, przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 2., obowiązek zapłaty należności ryczałtowej ciąży na dłużniku upadłym, zaś w wypadkach pozycji taryfowej 15., lit. b. na dłużniku.

(2) Za zapłatę należności ryczałtowej w postępowaniu konkursem odpowiadają do niepodzielnej ręki wraz z obowiązany do zapłaty według pierwszego ustępu:

1. W wypadkach, przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., po ukończeniu konkursu dłużnik upadły;

2. w wypadku ugody przymusowej osoby, które przyjęły odpowiedzialność za zobowiązania upadłego dłużnika;

3. we wszystkich wypadkach po ukończeniu konkursu zarządca masy, gdy na nim ciąży wina lub współwina w ukróceniu dochodów skarbowych o należność ryczałtową (§ 82. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

(3) Za zapłacenie należności ryczałtowej od postępowania ugodowego odpowiadają do niepodzielnej ręki z obowiązany do zapłaty według pierwszego ustępu osoby, które przyjęły w ugodzie odpowiedzialność za zobowiązania dłużnika.

§ 26.

Zapłata należności ryczałtowej.

(1) Należność ryczałtową w postępowaniu konkursem uważa się za wierzytelność masy (§ 46. ordynacji konkursowej).

(2) Gdy konkurs kończy się w sposób, przewidziany w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., wówczas zarządca masy winien uiszczyć bezpośrednio należność ryczałtową przed ukończeniem konkursu

bez urzędowego wymiaru. Komisarz konkursowy winien przed uiszczeniem należności zbadać i ewentualnie sprostować podstawę obliczenia należności ryczałtowej; gdy nasunie mu się wątpliwość, czy obliczenie należności jest słuszne, może on wezwać zarządcę masy do udzielenia stosownego zabezpieczenia dla nadwyżki należności ryczałtowej, jaką się ma ewentualnie dopłacić. Zarządca masy i dłużnik upadły mają obowiązek dostarczenia władzy skarbowej środków pomocniczych, potrzebnych do zbadania zgodnego z przepisami zapłacenia należności.

(3) W wypadkach przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 2., zarządca masy i upadły dłużnik są obowiązani do dostarczenia władzy skarbowej przed ukończeniem konkursu, środków pomocniczych, potrzebnych do stwierdzenia podstawy wymiaru i do wymierzenia należności ryczałtowej, nadto dać stosowne zabezpieczenie należności ryczałtowej, które to zabezpieczenie ustanowi komisarz konkursowy.

(4) Należność ryczałtowa od postępowania ugodowego należy do wierzytelności uprzywilejowanych (§ 23. ordynacji ugodowej). Należy ją uiszczyć bezpośrednio bez urzędowego wymiaru i jest ona płatna przy zatwierdzeniu ugody. Dłużnik i zarządca ugodowy są obowiązani do dostarczenia władzy skarbowej środków pomocniczych, potrzebnych do zbadania przepisanej zapłacenia należności.

Wyszły później na jaw majątek konkursowy.

§ 27.

Postanowienia o należnościach, przypadających w postępowaniu konkursowym, w szczególności także o należnościach ryczałtowych, należy zastosować analogicznie wówczas, gdy dopiero po ukończeniu konkursu okazał się majątek, należący do masy konkursowej (§ 138., ustęp 1. i 2., ordynacji konkursowej).

IV. Osobne postanowienia o należnościach w postępowaniu w sprawach niespornych.

Podania o wpis do ksiąg publicznych.

§ 28.

(1) Dla wysokości należności, jaką się ma uiszczyć według pozycji taryfowej 16., lit. c, gdy celem podania jest intabulacja lub prenotacja w księgach gruntowych dającego się oszacować prawa, jest miarodajna wartość tego prawa, jaką ustala się według ogólnych przepisów ustaw o należnościach.

(2) Wartość prawa zastawu należy uważać za równą kwocie wierzytelności bez wierzytelności ubocznych, dla której ustanowiono prawo zastawu. Wartość służebności użytkowania i używania należy ustalić według postanowień § 58. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

Dobrowolne sądowe oszacowanie i obliczenie odszkodowania w wypadkach wywłaszczenia.

§ 29.

(1) Należność według pozycji taryfowej 22. należy wymierzyć od wypośredkowanej wartości szacunkowej (kwoty odszkodowania), bez odliczenia kosztów, połączonych z oszacowaniem lub wypośredkowaniem odszkodowania.

(2) Do zapłaty należności jest obowiązany przy oszacowaniach ten, kto postawił wniosek na nie, zaś przy wypośredkowaniu odszkodowania w wypadkach wywłaszczenia ten, na którego korzyść wywłaszczenie następuje; wywłaszczony odpowiada za uiszczenie należności do niepodzielnej ręki z obowiązującym do zapłaty.

Dobrowolna sądowa licytacja.

§ 30.

Należność według pozycji taryfowej 23. wymierza się od sumy, uzyskanej przez licytację bez odliczenia kosztów licytacji, a zapłacić ma ją właściciel zlicytowanej rzeczy. Nabywca na licytacji odpowiada za zapłacenie należności do niepodzielnej ręki z bezpośrednio obowiązującym do zapłaty.

Postępowanie spadkowe.

§ 31.

(1) Dla obliczenia przewidzianej w 25. pozycji taryfowej należności ryczałtowej jest miarodajna czysta wartość będącego przedmiotem postępowania majątku spadkowego, którą należy ustalić według stosunków dnia śmierci spadkodawcy.

(2) Spadkobiercy są obowiązani do przedłożenia sądowi wszystkich środków pomocniczych, potrzebnych do ustalenia wysokości czystej wartości spadku. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(3) Należność ryczałtową oznacza się przez analogiczne zastosowanie postanowień o wymiarze należności spadkowych. Przyznanie spadku nie jest zawisłe od poprzedniego zapłacenia lub zabezpieczenia należności ryczałtowej.

(4) Do zapłacenia należności ryczałtowej są obowiązani do niepodzielnej ręki spadkobiercy.

Piecza sądowa w sprawach opiekuńczych i kuratelarnych.

§ 32.

Wykaz dochodów poruczonego pieczy.

(1) Zastępca prawny poruczonego pieczy jest obowiązany po upływie każdego roku kalendarzowego i po ukończeniu opieki lub kurateli do udzielenia sądowi opiekuńczemu lub kuratelarnemu w celu wymiaru należyci ryczałtowej według 26. pozycji taryfowej wykazu dochodów z majątku, należącego do poruczonego pieczy. Obowiązek ten ciąży także na tych zastępcach prawnych, którzy są według § 238. k. p. u. c. zwolnieni od składania rachunków.

(2) Gdy małoletni uzyskał pełnoletność po śmierci lub po usunięciu (§ 253. k. p. u. c.) prawnego zastępcy i gdy nie ustanowiono nowego prawnego zastępcy, jest on obowiązany do dostarczenia wymienionego w pierwszym ustępie wykazu za czas aż do uzyskania pełnoletności.

(3) Sąd opiekuńczy lub kuratelarny może obowiązany w myśl obydwu poprzednich ustępów do udzielenia wykazu zwolnić od tego obowiązku, o ile i jak długo sądowi jest wiadome, że dochody z majątku, należącego do poruczonego pieczy nie przekraczają bez odliczenia wydatków (§ 34.) rocznej kwoty 3.000 K.

§ 33.

Sporządzenie wykazów.

(1) W wykazie (§ 32.) należy uwidocznnić dochody z majątku każdego poruczonego pieczy osobno co do każdego źródła dochodu, nadto wydatki, które zaznacza się jako pozycje rozchodu.

(2) Bliższe postanowienia o treści i formie tego wykazu, o załącznikach, jakie należy dołączyć i o czasie jego wniesienia wyda się w drodze rozporządzenia.

(3) Gdy nie dostarczy się wykazu na czas lub w sposób przepisany, wówczas władza skarbowa może przedsięwziąć wymiar należyci ryczałtowej za odnośny przeciąg czasu na podstawie ostatniego wykazu, którego dostarczył zobowiązany.

§ 34.

Wymiar należyci ryczałtowej. Obowiązek zapłaty.

(1) Za dochody w myśl pozycji taryfowej 26. uważa się wszystkie dochody pieniężne lub o wartości pieniężnej z majątku ruchomego lub nieruchomego osoby pieczy poruczonej łącznie z docho-

dami z prowadzonego na jego rachunek przedsiębiorstwa przemysłowego.

(2) Co do obliczenia tych dochodów i wydatków, które się ma potrącić od dochodów w celu obliczenia czystej sumy dochodów, mają odpowiednie zastosowanie §§ 159. do 166. i 169. do 171. ustawy o podatkach osobistych.

(3) Do zapłacenia należyci ryczałtowej jest obowiązany poruczony pieczy.

Piecza nad przechowanymi sądownie masami użytkowymi i substytucyjnymi.

§ 35.

(1) Przewidzianą w pozycji taryfowej 27. należyci ryczałtową opłaca się od przechowanych sądownie mas użytkowych i za masy substytucyjne, nad którymi jest zawieszony nadzór sądowy.

(2) Użytkowca lub fiducjaryusz, o ile nie jest on poruczony pieczy, jest obowiązany do dostarczenia sądowi po upływie każdego roku kalendarzowego i po ukończeniu prawa użytkowania lub po zniesieniu wężła substytucyjnego oraz po ukończeniu sądowego przechowania lub nadzoru, wykazu swych dochodów z masy użytkowej lub substytucyjnej w celu obliczenia należyci ryczałtowej. Co do tych wykazów i co do wymierzenia należyci ryczałtowej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 32., ustęp 3., nadto §§ 33. i 34., ustęp 1. i 2. Przy obliczeniu czystych dochodów masy użytkowej lub substytucyjnej (§ 34., ustęp 2.) odlicza się wydatki — o ile nie rozchodzi się o ciężary, ciążące wyłącznie na tej masie — tylko w tej kwocie częściowej, która wypada na masę użytkową lub substytucyjną według stosunku między dochodami masy użytkowej i substytucyjnej z jednej strony, a łącznymi dochodami użytkowcy lub fiducjaryusza z drugiej strony.

(3) Do uiszenia należyci ryczałtowej jest obowiązany użytkowca lub fiducjaryusz.

Sądowy nadzór nad powiernictwami.

§ 36.

Zeznanie.

(1) Każdy właściciel powiernictwa jest obowiązany do niepodzielnej ręki z kuratorem powiernictwa zeznać wobec sądu w celu wymiaru przewidzianej w pozycji taryfowej 28. należyci ryczałtowej wartość objętego wężłem powiernictwa majątku, osobno co do majątku ruchomego i nieruchomego i o ile majątek jest ruchomy,

z osobnem podaniem wartości przedmiotów majątkowych, wymienionych w uwadze 2. pozycyi taryfowej 28., nadto z podaniem długów i ciężarów (§ 37.) jakiebym należało odliczyć.

(2) Zeznanie winno nastąpić z początkiem każdego dwudziestoletniego okresu wymiarowego; wartość części składowych majątku należy podać według stosunków pierwszego dnia odnośnego okresu wymiarowego. Bliższe postanowienia o formie i treści zeznania, o załącznikach, jakie się ma dołączyć i o czasie jego wniesienia wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 37.

Potrącenie długów i ciężarów.

Od wartości majątku ruchomego i nieruchomości należy odliczyć długi i ciężary. Długi i ciężary, które spoczywają zarówno na majątku powierniczym, podlegającym należności ryczałtowej, jak też i na majątku właściciela powiernictwa, wolnego od węzła powierniczego, lub na przedmiotach majątkowych, uwolnionych od należności ryczałtowej (2. uwaga do 28. pozycyi taryfowej), odlicza się od wartości podlegających należności ryczałtowej przedmiotów majątkowych tylko w tej kwocie częściowej, która wypada na ten majątek według stosunku między wymienionymi masami majątkowymi; nie stanowi przytem różnicy, czy długi i ciężary są zapisane w księgach gruntowych. W podobny sposób rozdzieli się stosunkowo długi i ciężary na podlegający należności ryczałtowej ruchomy i nieruchomy majątek powierniczy.

§ 38.

Wymiar należności ryczałtowej. Obowiązek zapłaty. Odpowiedzialność.

(1) Należność ryczałtową wymierzy władza skarbową z góry za cały dwudziestoletni okres wymiarowy. Od początku drugiego okresu wymiarowego (§ 53., ustęp 2.), jak długo jeszcze nie przedsięwzięto wymierzenia, winno się zapłacić należność według wymiaru, dokonanego dla bezpośredniego poprzedzającego okresu wymiarowego.

(2) Jeśli węzeł powiernictwa zostanie w ciągu dwudziestoletniego okresu wymiarowego zniesiony lub jeśli zmieni się nieruchomy majątek powierniczy w ruchomy lub ruchomy na nieruchomy, lub wreszcie podlegający należności ryczałtowej majątek ruchomy zmieniony zostanie na taki, który jest według 2. uwagi 28. pozycyi taryfowej od należności ryczałtowej uwolniony, lub też odwrotnie, to winno nastąpić odpowiednio sprostowanie wymiaru należności za pozostałą jeszcze część okresu wymiarowego.

(3) Zmiany wartości ograniczonego powiernictwem majątku, jakie okażą się w czasie okresu wymiarowego i zmiany co do długów i ciężarów należy natomiast przed początkiem następującego okresu wymiarowego uwzględnić tylko wówczas, gdy w międzyczasie nastąpi sądowe oszacowanie tych majątkości.

(4) Do zapłacenia należności ryczałtowej jest obowiązany właściciel powiernictwa.

(5) Kurator powiernictwa w razie niewykonania obowiązku zeznania (§ 36.) lub niewykonanie go w sposób ustawowo przepisany, odpowiada do niepodzielnej ręki z posiadaczem powiernictwa za należność ryczałtową, przypadającą za odnośny okres wymiarowy.

Wspólne postanowienia o należnościach ryczałtowych.

§ 39.

(1) Przewidziane w pozycjach taryfowych 26., 27. i 28. należności ryczałtowe płaci się za każdy rok kalendarzowy.

(2) Gdy piecza sądowa nad opieką lub kuratelą, nad depozytową masą użytkową, masą substytucyjną lub nad powiernictwem trwa krócej niż jeden rok, płaci się tylko odpowiadającą rzeczywistemu czasowi trwania kwotę częściową oznaczonej w pozycjach taryfowych 26., 27. i 28. rocznej należności ryczałtowej; należy przytem części miesiąca kalendarzowego liczyć za cały miesiąc.

(3) Postanowienie to stosuje się analogicznie także wówczas, jeśli przy dłużej niż jeden rok trwającej pieczy lub depozycie ich początek i koniec nie schodzi się z początkiem lub końcem odnośnego roku kalendarzowego.

(4) Wynoszących mniej niż jedną koronę należności ryczałtowych nie ściąga się. Jeśli należność ryczałtowa przekracza jedną koronę, należy wypadające przy obliczeniu ułamki korony zaokrąglić na całą koronę.

Inne sprawy, należące do postępowania w sprawach niespornych.

§ 40.

Zapłata wymienionych w pozycyi taryfowej 30. należności od rostrzygnięcia ciąży na tym, na którego wniosek rostrzygnięcie zapadło, gdy jednak rostrzygnięciem sądowym nałożono jakieś świadczczenie na przeciwnika, na tym ostatnim.

V. Szczególne postanowienia o należytościach w dochodzeniu karnem wskutek oskarżeń prywatnych.

Należytość od wyroków co do kilku działań karygodnych.

§ 41.

(1) Jeśli wyrok obejmuje kilka działań karygodnych, wówczas należytość (pozycya taryfowa 34.) wymierza się od tego karygodnego działania, której odpowiada najwyższa stopa należytości.

(2) Jeśli wydano osobne wyroki co do kilku, obciążających tego samego oskarżonego czynności karygodnych (§ 57. ustawy o postępowaniu karnem), nie uiszcza się za to kwoty wyższej od tej, jakaby wypadła w razie wydania jednego wyroku.

Należytość od podań i protokołów przy większej liczbie obwinionych lub oskarżycieli prywatnych.

§ 42.

(1) O ile postępowanie karne prowadzi się wspólnie (§ 56. ustawy o postępowaniu karnem), jest to bez wpływu na należytość, jeśli podanie odnosi się do kilku oskarżycieli prywatnych lub obwinionych, lub jeśli podanie pochodzi od kilku oskarżycieli prywatnych lub obwinionych.

(2) To samo odnosi się do protokołów, zastępujących podania i do protokołów z rozpraw.

Łączne postępowanie wskutek oskarżenia prywatnego i oskarżenia publicznego.

§ 43.

Jeśli toczy się rozprawa łącznie wskutek oskarżenia prywatnego i publicznego, wówczas sąd oznacza czas trwania, jakiby wymagała rozprawa tylko wskutek skargi prywatnej. Według tego czasu uiszcza się należytość od protokołu rozprawy. Przeciw oznaczeniu przez sąd czasu trwania rozprawy nie ma żadnego środka prawnego.

Obowiązek zapłaty należytości od wyroku.

§ 44.

Do zapłacenia oznaczonej w pozycji taryfowej 34. należytości od wyroku jest obowiązany oskarżyciel prywatny, a w razie prawomocnego zasądzenia także obwiniony.

Pełnomocnictwa zastępców.

§ 45.

(1) Pełnomocnictwa, które oskarżyciel prywatny i obwiniony wystawiają swym zastępcom, podlegają należytości stempłowej według pozycji taryfowej 111. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Pełnomocnictwa, wystawione wspólnie przez kilku oskarżycieli prywatnych lub kilku obwinionych i odnoszące się tylko do zastępstwa w pewnym oznaczonym postępowaniu karnem, które ma się łącznie przeprowadzić, podlegają tej opłacie stempłowej tylko w kwocie pojedynczej.

VI. Postanowienia karne i przejściowe.

Postanowienia karne.

§ 46.

(1) Do unormowanych w tem rozporządzeniu cesarskiem należytości mają analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 79. i 80., nadto §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850. Dz. u. p. Nr. 50.

(2) Podwójną przepisaną należytość winien zapłacić sędzia rozjemczy, przewodniczący sądu rozjemczego lub, gdy według § 6., ustęp 8., kilku sędziów rozjemczych (członków sądu rozjemczego) jest obowiązanych do doniesienia, ci ostatni do niepodzielnej ręki, jeśli nie wypełnią oni na czas ciężącego na nich stosownie do § 6. obowiązku zgłoszenia. Ujemny skutek podwyższenia należytości rozciga się także na należytość od czynności prawnych, jaką się wymierza według § 19., ustęp 3. i 4., lub według uwag 3. i 5. pozycji taryfowej 8., oraz na należytość procentową, przewidzianą w 1. uwadze do pozycji taryfowej 7.

(3) Jeśli nie zastosowano się wogóle lub nie w należyłym czasie albo niezupełnie do obowiązku bezpośredniej zapłaty wymienionych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 1., i lit. b, należytości ryczałtowych, lub do dostarczenia środków pomocniczych dla wymierzenia przewidzianych w pozycji taryfowej 15., lit. a, l. 2., i w pozycjach taryfowych 25., 26., 27. i 28. należytości ryczałtowych, wówczas uszczuploną przez to lub narażoną na uszczuplenie należytość ściągnie się od osób, które nie zastosowały się do tego obowiązku, w podwójnym wymiarze.

(4) Przewidziana w §§ 9., 25., ustęp 2. i 3., i 38., ustęp 5., odpowiedzialność za uiszczenie należytości obejmuje wypadające według poprzednich ustępów podwyższenie należytości.

(5) Wyludzenie uwolnienia od należytości lub prenotacyi jej na zasadzie prawa ubogich karze się niezależnie od zastosowania ogólnych przepisów karnych i postanowienia § 69. procedury cywilnej, jako ciężkie przekroczenie skarbowe przez nałożenie pięć do piętnastokrotnej uszczuplonej należytości. Uczestnictwa w tem ciężkiem przekroczeniu skarbowem dopuszcza się ten, kto w świadectwie, wymienionem w § 65. procedury cywilnej, czyni świadomie nieprawdziwe zeznania lub potwierdza świadomie rzeczy nieprawdziwe, jako zgodne z prawdą.

(6) Przekroczenie postanowień tego rozporządzenia cesarskiego i wydanych w celu jego wykonania rozporządzeń i zleceń władz, mogą władze skarbowe ścigać karami porządkowymi do 2.000 koron; za każde powtórzenie lub za każde bezowocne napomnienie można wymierzyć dalszą karę porządkową do tej samej najwyższej wysokości. Do funkcyjaryuszy zwyczajnego sądu postanowienie to niema zastosowania.

§ 47.

Funkcyjaryusze zwyczajnego sądu mają obowiązek zastosowania się do nałożonych na nich w tem rozporządzeniu cesarskiem obowiązków i czuwać nad wypełnieniem przepisanego w tem rozporządzeniu cesarskiem obowiązku należyłości, o ile tyczy on sporządzonych za ich urzędowym współdziałaniem dokumentów i pism oraz ich załączników, nadto co do ich urzędowych wygotowań. Przekroczenia tego obowiązku urzędowego będą niezależnie od ewentualnego zastosowania §§ 82. do 86. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, karane podobnie jak inne naruszenia obowiązków urzędowych.

Stosunek tego rozporządzenia cesarskiego do dotychczasowych przepisów o należyściach.

§ 48.

Zastosowanie ogólnych przepisów o należyściach do należyłości sądowych.

Do należyłości sądowych, przypadających według tego rozporządzenia cesarskiego, mają zastosowanie ogólne przepisy o należyściach stemplowych i bezpośrednich, o ile to rozporządzenie nie odmienniego nie zawiera.

§ 49.

Uchylone postanowienia.

(1) Dla postępowania przed sądami, wymienionymi w § 1., tracą ustawy o należyściach stemplowych i bezpośrednich moc obowiązującą o tyle, o ile się je w tem rozporządzeniu cesarskiem wyraźnie uchyla lub o ile stoją one z niem w sprzeczności, w szczególności:

1. § 5., *A, b, i C*, l. 5., § 13., ustęp 3., § 29., § 32., ustęp przedostatni, §§ 45., 63., 68., l. 5., 75., pozycje taryfowe 4., 35., 44., lit. *c, d, o, x*, 75., lit. *l i p*, 77., 92., nadto oznaczenia taryfowe „krydataryusze“, „tabele pupilarne“, „wykazy repartycyjne“, „orzeczenia syndykackie“ i „duplikaty wyroku“ ustawy o należyściach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

2. pozycja taryfowa 43, lit. *a*, l. 1., lit. *i, k, l*, nadto pozycje taryfowe 75., lit. *o*, 103. wraz

z uwagami do tej pozycyi taryfowej i pozycya taryfowa 104. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, zawierające kilka zmian ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

3. §§ 17., 18., 19., 20. i 21. ustawy z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20, zawierające kilka zmian ustaw o należyściach stemplowych i bezpośrednich;

4. ustawa z dnia 9. stycznia 1869, Dz. u. p. Nr. 7, o kilku zmianach odnoszących się do postępowania konkursowego przepisów o należyściach;

5. § 6. ustawy z dnia 21. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 87, o przysługujących stowarzyszeniom zarobkowym i gospodarczym ulgach należyściowych stemplowych i bezpośrednich;

6. ustawa z dnia 24. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 97, o należyściach stemplowych w postępowaniu drobiazgowem i upominawczem;

7. artykuły I. do V. ustawy z dnia 23. marca 1874, Dz. u. p. Nr. 29, o postępowaniu należyściami od orzeczeń rozjemczych, wydanych przez Izby handlowe i przemysłowe i przez giełdy publiczne;

8. § 34. ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, w sprawie sądów przemysłowych;

9. rozporządzenie cesarskie z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305, w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawowych o należyściach sądowych;

10. artykuły XIII. i XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 1. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 118, w sprawie zmian postępowania w sprawach cywilnych (nowela o uproszczeniu czynności w sądach);

11. artykuł XIV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. grudnia 1914, Dz. u. p. Nr. 337, o wprowadzeniu ordynacyi konkursowej, ugodowej i zaczepnej.

(2) Do należyłości sądowych, przepisanych w taryfie tego rozporządzenia cesarskiego nie mają zastosowania:

1. § 12., ustęp 2., §§ 36., 64., l. 5. i 6., § 65., l. 3. i 4., §§ 66., 67., 69., ustęp 2., l. 2., §§ 70., 71., 73., punkt 3. uwag wstępnych do taryfy, uwaga 2. do pozycyi taryfy 2., pozycje taryfy 7., lit. *h i i*, i 17., lit. *a*, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50; pozycya taryfowa 20., z wyjątkiem lit. *d*, nadto pozycje taryfowe 21., 54., lit. *b i c*, 80., 105. i oznaczenie taryfowe „orzeczenia nieważności“ tej samej ustawy;

2. § 6., *A*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nadto § 3. i § 4., ostatni ustęp

uwag wstępnych do zmienionych postanowień taryfowych, dalej pozycya taryfowa 2, lit. *a*, *b* i *f*, pozycya taryfowa 43, lit. *d*, *f*, *h*, *n*, i pozycya taryfowa 79 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89; oznaczenie taryfowe „duplikaty” tej samej ustawy;

3. § 10., ustęp 3., ustawy z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20;

4. postanowienia o nadzwyczajnym dodatku do należności (rozporządzenie cesarskie z dnia 17. maja 1859, Dz. u. p. Nr. 89, i § 2. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89).

(3) Dla postępowania karnego, wdrożonego na podstawie oskarżeń prywatnych, traci moc obowiązującą postanowienie pozycyi taryfowej 44, lit. *l*, ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 50.

Postanowienia, pozostające w mocy.

Z ograniczeniem, wynikającym z § 49., ustęp 1., pozostają w szczególności nienaruszone:

1. §§ 13., ustęp 1. i 2., 20., 33., 43., 44., 46., 47., 91. do 93. i 97., nadto pozycya taryfowa 2., lit. *d* i *e*, oraz uwagi 1, 3, 4 i 5, do tej pozycyi taryfowej, pozycye taryfowe 19, 37, 44, lit. *g*, *m*, *n*, 47, lit. *c*, 53, 72, 78, lit. *b*, 83, 108, z wyjątkiem ostatniego ustępu tej pozycyi taryfowej, nadto pozycya taryfowa 112, 116 i 117, lit. *a*, ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

2. rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70, o zaprowadzeniu znaczków stemplowych (bez naruszenia postanowień § 7. tego rozporządzenia cesarskiego);

3. punkt 2. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 6. kwietnia 1856, Dz. u. p. Nr. 50, i § 28. ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26, w brzmieniu artykułu II. ustawy z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26, co do procentów zwłoki i zwrotu;

4. § 14. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89; pozycya taryfowa 2, lit. *c*, i pozycya taryfowa 43, lit. *m*, tej samej ustawy, ostatnia z tem ograniczeniem, że postanowienia tego przepisu mają zastosowanie także do protokołów, zastępujących podanie; uwaga 2 do pozycyi taryfowej 55, nadto pozycya taryfowa 66 ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, z wynikającymi z ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 1, z roku 1872, uzupełnieniami, jednakże z tą zmianą, że należność za sądową legalizacyę podpisów stron na dokumentach tabularnych bez różnicy, czy legalizuje się jeden podpis czy więcej podpisów równocześnie,

wynosi 1 K; § 2. uwag wstępnych do zmienionych postanowień taryfowych z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, z przerachowaniem, ustanowionem w § 1. rozporządzenia ministerialnego z dnia 26. maja 1875, Dz. u. p. Nr. 83;

5. artykuły VI. i VII. ustawy z dnia 23. marca 1874, Dz. u. p. Nr. 29, o postępowaniu z należnościami od orzeczeń rozjemczych, wydanych przez Izby handlowe i przemysłowe i publiczne giełdy;

6. ustawa z dnia 31. marca 1875, Dz. u. p. Nr. 52, o czasowem uwolnieniu od stempli i opłat, tudzież ułatwieniach w postępowaniu, tyżącym się rozpraw, mających na celu wykreślenie pomniejszych wierzytelności hipotecznych, wraz ze zmianą, wynikającą z ustawy z dnia 28. grudnia 1890, Dz. u. p. Nr. 234;

7. § 2., ustęp 3., ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 82, w sprawie częściowej zmiany §§ 74. i 76. powszechnej ustawy o księgach gruntowych;

8. przepisy o nagrodach dla donosicieli (§ 94. ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, i § 11. ustawy z dnia 31. marca 1890, Dz. u. p. Nr. 53);

9. przepisy o należnościach od wpisów hipotecznych ze zmianami, wynikającymi z § 18. tego rozporządzenia cesarskiego;

10. ustawa z dnia 24. lutego 1905, Dz. u. p. Nr. 32, o ulgach należnościowych dla podań w sprawach przemysłowych i o wpis do rejestru handlowego;

11. przepisy o należnościach za przechowanie (taksy depozytowe);

12. przepisy o należnościach konsularnych;

13. postanowienia o należnościach w postępowaniu gminnych urzędów pośrednictwa (ustawa z dnia 27. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 59) z tem, że przy zastosowaniu artykułu I., § 9., ustęp 3. i 4. powołanej na końcu ustawy co do wspomnianych tam należności od ugód sądowych i ich wygotowań należy i dalej przestrzegać przepisów pozycyi taryfowej 105, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50;

14. uwolnienie postępowania przed sądami rozjemczymi zakładów ubezpieczenia robotników od wypadków, zakładu ubezpieczenia od wypadków robotników górniczych, kas chorych, kas brackich i rejestrowanych kas zapomogowych; podobnie uwolnienie od należności, przysługujące stosownie do § 87. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, rozprawom przed sądami rozjemczymi dla ubezpieczenia pensyjnego;

15. postanowienia § 41. ustawy z dnia 14. sierpnia 1896. Dz. u. p. Nr. 156, o uwolnieniu od należności rozpraw przed urzędami pojedynczymi i sądami rozjemczymi stowarzyszeń górniczych, z ograniczeniem, że podobne uwolnienie od należności będzie przyznane dla postępowania wydziałów rozjemczych stowarzyszeń przemysłowych (§ 114., ustęp 3., lit. h, §§ 122., 123. i 124. ustawy przemysłowej);

16. przepisy o należnościach w postępowaniu przed Trybunałem Państwa, przed Trybunałem administracyjnym i przed Trybunałem patentowym;

17. § 408., ustęp 3., ustawy o postępowaniu karnem wojskowym dla wspólnej siły zbrojnej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 130 i § 408. ustęp 3., ustawy o postępowaniu karnem wojskowym dla c. k. obrony krajowej z dnia 5. lipca 1912, Dz. u. p. Nr. 131;

18. zarządzone w osobnych ustawach uwolnienia i ulgi należnościowe, o ile się ich wyraźnie w tej ustawie nie uchyla.

Zmiana ustawy o postępowaniu karnem.

§ 51.

Zmienia się pierwsze zdanie § 380. ustawy o postępowaniu karnem i ma ono opiewać jak następuje:

„Rozprawy w sprawach karnych, przez jakąkolwiek władzę podjęte i wszelkie podania stron, które się do tych rozpraw odnoszą, są wolne od portoryum i nie podlegają z wyjątkiem postępowania karnego na podstawie oskarżeń prywatnych, żadnej należności; należności sądowe, które należy uiszczać w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych, ustanawia osobna ustawa“.

§ 52.

Zmienia się § 381. ustawy o postępowaniu karnem i ma on opiewać, jak następuje:

„Do kosztów postępowania karnego, których zwrotu można żądać od obwinionego, należą:

1. wydatki na doręczenie, wezwanie i na posłańców;

2. koszta doprowadzenia, dodanej straży i dostawienia lub odstawienia obwinionego lub innych osób;

3. należności świadków, znawców i tłumaczy;

4. należności obrońców i innych zastępców stron;

5. koszta utrzymania obwinionego podczas aresztu śledczego;

6. koszta podróży i diety osób sądowych i prokuratorów państwa oraz koszta podróży przysięgłych;

7. koszta wykonania wyroku karnego, nakoniec

8. należności sądowe; przypadające w postępowaniu karnem.

! Koszta te z wyjątkiem należności, oznaczonych pod liczbami 4 i 8, zalicza Państwo z zastrzeżeniem zwrotu według postanowień §§ 389. do 391“.

Chwila wejścia w życie. Postanowienia przejściowe. Wykonanie.

§ 53.

(1) To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916; ma ono zastosowanie do wszystkich pism, czynności urzędowych i dokumentów, co do których skarb państwa po wejściu w życie rozporządzenia cesarskiego uzyskał prawo do należności (§ 2.). Zachodzą jednak przytem następujące ograniczenia:

1. Zarządzenia tego rozporządzenia cesarskiego o należnościach ryczałtowych dla postępowania konkursowego i ugodowego obowiązują dla wszystkich konkursów, których otwarcie, oraz dla wszystkich ugód, których sądowe zatwierdzenie nastąpiło od dnia 1. stycznia 1915.

2. Przepisy o należnościach ryczałtowych od postępowań spadkowych mają zastosowanie, gdy śmierć spadkodawcy nastąpi po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego.

3. Przepisy o należnościach ryczałtowych za czynności sądu, jako władzy opiekuńczej, za nadzór nad przechowaniem sądownie masami użytkowemi, substytucyjnymi i powiernictwami, mają zastosowanie od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego także wówczas, gdy czynność opiekuńcza lub nadzór sądowy rozpoczęły się już przedtem, lub gdy powiernictwo już przedtem było ustanowione.

(2) Pierwszy okres wymiarowy co do należności ryczałtowej za pieczę sądową nad powiernictwami rozpoczyna się z dniem 1. stycznia 1916 i kończy z dniem 31. grudnia 1930; pozatem mają do tego piętnastoletniego okresu wymiarowego zastosowanie przepisy pozycyi taryfowej 28 i inne, dotyczące tej należności ryczałtowej postanowienia tego rozporządzenia cesarskiego.

(3) Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego poruczam Moim Ministrom skarbu i sprawiedliwości.

Wiedeń, w dniu 15. września 1915.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Hochenburger wkr.

Forster wkr.

Trnka wkr.

Zenker wkr.

Georgi wkr.

Heinold wkr.

Hussarek wkr.

Schuster wkr.

Engel wkr.

Morawski wkr.

Taryfa należności sądowych.

I. Postępowanie

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procent- owe
			K	h	procent
1	Podania:				
	a) O ile inne postanowienie taryfy niema zastosowania, przy wartości przedmiotu sporu				
	do 100 K	od każdego arkusza	—	30	
	ponad 100 K , 1.000 „	„	1	—	
	„ 1.000 „ „ 5.000 „	„	2	—	
	„ 5.000 „ „ 10.000 „	„	2	50	
	„ 10.000 „	„	3	—	
	b) Skargi (wraz ze skargami upominawczemi) o wartości przedmiotu sporu większej od 100 K, dalej pod tym samym warunkiem odpowiedzi na skargę, pisma przygotowawcze według §§ 258. i 440., ustęp 3., procedury cywilnej, jakoteż zarzuty przeciw przytoczonym w pozycji taryfy 6., lit. A, c, nakazom zapłaty i zabezpieczenia	od pierwszego arkusza	dwukrotna należytość ad a		
	c) Podania w postępowaniu odwoławczem:				
	1. Pisma apelacyjne, rekursy, zażalenia nieważności przeciw orzeczeniom sądów giełdowych (Art. XXIII. ustawy zaprowadzającej procedurę cywilną) . . .	„	pięciokrotna należytość ad a		

cywilne i egzekucyjne.

U w a g a

Do pozycyi 1.

1. W wypadkach lit. *b*, *c* i *d* płaci się za drugi i każdy dalszy arkusz należytość w wymiarze ustanowionym pod lit. *a*.
2. Od podań, które wnosi się w dwóch lub więcej wygotowaniach (duplikatów, tryplikatów itd.), podlega drugie i każde dalsze wygotowanie należytości według lit. *a*. Odpisy podań podlegają, jeżeli się je wnosi do sądu, tej samej należytości, co dalsze wygotowania podania.
3. Jeżeli w podaniu uprasza się o wydanie publicznego obwieszczenia lub o przybicie sądowego zarządzenia na tablicy sądowej, lub jeżeli należyte załatwienie podania wymaga wydania publicznego obwieszczenia lub przybicia na tablicy sądowej, to należytości, przytoczone pod lit. *a* do *d*, podwyższa się za pierwszy arkusz pierwszego wygotowania o 2 K.
4. Należytość od podań o zajęcie zabezpieczonej hipotecznie wierzytelności (§ 320. ordynacyi egzekucyjnej) wynosi połowę należytości, wymienionej pod pozycyą 16., lit. *c*.
5. Podania o zastanowienie egzekucyi podlegają także wtedy tylko należytości według pozycyi 1., lit. *a*, jeżeli do ich należytego załatwienia potrzebny jest wpis hipoteczny.
6. Wolne od należytości są:
 - a*) podania, mające na celu uzyskanie prawa ubogich, ustanowienie bezpłatnego zastępcy ubogich lub zwolnienie go od zastępstwa; prośby wymienionych w § 11., ustęp 4., rozporządzenia cesarskiego kuratorów o prenotacyę należytości; dalej rekursy lub zażalenia przeciw wydanym wskutek tych podań zarządzeniom;
 - b*) prośba spornej strony wygrywającej o pierwsze wygotowanie wyroku na zasadzie zrzeczenia się, uznania lub zaoczności, dalej o pierwsze wygotowanie wyroku ogłoszonego w obecności obu stron przy wartości przedmiotu sporu do 100 K, dalej prośba o potwierdzenie wykonalności tytułu egzekucyjnego, jakoteż prośba stron o pierwsze wygotowania sądowych ugód i o poświadczenie wykonalności na tych pierwszych wygotowaniach;
 - c*) pisemne wniesienia do sądu, których treść może być w kancelaryi sądowej wniesiona do protokołu, lub nadaje się do ustnego uwiadomienia kancelaryi sądowej, a nie zawierają żadnego wniosku, o którym sąd ma rozstrzygać;
 - d*) prośby o sprostowanie wyroków sądowych i uchwał (§§ 419., 421. i 430. procedury cywilnej);
 - e*) rubryki podań, jakoteż wygotowania podań, które się przedkłada tylko w miejsce przepisanej rubryki (§ 80. procedury cywilnej);
 - f*) podania w postępowaniu przed sądami przemysłowymi przy wartości sporu do 100 K.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stale należyci		Należyci procentowe procent
			K	h	
	2. Zawiadomienia przeciwnika apelacyjnego	od pierwszego arkusza		podwójna należyci ad <i>a</i>	
	3. pisma rewizyjne			dwudziestokrotna należyci ad <i>a</i>	
	4. odpowiedzi rewizyjne			pięciokrotna należyci ad <i>a</i>	
	d) podania o wpis do ksiąg publicznych dla nieruchomości i uprawnień stojących z nimi na równi, o ile według lit. <i>b</i> lub <i>c</i> nie ma się płacić wyższej należyci	należyci wymienione w pozycji taryfowej 16., lit. <i>c</i> z uwzględnieniem uwag 4. do 7. do pozycji taryfowej 16.			
2	Protokoły:				
	a) o ile inne postanowienie taryfy nie ma zastosowania, tak jak podania, pozycja taryfowa 1., lit. <i>a</i> ;				
	b) protokoły, które zastępują miejsce podań wymienionych w pozycji taryfowej 1., lit. <i>b</i> do <i>d</i> , tak, jak te podania;				
	c) protokoły w procesie cywilnym z rozpraw, odbywających się przy udziale przynajmniej jednej strony procesowej i z przeprowadzenia dowodów, dalej protokoły z ubezpieczeń dowodu, odbywających się poza procesem:				
	1. Przed sądem pierwszej instancji	od całego protokołu bez względu na ilość arkuszy		należyci wymieniona w pozycji taryfowej 1., lit. <i>a</i>	

U w a g a

Do pozycji 2.

1. Przy rozprawach przed trybunałami sądowymi nie należy przy wymiarze należności według lit. c wliczać czasu, zużytego przez trybunał na naradę, do czasu rozprawy.

2. W wypadku odroczenia audyencji podlega protokół z przeprowadzonej dalej audyencji także jeżeli jest spisany na tym samym arkuszu, co protokół z poprzedniej audyencji jako nowy protokół samodzielnie należności według taryfowej pozycji 2. Jeżeli w sprawie procesu cywilnego lub ubezpieczenia dowodu jest kilka audyencji, które podlegają należności od protokołu według lit. c, to od drugiego i każdego następnego terminu płaci się należność od protokołu także za pierwsze nawet tylko zaczęte pół godziny przed sądami pierwszej instancji należność podwójną, przed sądami wyższej instancji pięciokrotną pozycji taryfowej 1, lit. a. Od protokołu z audyencji do ustnej rozprawy, która następuje bezpośrednio po pierwszej audyencji, w myśl § 239. procedury cywilnej, płaci się jednak za pierwsze pół godziny tylko należność wymienioną w pozycji taryfowej 1, lit. a.

Należność według lit. c płaci się za rozprawy przed sądami pierwszej instancji, które dłużej trwają niż pół godziny i za rozprawy przed sądami wyższej instancji także wtedy, jeżeli nie spisuje się protokołu.

3. Dla protokołów licytacyjnych pozostają postanowienia pozycji taryfowej 108, ustępy 1—3, ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, nienaruszone; oprócz należności od dokumentu prawnego, którą się ma płacić według poprzedniego przepisu, płaci się nadto należność z pozycji taryfowej 2.

4. Dla wysokości należności od protokołów z roków działowych w postępowaniu egzekucyjnym miarodajną jest cała do rozdziału przypadająca kwota.

5. Zapiski urzędowe z przesłuchań w postępowaniu egzekucyjnym i zapiski urzędowe, które nie zawierają żadnego wniosku strony i nie są przez nią podpisane, nie uważa się za protokoły.

6. Wpisy do rejestru sądowego celem udokumentowania wniesionych ustnie wniosków i oświadczeń stron (§ 59., ustęp 2. i 3., ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217) należy co do zapłaty należności traktować jak protokoły.

7. Jeśli zapiska wyroku według § 418., ustęp 1., procedury cywilnej zastępuje protokół rozprawy (§ 207., ustęp 2., procedury cywilnej), to obok należności od wyroku płaci się także należność od protokołu rozprawy.

8. Wolne od należności są:

- a) protokoły obrad i głosowania sądu;
- b) protokoły z ustnej rozprawy apelacyjnej lub rewizyjnej (§§ 493. i 509., ustęp 2., procedury cywilnej), jeżeli żadna strona procesowa nie jawiła się na rozprawie i jeżeli także niema postępowania dowodowego;
- c) protokoły spisywane w kancelaryi sądowej nie zawierające żadnego wniosku, któryby sąd miał rozstrzygać. Protokoły z ustnych sprzeciwów w postępowaniu upominawczem, jakoteż protokoły z podjęcia czynności egzekucyjnych podlegają jednak zawsze obowiązкови należności;
- d) protokoły, zastępujące podanie wolne od należności;
- e) rubryki, dodane do protokołu, zastępującego wolne od opłaty podania;
- f) protokoły w postępowaniu przed sądami przemysłowymi przy wartości przedmiotu sporu do 100 K.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stale należyci		Należyci procentowe
			K	h	
	Gdy rozprawa, albo prowadzenie dowodu trwa dłużej niż pół godziny, to za każde choćby tylko zaczęte pół godziny całego trwania rozprawy należy dopłacić	od całego protokołu bez względu na ilość arkuszy		podwójną należyci wymienioną pod poz. 1, lit. a	
	2. Przed sądem wyższej instancji za każde także choćby tylko zaczęte pół godziny całego trwania rozprawy			pięciokrotną należyci wymienioną pod pozycyę 1, lit. a	
3	Załączniki od podań i protokołów, podlegających należyci, o ile nie należy ich uważać według ich treści za część składową podania lub protokołu i dlatego podlegają. należyci od podań i protokołu:				
	a) w innych jak w lit. b wymienionych przypadkach:				
	1. przy wartości przedmiotu sporu do 100 K	od każdego arkusza	—	20	
	2. przy wyższej wartości przedmiotu sporu .		—	50	
	b) książki, broszury, plany sytuacyjne i inne przedmioty, które nie są pismami	od każdej sztuki	—	50	

U w a g a

Do pozycji 3.

Od należności od załączników są zwolnione:

- a) wszystkie krajowe i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony; papiery zastępujące pieniądze i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) wolne od należności dla pewnego oznaczonego użytku dokumenta i pisma, jeżeli się ich używa w tym celu jako załączniki.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe
			K	h	procent
4	Duplikaty (tryplikaty itd.) sądowych wygotowań. <i>a)</i> o ile nie uiszcza się według lit. <i>b</i> niższej nale- żytości, 1. przy wartości przedmiotu sporu do 100 K 2. przy wyższej wartości przedmiotu sporu <i>b)</i> trzecie i każde dalsze wygotowanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczem przy wartości przedmiotu sporu do 50 K	od każdego arkusza " "	1 2 —	— — 50	
5	Odpisy (sądowe) udzielone stronie na jej żądanie, <i>a)</i> przy wartości przedmiotu sporu do 100 K <i>b)</i> przy wartości wyższej przedmiotu sporu	" "	— 2	50 —	
6	Sądowe rozstrzygnięcia (orzeczenia, wyroki, uchwały). <i>A.</i> Następujące rozstrzygnięcia I. instancji: <i>a)</i> wyroki, o ile niema zastosowania inny przepis taryfy; <i>b)</i> uchwały końcowe w sporach o naruszenie posia- dania (§ 459. procedury cywilnej); <i>c)</i> nakazy zapłaty w postępowaniu mandatowem (§ 548. procedury cywilnej) i w postępowaniu syndykackiem (§ 602. procedury cywilnej); nakazy zapłaty i zabezpieczenia w postępowaniu wekslowem (§§ 557. i 558. procedury cywilnej) i w postę- powaniu czekowo-regresowem (§ 24., ustęp 1., ustawy z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 84.); <i>d)</i> uchwały, któremi rozstrzyga się o zażaleniach nie- ważności przeciw orzeczeniom sądów giełdowych (art. XXIII. ustawy wprowadzającej procedurę cywilną);				

U w a g a

Do pozycji 4.

1. Przeznaczone dla stron wygotowania orzeczeń wymienionych w pozycji taryfowej 6 są w regule wolne od należności. Jednak te wygotowania takich orzeczeń, które udziela się stronom tylko na ich specjalne żądanie, nadto udzielone stronom ewentualnie trzecie i każde następne wygotowanie sądowych nakazów zapłaty, zleceń zapłaty lub zabezpieczenia w postępowaniu upominawczem, mandatomem i syndykackiem, jakoteż w postępowaniu w sporach wekslowych i czekowo-regresowych podlegają należności od duplikatów. Stan faktyczny wyroku i motywa orzeczenia (§ 417., ustęp 1., l. 4 i 5 procedury cywilnej) uważa się za części składowe wygotowania wyroku, a nie za osobne pisma, podlegające należności.

2. Mające być doręczone stronie spór wiodącej na jej żądanie pierwsze wygotowanie wyroku na zasadzie uznania, zrzeczenia się lub zaoczności, dalej wyroku sądu przemysłowego przy wartości przedmiotu sporu do 100 K i poświadczenie wykonalności na pierwszym wygotowaniu tytułu egzekucyjnego są wolne od należności.

3. Wyciągi z wygotowań sądowych uważa się co do uiszczenia należności na równi z ich duplikatami.

Do pozycji 5.

Odpisy protokołu, które wystawia się na żądanie stronie w miejsce rubryk (§ 80. procedury cywilnej) są wolne od należności.

Do pozycji 4 i 5.

Dla należności od duplikatów i odpisów (pozycje taryfowe 4 i 5) jest miarodajna wartość przedmiotu sporu prawnego, do którego aktów oryginał należy. Do duplikatów i odpisów, któreby stosownie do powyższego przepisu podlegały wyższej należności, stosuje się jednak mimo to niższy stopień należności, jeżeli się ich używa w celach procesu prawnego, w którym wartość przedmiotu sporu nie przynosi 100 K. W tym wypadku należy uwidocznic na duplikacie (odpisie) zapomocą zapisku, do jakiego sporu prawnego tego duplikatu się używa,; jeżeli się tego duplikatu (odpisu) użyje następnie do innego celu, to przed tem użyciem należy zapłacić ewentualne uzupełnienie należności.

Do pozycji 6.

1. Za wyrok, którym przyznano własność nieruchomości na podstawie zasiedzenia, należy zapłacić nie mniejszą należność, niż za odpłatne przeniesienie dotyczącej nieruchomości. Przy powtórznem przyznaniu jednego i tego samego prawa własności ma jednakowoż to postanowienie zastosowanie tylko co do pierwszego przyznania.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procent- towe procent
			K	h	
	ad <i>a)</i> do <i>d)</i> : przy wartości przedmiotu sporu				
	do 50 K		1	—	
nad	50 K „ 100 „		2	—	
„	100 „ „ 400 „		5	—	
„	400 „ „ 1.000 „		10	—	
„	1.000 „ „ 2.000 „		20	—	
„	2.000 „	od wartości przedmiotu sporu			1
	<i>B.</i> Następujące wyroki i uchwały I. instancyi:				
	<i>a)</i> wyroki, którymi rozstrzyga się skargę o wznowienie lub o nieważność (§§ 540., ustęp 3., i § 541. procedury cywilnej);				
	<i>b)</i> uchwały, któremi na podstawie ustnej rozprawy odrzuca się skargę z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, niewłaściwości sądu, sporu wiszą- cego, rzeczy osądzonej, niezdolności procesowej jednej ze stron lub z powodu braku uprawnienia osoby występującej jako zastępca, lub gdy skargę z powodu niewłaściwości przekazuje się innemu sądowi;				
	<i>c)</i> uchwały o sprzeciwach przeciw tymczasowym za- rządzeniom (§ 398. ordynacyi egzekucyjnej) . .	połowa należytości pod lit. <i>A</i> , w wypadkach z lit. <i>B</i> , <i>b</i> i <i>c</i> jednak najwyżej 50 K			
	<i>C.</i> Nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczem przy wartości przedmiotu sporu				
	do 50 K		—	50	
nad	50 K „ 100 „		1	—	
„	100 „ „ 400 „		2	—	
„	400 „ „ 600 „		4	—	
„	600 „ „ 800 „		8	—	
„	800 „ „ 1.000 „		10	—	

U w a g a

2. Do procentowej należności od rozstrzygnięć, któremi orzeka się o rozszerezeniach kilku powodów lub o rozszerezeniach przeciw kilku pozwany (uczestnictwo sporu) należy za każdą dalszą osobę występującą jako powód lub pozwany pobrać dziesięcioprocentowy dodatek; suma tych dodatków nie może jednak przenosić należności taryfowej, od której się je pobiera. To samo stosuje się analogicznie także na wypadek interwencji ubocznej.

3. Jeżeli rozprawę załatwia się kilkoma wyrokami częściowymi (§ 391. procedury cywilnej), lub jeżeli przed wyrokiem końcowym zapada wyrok pośredni (§ 393. procedury cywilnej), to płaci się taką samą należność, jak gdyby rozstrzygnięcie zapadło w jednym wyroku. Kwotę tę należy zapłacić już przy pierwszym wyroku częściowym (pośrednim), natomiast przy wydaniu dalszych wyroków częściowych i wyroku końcowego nie płaci się żadnej dalszej należności. Jeżeli po wydaniu wyroku częściowego lub pośredniego, który nie dotyczy całego przedmiotu sporu, strony oświadczą przed sądem, że procesu dalej nie prowadzą, lub co do reszty przedmiotu zawierają ugodę, to należy zwrócić różnicę między zapłaconą należnością a należnościami, któreby się miało zapłacić za wydany wyrok częściowy lub pośredni według odnośnej części wartości a w wypadku ugody, także za tę ostatnią. Oświadczenie stron, że nie prowadzą dalej procesu, nie podlega żadnej należności od dokumentu.

4. Jeżeli zapłacono za rozstrzygnięcie należność według pełnej wartości przedmiotu sporu, to, jeżeli to rozstrzygnięcie zostanie uzupełnione dodatkowym rozstrzygnięciem tego lub wyższego sądu (§§. 423., 430. i 496., ustęp 1., l. 1, i ustęp 3. procedury cywilnej) nie płaci się od tego ostatniego rozstrzygnięcia żadnej dalszej należności.

5. Obowiązku należności od rozstrzygnięcia nienarusza okoliczność, że rozstrzygnięcie zostanie zniesione lub utraci moc obowiązującą. Jeżeli jednak po uchyleniu rozstrzygnięcia w toku instancyi sprawa zostanie przekazana do nowego rozstrzygnięcia, to należność za uchylone rozstrzygnięcie należy wliczyć do należności od nowego rozstrzygnięcia. Dalej wlicza się:

- a) należność za wydany według lit. A, c, nakaz zapłaty lub zabezpieczenia do należności za wyrok tej samej instancyi, wydany na zarzuty przeciw nakazowi;
- b) należność za rozstrzygnięcie uchylone przez dozwoleń przywrócenia do pierwotnego stanu do należności za nowe rozstrzygnięcie wydane przez tę samą instancyę w tej samej sprawie;
- c) należność za wyrok na skargę o nieważność lub o wznowienie do należności za nowy wyrok wydany wskutek uznania nieważności lub zezwolenia przywrócenia do dawnego stanu w sprawie głównej;
- d) należność za nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczem do należności za wyrok późniejszy, wydany przez ten sam sąd w tym samym przedmiocie, jeżeli albo wierzyciel postawił żądanie o wydanie nakazu zapłaty w skardze wniesionej o ściągnięcie wierzytelności (§ 19. ustawy z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67) i wyrok, przy którego należności ma nastąpić wliczenie, na tę skargę zapadł, lub jeżeli w innych wypadkach zapadł wyrok najpóźniej w ciągu dwu lat po dniu wygotowania nakazu zapłaty, pozbawionego mocy wskutek wniesienia sprzeciwu;

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procent- towe
			K	h	procent
	D. Uchwały sądu pierwszej instancji w postępowaniu egzekucyjnym:				
	a) pierwsze pozwolenie egzekucji na podstawie aktu (dokumentu), sporządzonego poza obszarem Monarchii austriacko-węgierskiej		jak wyroki, wymienione pod lit. A		
	b) pierwsze dozwole nie egzekucji na podstawie innych tytułów egzekucyjnych		połowę należytości, wymienionej pod lit. A, jednak najwyżej 10 K		
	c) uchwały zezwalające na tymczasowe zarządzenie (§§ 379. i 382. ordynacji egzekucyjnej) przy wartości przedmiotu sporu				
	do 1.000 K		5	—	
	nad 1.000 „		10	—	
	E. Rozstrzygnięcia w drugiej lub trzeciej instancji:				
	a) o środkach prawnych przeciw sądowym rozstrzygnięciom, wymienionym pod lit. A i B		należytość przewidziana za rozstrzygnięcie sądowe pierwszej instancji pod lit. A i B		
	Uchwały odrzucające nie podlegają w żadnym wypadku wyższej należytości niż 25 K.				
	b) o środkach prawnych przeciw pierwszej uchwale o wniosku na dozwole nie egzekucji		jak dozwole nia egzekucji, wymienione pod lit. D		
7	Rozstrzygnięcia sędziów rozjemczych (orzeczenia, wyroki, uchwały)				
	a) pierwszej instancji				
	1. Rozstrzygnięcie w sprawie głównej		należytości, wymienione w pozycji taryfowej 6, lit. A		

U w a g a

e) należytość za dozwole nie egzekucyi do należytości za wyrok, który wydano wskutek zarzutów przeciw istnieniu wykonalnego roszczenia (§ 35. ordynacyi egzekucyjnej), wskutek zarzutów przeciw dozwole niu egzekucyi (§ 36. ordynacyi egzekucyjnej), lub wskutek sprzeciwu przeciw dozwole niu egzekucyi (§ 83. ordynacyi egzekucyjnej).

6. Zapiski wyroku według § 418., ustęp 1., procedury cywilnej stoją na równi co do obowiązku należytości z wyrokami. które one zastępują.

7. Orzeczenia nie wymienione w tej pozycyi taryfy i zarządzenia sądów w postępowaniu spornem i egzekucyjnem są wolne od należytości.

Do pozycyi 7.

1. Za rozstrzygnięcie sędziego rozjemczego, którem przyznano własność nieruchomości na podstawie zasiedzenia, nie płaci się niższej należytości, jak za odpłatne przeniesienie odnośnej nieruchomości. Przy powtórnem przyznaniu tego samego prawa własności ma to postanowienie zastosowanie jedynie do pierwszego przyznania.

2. Należytość za wyrok sędziego rozjemczego, także jeśli udziela się kilka jego wygotowań, należy płacić tylko raz; jednak wygotowania, które wydaje się stronom tylko na tch szczególne żądanie, podlegają należytości wymienionej pod pozycyą taryfową 4., lit. a).

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należytości procentowe
			K	h	procent
8	2. rozstrzygnięcia, przez które odrzucono skargę z powodu niedopuszczalności drogi prawa, niewłaściwości sądu rozjemczego, sporu wiszącego lub rzeczy osądzonej, z powodu niezdolności procesowej jednej strony lub braku uprawnienia osoby występującej jako zastępca				
	b) wyższej instancji	połowa należytości, wymienionej w pozycji taryfowej 6., lit. A, jednak najwyżej 50 K			
	Sądowe ugody w toku procesu cywilnego lub postępowania egzekucyjnego	należytość przewidziana za rozstrzygnięcie sędziego rozjemczego pierwszej instancji			
	gdy jednak przedmiot ugody nie da się oszacować	od wartości, na którą się zgodzono			1/2
		od każdego arkusza	2	—	

II. Postępowanie konkursowe

9	Podania:				
	a) o ile inny przepis taryfy niema zastosowania,				
	1. podania wierzycieli, zawierające zgłoszenie wierzytelności do konkursu lub w postępowaniu ugodowym, lub zawierające ograniczenie, uzupełnienie lub inną zmianę takiego zgłoszenia, przy kwocie wierzytelności, którą się ma zgłosić lub zgłoszonej				
	do 100 K	od każdego arkusza		30	
	nad 100 K „ 1.000 „	„	1	—	
	„ 1.000 „	„	2	—	
	2. Podania dłużnika upadłego i zarządcy masy konkursowej w konkursie, dalej podania dłużnika i zarządcy ugodowego w postępowaniu ugodowym				
	3. inne podania	wolne od należytości	1	—	

U w a g a

Do pozycyi 8.

1. Jeżeli w drodze ugody sądowej przenosi się własność nieruchomości, to obok należności, przypadającej według pozycyi 8. płaci się także należność od nieruchomości, przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

2. Obok należności procentowej wymienionej pod pozycyą taryfową 8., należy zapłacić, jeżeli prócz sądowego protokołu o ugodzie wystawiono dokument, od tego dokumentu, stałą należność stemplową 1 K od każdego arkusza.

3. Ugody, w których przed sądem uznano dług, prawo lub wykonanie zobowiązania na podstawie poprzedniej czynności prawnej, która dotąd z powodu niewystawienia dokumentu prawnego nie podlegała należności, winno się, pomijając obowiązek należności według pozycyi taryfowej 8., traktować jak sądowe oświadczenia (pozycya taryfowa 53., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

4. Sądowa ugoda o kwotę roszczenia, o którego podstawie rozstrzygnięto wyrokiem pośrednim (§ 393., ustęp 1., procedury cywilnej), dalej ugoda, którą zawarto po wydaniu wyroku pośredniego, o istnieniu lub nieistnieniu stosunku prawnego lub prawa (§ 393., ustęp 2., procedury cywilnej), co do roszczenia z nich wypływającego, jest wolna od należności.

5. Pozycya taryfy 8. ma odpowiednie zastosowanie do ugód, zawartych przed sądami lub sędziami rozjemczymi.

6. Obok należności z pozycyi taryfy 8. płaci się także należność od protokołu.

7. Ugody w postępowaniu przed sądami przemysłowymi przy wartości przedmiotu sporu do 100 K są wolne od należności.

i wyrównawcze.

Do pozycyi 9.

1. Drugi i każdy dalszy arkusz podlegających obowiązkowi należności podań, wymienionych w lit. *b* i *d*, podlega należności po 1 K.

2. Przepisy uwag 2. i 6., lit. *a*, *c*, *d* oraz *e* do pozycyi taryfowej 1. mają odpowiednio zastosowanie w konkursie i w postępowaniu wyrównawczem.

3. Podania, w których dłużnik donosi sądowi o wstrzymaniu wypłat, traktuje się jak wnioski na otwarcie konkursu.

Pozyoya	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe procent
			K	h	
	b) wnioski wierzyciela na otwarcie konkursu	od pierwsze- go arkusza	pięciokrotna należytość pod lit. a, l. 1., lecz najmniej 5 K		
	c) wnioski upadłego dłużnika (dłużnika) na otwarcie konkursu lub postępowania ugodowego		wolne od należności		
	d) środki prawne				
	1. do trybunału pierwszej lub drugiej instancji	"	5	—	
	2. do Najwyższego Trybunału	"	10	—	
10	Protokoły:				
	a) jeżeli zastępują podanie		jak te podania		
	b) w innych przypadkach		wolne od należności		
11	Załączniki podlegających obowiązkowi należytości podań i protokołów, o ile nie można ich uważać według ich treści za część składową podania lub protokołu i dlatego podlegają należytości od podań lub protokołów:				
	a) w innych przypadkach jak w lit. b przytoczonych	od każdego arkusza	—	50	
	b) książki, broszury, plany sytuacyjne i inne przed- mioty, które nie są pismami	od sztuki	—	50	
12	Duplikaty (tryplikaty itd.) sądowych wygotowań . .	od każdego arkusza	2	—	
13	Odpisy (sądowe) udzielone stronie na jej żądanie .	"	2	—	
14	Urzędowe poświadczenia sądu				
	a) jeżeli się ich udziela zarządcy konkursu lub za- rządcy ugodowemu		wolne od należności		
	b) w innych przypadkach	"	2	—	

U w a g a

Do pozycyi 9. i 10.

W toku postępowania konkursowego składane do protokołu lub wyrażone w podaniu oświadczenia zarządcy masy, upadłego dłużnika lub wierzyciela, któremi uznaje się istnienie lub wysokość wierzytelności zgłoszonej do konkursu, nie podlegają żadnej należności. Zresztą przepisy pozycyi taryfy 53., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, mają zastosowanie także w postępowaniu konkursowem.

Do pozycyi 11.

1. Załączniki podań przytoczonych w pozycyi taryfowej 9., lit. a, l. 1., jeżeli kwota zgłosić się mającej lub zgłoszonej wierzytelności nie przynosi 100 K, podlegają należności 20 h od każdego arkusza.

2. Od należności za załączniki są zwolnione:

- a) wszystkie tutejsze i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony; papiery zastępujące pieniądź i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) pisma i dokumenty uwolnione od należności dla pewnego użytku, jeżeli się ich używa jako załączniki do tego samego celu.

Do pozycyi 12.

1. Przeznaczone dla stron wygotowania rozstrzygnięć sądowych w postępowaniu konkursowem i wyrównawczem są z reguły wolne od należności. Te jednakże wygotowania rozstrzygnięć, które się wydaje stronom tylko na ich specjalne żądanie, podlegają należności od duplikatów.

2. Wyciągi z sądowych rozstrzygnięć uważa się co do zapłaty należności na równi z duplikatami.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procent- towe
			K	h	procent
15	Należytość ryczałtowa za postępowanie konkursowe i wyrównawcze: a) dla konkursu: 1. w wypadku zakończenia konkursu rozdzieleniem (§ 139. ordynacji konkursowej) lub przymusową ugodą (§ 157. ordynacji konkursowej) 2. w wypadku zakończenia konkursu z powodu braku większości wierzycieli konkursowych lub za zgodą wierzycieli (§§ 166., ustęp 1., i 167. ordynacji konkursowej) b) dla postępowania ugodowego w wypadku sądowego zatwierdzenia ugody (§ 49. ordynacji ugodowej).	od sumy kwot użytych lub rozporządzalnych do zapłaty kosztów konkursu (§ 46., l. 1., ordynacji konkursowej) i wierzytelności konkursowych (§§ 50. do 53. ordynacji konkursowej)			1
		od wartości sprzedażnej masy konkursowej			1
		od sumy kwot użytych lub rozporządzalnych na zaspokojenie wierzycieli (§ 46., ustępy 2. i 3. ordynacji ugodowej)			1/2

U w a g a

Do pozycji 15.

1. Ugody w konkursie i w postępowaniu ugodowym podlegają należności według pozycji taryfowej 8.

2. Ugody przymusowe (lit. *a*, l. 1.) i sądowo potwierdzone ugody (lit. *b*) nie podlegają prócz należności ryczałtowej według pozycji 15. żadnej dalszej należności; jeżeli o ugodzie przymusowej lub o sądownie zatwierdzonej ugodzie obok sądowego protokołu spisano dokument, to płaci się stałą należność stemplową 1 K od każdego arkusza. Jeżeli się przez ugodę przymusową lub przez sądowo zatwierdzone ugodę przenosi własność nieruchomości, to obok należności ryczałtowej płaci się także przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, należność immobiliarną od nieruchomości.

3. Sądowe ugody (wyrównania przymusowe, ugody i inne wyrównania), w których uznano przed sądem w toku konkursu lub postępowania wyrównawczego na podstawie poprzedniej czynności prawnej jakiś dług, prawo lub wypełnienie zobowiązania, należy bez naruszenia przepisu uwagi do pozycji taryfy 9: i 10. uważać za sądowe oświadczenia (pozycja taryfy 53., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

III. Postępowanie

Pozyoya	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stale należytości		Należy- tości procen- towe
			K	h	procent
	A. Ogólne przepisy taryfy.				
16	Podania				
	a) o ile niema zastosowania jeden z następujących przepisów taryfy	od każdego arkusza	1	—	
	b) rekursy i zażalenia:				
	1. do trybunału pierwszej lub drugiej instancyi	od pierwszego arkusza	5	—	
	2. do Najwyższego Trybunału	"	10	—	
	c) Podania o wpis do ksiąg publicznych co do nieruchomości i uważanych z niemi na równi uprawnień, o ile wedle lit. b nie płaci się wyższej należytości,				
	jeżeli wartość prawa, które ma być zainstabulowane lub prenotowane nie przekracza 100 K	od każdego arkusza	1	—	
	przy wartości tego prawa:				
	nad 100 K do 200 K	od pierwszego arkusza	2	—	
	" 200 " " 500 "	"	3	—	
	" 500 " " 1.000 "	"	4	—	
	" 1.000 "	"	5	—	
	jeżeli wartość prawa, które ma być zainstabulowane lub prenotowane, nie da się ocenić, dalej we wszystkich wypadkach, w których prosi się tylko o adnotacyę	"	3	—	

w sprawach niespornych.

U w a g a

Do pozycyi 16.

1. Drugi i każdy dalszy arkusz podań, oznaczonych pod lit. *b* do *d*, podlega należności po 1 K od każdego arkusza.

2. Postanowienia uwag 2. i 6., lit. *a*, *c*, *d* oraz *e*, do pozycyi taryfy 1., mają odpowiednie zastosowanie do podań w postępowaniu w sprawach niespornych. To samo dotyczy uwagi 3. do pozycyi taryfowej 1., o ile nie chodzi o podania wymienionego pod pozycyą taryfową 16., lit. *d*, rodzaju.

3. Podania, w których prosi się o wpis do rejestru stowarzyszeń, podlegają należności nie według lit. *d*, lecz według lit. *a* lub *b*.

4. Podania o wykreślenie wpisu z ksiąg publicznych należy co do zapłaty należności traktować według lit. *c*, tak, jak podania o podjęcie tego samego wpisu.

5. Jeżeli w podaniu prosi się o wpisy do wymienionych pod lit. *c* ksiąg gruntowych różnych urzędów hipotecznych, to należność przepisana według lit. *c* za pierwszy arkusz należy płać tyle razy, ile jest tych urzędów.

6. Prośby o wykreślenie adnotacji z ksiąg wymienionych w lit. *c*, że jakąś prośbę odrzucono, podlegają bez różnicy, czy wykreślenie należy przeprowadzić w księgach jednego, czy kilku urzędów hipotecznych, tylko jednorazowej należności według lit. *a*.

7. Przepisy uwag 4. do 6. stosuje się odpowiednio do podań o wpisy do ksiąg hipotek i wpisów praw rzeczowych.

8. W wypadkach lit. *d*, l. 5., należy także przy wpisie lub wykreśleniu prokury kolektywnej zapłacić należność 20 K od pierwszego arkusza tyle razy, ile jest prokuryistów, którzy mają być wpisani lub wykreśleni.

9. Podania o wpis zmian kontraktu spółki, które dotyczą wyłącznie zmian firmy, przytoczonych w uwadze 2. do pozycyi taryfowej 43., lit. *l*, według brzmienia ustawy z dnia 24. Intego 1905, Dz. u. p. Nr. 32, nie podlegają należności, oznaczonej pod lit. *d*, l. 3., lecz tylko należności według lit. *d*, l. 1.

10. Podania w toku postępowania spadkowego, jeżeli łączna wartość bez odliczenia długów i ciężarów nie przenosi 100 K, są wolne od należności.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należitości	Stałe należitości		Należitości procentowe procent
			K	h	
	d) podania o następujące wpisy do rejestrów handlowych, które mają być prowadzone przez sądy handlowe:				
	1. o wpis firmy lub zmiany już wpisanej firmy lub jej właścicieli	należitości według ustawy z dnia 24. lutego 1905. Dz. u. p. Nr. 32			
	2. o wpis kontraktu spółki, dalej o wpis podwyższenia kapitału spółki lub o przedłużenie trwania spółki				
	aa) towarzystwa akcyjnego lub komandytowo-akcyjnego	od pierwszego arkusza	100	—	
	bb) spółki z ograniczoną poręką	"	60	—	
	cc) innej spółki	"	40	—	
	3. o wpis innych, niż wymienionych pod l. 2. zmian kontraktu spółki	połowa należitości, ustanowionych pod l. 2.			
	4. o wpis filii firmy, która już jest wpisana do rejestru sądu handlowego w granicach obowiązywania tej ustawy	od pierwszego arkusza	20	—	
	5. o wpis lub wykreślenie prokury (artykuł 41. u. h.), dalej członków zarządu towarzystwa akcyjnego lub komandytowo-akcyjnego i kierowników spółki z ograniczoną poręką	od pierwszego arkusza, za każdego prokurzystę, który ma być wpisany lub wykreślony, za każdego członka zarządu lub kierownika	20	—	

U w a g a

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stałe należyci		Należyci procentowe
			K	h	procent
	6. o wpis lub wykreślenie likwidatorów	od pierwszego arkusza za każdego likwidatora, który ma być wpisany lub wykreślony	20	—	
	7. o wpis praw majątkowych, które przysługują żonie kupca wskutek kontraktów małżeńskich	od pierwszego arkusza	20	—	
17	Protokoły:				
	a) o ile nie stosuje się innego przepisu taryfy	od każdego arkusza	1	—	
	b) protokoły, zastępujące jedno z oznaczonych pod pozycją taryfową 16., lit. b do d, podań, jak te podania.				
18	Załączniki podlegających obowiązkowi należyci podań i protokołów, o ile nie należy ich stosownie do treści uważać za część składową podania lub protokołu i o ile przez to nie podlegają należyci od podań lub protokołów:				
	a) w innych przypadkach, jak wymienionych w lit. b	od każdego arkusza	—	50	
	b) książki, broszury, plany sytuacyjne i inne przedmioty, nie będące pismami	od każdej sztuki	—	50	
19	Duplikaty (tryplikaty itp.) wygotowań sądowych,				
	a) o ile stronie na jej żądanie się je wydaje	od każdego arkusza	2	—	
	b) w innych wypadkach	wolne	od należyci		
20	Odpisy (sądowe), udzielone stronie na jej żądanie		2	—	
21	Wyciągi hipoteczne (certyfikaty hipoteczne) i wyciągi depozytowe, wydawane stronie na jej żądanie		3	—	
22	Sądowe oszacowania (dobrowolne) i wymiar odškodowania w wypadkach wywłaszczenia:				
	a) oszacowania	od wynierzonej wartości szacunkowej			1/6

U w a g a

Do pozycyi 17.

1. Przepisy uwag 6. i 8., lit. *a*, *c*, *d* i *e*, do pozycyi taryfowej 2. stosuje się odpowiednio do protokołów w postępowaniu w sprawach niespornych.

2. W wypadku odroczenia audyencji podlega protokół z odbywanej dalej audyencji, choćby się go spisywało na tym samym arkuszu, co protokół z poprzedniej audyencji, jako nowy protokół samoistnie należyci według pozycyi taryfowej 17.

3. Zapiski urzędowe, niezawierające wniosku strony i przez stronę nie podpisywane, nie uważa się za protokoły w myśl pozycyi taryfowej 17.

4. Wolne od należyci są:

- a) protokoły, które sąd z urzędu spisuje w tym celu, by otrzymać informacye, których potrzebuje do załatwienia swych spraw urzędowych;
- b) protokoły, spisywane w toku postępowania w sprawach spadków, których łączna wartość bez odliczenia długów i ciężarów nie przynosi 100 K;
- c) protokoły z aktu pośmiertnego.

Do pozycyi 18.

Od należyci od załączników są wolne:

- a) wszystkie tutejsze i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony; papiery zastępujące pieniądź i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) dokumenty i pisma uwolnione od należyci dla pewnego użytku, jeżeli się ich używa jako załączniki dla tego celu.

Do pozycyi 19.

Wyciągi z sądowych wygotowań należy co do zapłaty należyci uważać na równi z duplikatami tych wygotowań.

Do pozycyi 20.

Jeżeli czynność prawna, dotycząca nieruchomości a podlegająca bezpośredniej zapłacie należyci, zostanie zgłoszona do sądu hipotecznego zamiast u władzy skarbowej, a strona zaniedba dołączyć odpis dokumentu, nadający się dla celów wymiaru, to odpis dokumentu, sporządzony z urzędu przez sąd hipoteczny dla udzielenia go władzy skarbowej, podlega podwójnej należyci, wymienionej pod pozycyą taryfową 20.

Do pozycyi 22.

1. Sądowe oszacowania w celu wymiaru należyci nie podlegają należyci według pozycyi taryfowej 22.

2. Obok należyci od urzędowego oszacowania lub oceny odszkodowania w wypadkach wyłączenia, nie płaci się należyci od protokołu, spisanego z tych czynności urzędowych.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stałe należyci		Należyci procentowe
			K	h	
	b) wymiar odszkodowania w razie wywłaszczeń	od ustalonej kwoty odszkodowania			1/2
23	Licytacye (dobrowolne), które sąd przeprowadza	od uzyskanej ceny			1/4
24	Sądowe ugody	należyci według pozycji taryfy 8.			
B. Postępowanie spadkowe.					
25	Należyci ryczałtowa za postępowanie spadkowe: Przy czystej wartości majątku spadkowego, będącego przedmiotem postępowania:				
	a) do 5.000 K	wolne od należyci			
	b) nad 5.000 K „ 10.000 „		2	—	
	c) „ 10.000 „ „ 25.000 „		5	—	
	d) „ 25.000 „ „ 50.000 „		10	—	
	e) „ 50.000 „ „ 75.000 „		25	—	
	f) „ 75.000 „ „ 100.000 „		50	—	
	g) „ 100.000 „ „ 250.000 „		125	—	
	h) „ 250.000 „ „ 500.000 „		250	—	
	i) „ 500.000 „	od każdych 1.000 K czystej wartości majątku, będącego przedmiotem postępowania przyczem kwoty resztujące niżej 1.000 K zaokrągła się na pełną kwotę 1.000 K, jednak w żadnym wypadku więcej niż 10.000 K		50	

U w a g a

Do pozycyi 23.

1. Obok należności za czynność urzędową licytacyjną winno się płacić także należność według pozycyi taryfowej 108., ustępy 1. do 3., ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, względnie według ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

2. Protokół licytacyjny, podlegający należności według pozycyi taryfowej 23., nie podlega należności od protokołu.

Do pozycyi 24.

1. Jeżeli zapomocą ugody sądowej przenosi się własność nieruchomości, to obok należności według pozycyi taryfowej 24., płaci się także należność od nieruchomości, przewidzianą w ustawie z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74.

2. Prócz należności według pozycyi taryfowej 24., jeżeli prócz sądowego protokołu o ugodzie wygotowano dokument, należy zapłacić od tego dokumentu stałą należność stemplową 1 K od każdego arkusza.

3. Sądowe ugody w postępowaniu sprawach niespornych, których podstawą jest bezpośrednio lub pośrednio czynność prawna, podlegająca należności, lub przez które uznaje się dług, prawo lub wypełnienie zobowiązania na podstawie poprzedniej czynności prawnej, która dotychczas z powodu niewystawienia dokumentu nie podlegała należności, winno się, bez naruszenia obowiązku należności według pozycyi taryfowej 24., traktować jak sądowe oświadczenia (pozycya taryfowa 53: ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50).

4. Obok należności według pozycyi taryfowej 24. należy zapłacić także należność od protokołu.

Do pozycyi 25.

1. Obok należności ryczałtowej winno się płacić także należności, przewidziane w pozycyi taryfowej 16. do 24.

2. Dla wymiaru należności ryczałtowej należy doliczyć czystą wartość wyszłego na jaw później majątku spadkowego do czystej wartości majątku, co do którego przeprowadzono przedtem postępowanie.

3. Należność według pozycyi taryfowej 25. należy płacić także od sądowych czynności urzędowych co do spadków, które mają być wydane za granicę.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe		
			K	h		procent	
	C. Działalność sądów w sprawach opieki i kurateli.						
26	Należytość ryczałtowa za sądową pieczę nadopieczunką i kuraternalną: Jeżeli czyste dochody roczne z majątku poruczonego pieczy dla każdego poruczonego pieczy wynoszą:						
	a) nie więcej jak 3.000 K	wolne	od	należytości			
	b) nad 3.000 K do 4.000 „	rocznie	10	—			
	c) „ 4.000 „ „ 6.000 „	„	15	—			
	d) „ 6.000 „ „ 8.000 „	„	20	—			
	e) „ 8.000 „ „ 10.000 „	„	25	—			
	f) „ 10.000 „ „ 15.000 „	„	40	—			
	g) „ 15.000 „ „ 25.000 „	„	60	—			
	h) „ 25.000 „ „ 50.000 „	„	100	—			
	i) „ 50.000 „	od	każdych	1.000 K ro- cznych czy- stych do- chodów, przyczem reszty niżej 1.000 K za- okrągła się na pełną kwotę 1.000 K rocznie	2	—	
	D. Piecza nad przechowanymi w sądzie masami użytkowymi i substytucyjnymi.						
27	Należytość ryczałtowa za pieczę nad przechowanymi w sądzie masami użytkowymi i substytucyjnymi: Jeżeli roczne czyste dochody z masy, o ile nie przypadają poruczonemu pieczy, wynoszą:						
	a) nie więcej niż 1.000 K	wolne	od	należytości			
	b) nad 1.000 K do 2.000 „	rocznie	5	—			
	c) „ 2.000 „ „ 3.000 „	„	10	—			

U w a g a

Do pozycyi 26.

1. Przy ustaleniu dochodów miarodajnych dla obliczenia należitości ryczałtowej według pozycyi taryfowej 26. należy pominąć datki na utrzymanie, wychowanie itp., dalej dochody z majątku powierniczego.

2. Dochody nie płynące z majątku (płace, zarobki itp.) nie bierze się w rachubę przy ustaleniu dochodów, miarodajnych dla należitości ryczałtowej według pozycyi taryfowej 26.

3. Należitość według pozycyi taryfowej 26. płaci się także za pieczę sądowo-opiekuńczą w wypadkach z §§ 149. i 150 k. p. u. c.

Do pozycyi 26 i 27.

Obok należitości ryczałtowej płaci się także należitości, przewidziane w pozycjach taryfowych 16 do 24.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stała należytości		Należy- tości procent- owe
			K	h	procent
	d) nad 3.000 K	stosownie do rocznych czystych do- chodów, o ile one nie przy- padają pupi- lowi, rocznie			
			podwójna kwota należy- tości, wymie- nionych w po- zycji tary- fowej 26, lit. b do i		
	E. Sądowa piecza nad powiernictwami.				
28	Należytość ryczałtowa za pieczę nad powiernictwami:				
	a) od nieruchomości majątku powierniczego:				
	Przy czystej wartości tego majątku:				
	1. do 200.000 K	rocznie	100	—	
	2. nad 200.000 K „ 300.000 „		150	—	
	3. „ 300.000 „ „ 400.000 „		200	—	
	4. „ 400.000 „ „ 500.000 „		250	—	
	5. „ 500.000 „ „ 600.000 „		300	—	
	6. „ 600.000 „ „ 800.000 „		400	—	
	7. „ 800.000 „ „ 1.000.000 „		500	—	
	8. „ 1.000.000 „ „ 1.500.000 „		750	—	
	9. „ 1.500.000 „	od każdych 1000 K- czy- stej wartości, przyczem kwoty reszlu- jące za- okrągla się na pełną kwotę 1000 K, rocznie	—	50	
	b) od ruchomego majątku powierniczego:				
	Przy czystej wartości tego majątku:				
	1. „ do 50.000 K	wolne od należności			
	2. nad 50.000 K „ 100.000 „	rocznie	25	—	
	3. „ 100.000 „ „ 150.000 „		35	—	
	4. „ 150.000 „ „ 200.000 „		50	—	

U w a g a

Do pozycyi 28.

1. Należytość ryczałtowa, pomijając wyjątek unormowany w przepisie przejściowym § 53., ustęp 2. ustawy, wymierza się na podstawie wartości, którą należy ustanawiać na przeciąg każdych dwudziestu lat.

2. Wartości ruchomości, które ze względu na swój charakter nie są zdolne do przyniesienia dochodu (dzieła sztuki, przemysłu artystycznego, biblioteki, manuskrypta, klejnoty itd.), nie wlicza się do podstawy wymiarowej dla należytości ryczałtowej.

3. Obok należytości ryczałtowej winno się płacić także należytości, przewidziane w pozycyi taryfowej 16 do 24.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe
			K	h	procent
	5. nad 200.000 K	stosownie do czystej wartości ruchomego majątku po- wierniczego, rocznie			
			połowa nale- żytości wy- mienionej pod lit. a, l. 2 do 9		
	F. Inne czynności postępowania w sprawach niespornych.				
29	Podania:				
	a) o sądowe zezwolenie na przyjęcie kogoś w miejsce dziecka lub o potwierdzenie przyjęcia w miejsce dziecka (§§ 258. do 260. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208); podania o sądowe zezwolenie dla prośby o legitymację nieślubnego dziecka przez przywilej panującego (§§ 263. i 264. powołanego patentu); dalej podania o dobrowolną separację lub rozwód . . .	od pierwszego arkusza	5	—	
	b) o pozwolenie na przeniesienie szlachectwa i herbu na adoptowanego (§ 261. powołanego patentu) .		100	—	
	c) o deklarację śmierci lub o orzeczenie, że dowód śmierci przeprowadzono (§§ 1., 8. i 10. ustawy z dnia 16. lutego 1883, Dz. u. p. Nr. 20) . .		5	—	
30	Rozstrzygnięcia (orzeczenia, uchwały) sądowe:				
	a) o prośbach o zezwolenie na przyjęcie w miejsce dziecka, lub o potwierdzenie przyjęcia w miejsce dziecka		10	—	
	b) o prośbach o zatwierdzenie wyjęcia z pod ojcowskiej władzy lub o uznanie pełnoletności (§ 266. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, i § 252 k. p. u. c.)		5	—	

U w a g a

Do pozycyi 29.

1. Drugi i każdy dalszy arkusz podań oznaczonych w pozycyi taryfowej 29. podlega należności po 1 K. Do tych podań mają odpowiednie zastosowanie przepisy uwag 2 i 6, lit. *a*, *c*, *d* oraz *e* do pozycyi taryfowej 1.

2. Należnościom z lit. *a* do *c*, podlegają tylko podania, wdrażające postępowanie. Późniejsze podania, wniesione w toku postępowania, podlegają należnościom, przewidzianym w pozycyi taryfowej 16.

3. Protokoły, zastępujące podania wymienione pod lit. *a* do *c*, należy co do wymiaru należności traktować jak te podania.

Do pozycyi 30.

1. Inne, jak wymienione pod pozycją taryfową 30. rozstrzygnięcia sądowe w postępowaniu w sprawach niespornych są wolne od należności.

2. W wypadkach lit. *f* ustala się wartość papieru wartościowego, który ma być amortyzowany, na kwotę, na którą ten papier opiewa.

3. Obowiązku należności od rozstrzygnięcia nie narusza to, że rozstrzygnięcie zostało uchylone. Jeżeli jednak wydano w podobnej sprawie nowe rozstrzygnięcie, to należność za uchylone rozstrzygnięcie wlicza się w należność za nowe rozstrzygnięcie.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należyci	Stałe należyci		Należyci procentowe
			K	h	procent
	c) o prośbach o dobrowolną separację lub rozwód .		10	—	
	d) o ustalenie roszczeń o utrzymanie, posag lub wyprawę w postępowaniu w sprawach niespornych, jeżeli wartość przyznana wynosi:				
	nad 400 K do 1.000 K		5	—	
	„ 1.000 „ „ 2.000 „		10	—	
	„ 2.000 „	od przyznanej wartości			1/2
	e) o podaniach przytoczonych w pozycji taryfowej 29, lit. c		10	—	
	f) o prośbach o dozwozenie amortyzacji papierów wartościowych:				
	1. jeżeli wartość papieru 100 K nie przekracza	wolne od należyci			
	2. w innych wypadkach		5	—	
	g) o sprzeciwie wierzyciela przeciw zamianie gruntów (§ 12. ustawy z dnia 6. lutego 1869, Dz. u. p. Nr. 18)		5	—	
	h) o środkach prawnych przeciw orzeczeniom, przytoczonym od a do g				ta sama należyci, co za orzeczenie zaczezione

IV. Postępowanie karne

31	Podania:				
	a) Wnioski oskarżyciela prywatnego na wdrożenie postępowania:				
	1. przy występku, który ma być sądzony przez sąd przysięgłych	od pierwszego arkusza	15	—	
	2. przy innym występku	„	10	—	
	3. w wypadkach przekroczeń	„	3	—	
	b) Zażalenia nieważności i odwołania przeciw wyrokom, podlegającym należyci (pozycja taryfowa 34):				
	1. zażalenia nieważności	„	15	—	
	2. odwołania od wyroków trybunałów, o ile nie są one połączone z zażaleniem nieważności .	„	10	—	
	3. odwołania od wyroków sądów powiatowych	„	3	—	

U w a g a

4. Rozstrzygnięcia, w których w postępowaniu niespornem przyznano na miesięczne utrzymanie nie więcej, niż 40 K, są wolne od należitości.

wskutek oskarżenia prywatnego.

Do pozycyi 31.

1. Od drugiego i każdego dalszego arkusza podania, jakoteż od każdego arkusza dalszych wygotowań podania, płaci się należitość po 1 K.

2. Należitości według lit. *b*, podlega tylko zgłoszenie środka prawnego; oddzielnie wniesione wywody zgłoszonego środka prawnego podlegają należitości wedle lit. *c*.

3. Podanie, w którym ściganie karne rozszerza się na inne działanie karygodne tego samego obwinionego, podlega tylko należitości według lit. *c*.

4. Wolne od należitości są:

- a*) podania mające na celu udzielenie prawa ubogich i zażalenia przeciw zarządzeniom, wydanym na takie podania;
- b*) pisemne prośby do sądu, nie zawierające żadnego wniosku, o którym miałby sąd rozstrzygać;
- c*) prośby o sprostowanie sądowych wyroków i uchwał;
- d*) prośby o złagodzenie kary (§ 410. ustawy o postępowaniu karnem), prośby o łaskę (§ 411. ustawy o postępowaniu karnem) i prośby o odroczenie kary.

Pozycja	Przedmiot	Podstawa wymiaru należytości	Stałe należytości		Należy- tości procen- towe procent
			K	h	
	c) inne podania stron procesowych:				
	1. przy występku, który ma być osądzony przez sąd przysięgłych	od pierwszego arkusza	3	—	
	2. przy innym występku	"	2	—	
	3. w wypadkach przekroczeń	"	1	—	
32	Protokoły:				
	a) protokoły, które zastępują podania stron, procesowych jak te podania,				
	b) protokoły z ustnej rozprawy głównej lub z rozprawy apelacyjnej, oraz protokoły o rozprawie ustnej nad zażaleniem nieważności:				
	1. przed sądem powiatowym	od całego protokołu bez względu na ilość arkuszy	1	—	
	2. przed trybunałem	"	5	—	
	Jeżeli w wypadkach lit b, l. 1 lub 2, rozprawa trwa dłużej niż pół godziny, to nadto za każde, choćby tylko zaczęte pół godziny całego czasu trwania płaci się w wypadku l. 1, należytość w kwocie 2 K, w wypadku l. 2, należytość 10 K.				
33	Załączniki od podlegających należytości podań i protokołów, o ile one według treści nie są częścią składową podania lub protokołu i z tego powodu podlegają należytości od podań lub protokołu . .	należytość wymieniona w pozycji taryfowej 18			
34	Wyroki bez różnicy instancji:				
	a) przy występku, który ma być osądzony przez sąd przysięgłych		30	—	
	b) przy innych występkach		20	—	
	c) w przekroczeniach		5	—	

U w a g a

Do pozycyi 32.

1. Jeżeli rozprawę odroczone, to protokół z dalszej rozprawy, choćby pisano go na tym samym arkuszu, co protokół z poprzedniej rozprawy, podlega jako nowy protokół samodzielnie należności. W wypadkach tych płaci się za drugą i każdą dalszą rozprawę należność od protokołu, także za pierwsze, choćby tylko rozpoczęte pół godziny przed sądami powiatowymi w kwocie 2 K, przed trybunałami w kwocie 10 K.

2. Przy rozprawach przed trybunałami nie wlicza się w celu obliczenia należności według lit. b czasu, zużytego na naradę trybunału lub sądu przysięgłych do czasu trwania rozprawy.

3. Jeżeli w toku rozprawy głównej podniesiono prywatne oskarżenie, to obok każdorazowej należności od protokołu płaci się należność według pozycyi taryfowej 31., lit. a. Jeżeli w czasie rozprawy głównej rozszerza się postępowanie karne na inne działania karygodne tego samego obwinionego, to nie płaci się za to żadnej należności.

4. Wolne od należności są:

- a) protokoły z ustnej rozprawy apelacyjnej i z ustnej rozprawy nad zażaleniem nieważności, jeżeli żadna ze stron procesowych się nie jawiła i także żadnego dowodu nie przeprowadzono;
- b) protokoły, niezawierające wniosku, co do którego sąd winienby rozstrzygnąć;
- c) protokoły, zastępujące podanie, zwolnione od należności.

Do pozycyi 33.

Od należności od załączników są zwolnione:

- a) wszystkie tutejsze i zagraniczne publiczne papiery kredytowe, ich kupony i talony, papiery zastępujące pieniądz i inne publiczne znaczki wartościowe;
- b) świadectwa ubóstwa;
- c) dokumenty i pisma uwolnione dla pewnego celu od należności, jeżeli się ich używa do tego samego jako załączniki.

Do pozycyi 34.

1. Jeżeli wyrok dotyczy więcej niż jednego oskarżonego, to od każdego dalszego oskarżonego płaci się dodatek do taryfowej należności od wyroku w kwocie jednej piątej tej należności. Suma dodatków nie może jednak przenosić taryfowej należności, od której się te dodatki ściągają. Ilość oskarżycieli prywatnych jest dla wysokości należności od wyroku bez wpływu.

2. Jeżeli wyrok zniesiono wskutek zażalenia nieważności, odwołania lub wznowienia postępowania karnego lub wskutek sprzeciwu, to należność zapłacona od zniesionego wyroku wlicza się do należności od nowego rozstrzygnięcia tej samej instancji. Jeżeli sąd w wyroku orzekł swą niewłaściwość, to należność od tego wyroku uiszczona dolicza się do należności od wyroku sądu właściwego.

3. Wyroki, wydane przez Najwyższy Trybunał sądowy i kasacyjny wskutek zażalenia nieważności w obronie ustawy lub wydane przy nadzwyczajnem wznowieniu postępowania karnego, są wolne od należności.

4. Inne, jak wymienione w pozycyi taryfowej 34. rozstrzygnięcia sądów karnych nie podlegają żadnej należności.

Alfabetyczny index do taryfy.

Przedmiot	Po- zycja tary- fowa	Przedmiot	Po- zycja tary- fowa
Certyfikaty hipoteczne, patrz wyciągi z ksiąg gruntowych		Protokoly	
Duplikaty wygotowań sądowych		w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	2
w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	4	w konkursie i postępowaniu ugodowym	10
w konkursie i w postępowaniu ugodowym	12	w postępowaniu niespornem	17
w postępowaniu niespornem	19	w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	32
Licytacje sądowe, dobrowolne	23	Rozstrzygnięcia sądowe	
Należytości ryczałtowe		w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	6
w konkursie i postępowaniu ugodowym	15	w postępowaniu niespornem	30
od postępowania spadkowego	25	w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych, patrz „Wyroki„	
za pieczę nadopiekuńczą i kuratelą sądów	26	Rozstrzygnięcia sędziów rozjemczych	7
za pieczę nad przechowaniami w sądzie		Ugody sądowe	
masami użytkowymi i substytucyjnymi	27	w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	8
za pieczę nad powiernictwami	28	w konkursie i postępowaniu ugodowym	15
Odpisy, sądowe		w postępowaniu niespornem	24
w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	5	Wyciągi depozytowe	21
w konkursie i w postępowaniu ugodowym	13	Wyciągi z ksiąg gruntowych	21
w postępowaniu niespornem	20	Wyroki w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	34
Oszacowania sądowe, dobrowolne	22	w procesie cywilnym, patrz „Rozstrzygnięcia sądowe“	
Podania		Załączniki	
w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	1	w procesie cywilnym i postępowaniu egzekucyjnym	3
w konkursie i postępowaniu ugodowym	9	w konkursie i postępowaniu ugodowym	11
w postępowaniu niespornem	16, 29	w postępowaniu niespornem	18
w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	31	w postępowaniu karnem na podstawie oskarżeń prywatnych	33
Potwierdzenia urzędowe w konkursie i w postępowaniu ugodowym	14		

280.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 15. września 1915

O należnościach od kontraktów ubezpieczenia, o rentę dożywotnią i o zaopatrzenie.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

I. Zakłady ubezpieczeń i urzędnicy zaopatrzenia.

§ 1.

Sprawy ubezpieczeń tutejszokrajowych zakładów ubezpieczeń.

(1) Zakłady, zawierające w sposób zarobkowy kontrakty ubezpieczenia jako ubezpieczyciele (zakłady ubezpieczeń), winny uiszczać następujące należności:

1. Za kontrakt ubezpieczenia i za wszystkie układy, zawarte między zakładem a biorącymi ubezpieczenie co do dalszego utrzymania lub zmiany kontraktu

przy ubezpieczeniu zwrotnem . . . 1/2 procent,

przy ubezpieczeniu gradowem i bydła 1 procent,

we wszystkich innych gałęziach

ubezpieczenia 2 procent

rocznej sumy łącznej wszystkich wpływających na podstawie tych kontraktów opłat ze strony biorących ubezpieczenie (premię i należności ubocznych, o ile tych ostatnich nie uiszcza się jako zwrot uiszczzonej państwu lub związkowi autonomicznemu publicznej daniny).

Od sumy łącznej opłat, które wpłynęły, winno się przy obliczeniu należności odliczyć zwrócone na podstawie storna premie i należności uboczne.

Natomiast nie można przy obliczeniu należności odliczać prowizji i innych świadczeń zakładu na rzecz trzecich osób lub na rzecz biorących ubezpieczenie, z wyjątkiem przyznanych tym ostatnim przez zakłady, istniejące na zasadzie wzajemnej poręki członków, udziałów w nadwyżkach kasowych.

2. Za dokonywaną ze strony zakładów na podstawie kontraktu ubezpieczenia wypłatę sum ubezpieczonych (wynagrodzenia szkód) i za wszystkie inne, uzasadnione w kontrakcie ubezpieczenia świadczenia zakładów na rzecz ubezpieczonych, nadto za wypłaty za wykupno polic

przy ubezpieczeniu gradowem, bydła, ogniewem i przewozowem 1/2 procent,
we wszystkich innych gałęziach
ubezpieczenia 1 procent
rocznej wartości łącznej wymienionych świadczeń.

Przy ubezpieczeniu zwrotnem nie płaci się tych należności za świadczenia ubezpieczającego zwrotnie na rzecz ubezpieczonego zakładu.

3. Za zaliczki na police (pożyczki na police) i za opłatę odsetek od takich pożyczek 1/2 procent rocznej sumy łącznej tych kwot pożyczkowych i odsetek.

(2) Przepisane na rzecz czyjaś świadczenia należy uważać na równi z zapłatami.

(3) O ile w tem rozporządzeniu cesarskiem niczego odmiennego nie postanowiono, należy przy zastosowaniu jego postanowień zakłady, istniejące na zasadzie wzajemnej poręki członków uważać na równi z innymi zakładami ubezpieczeń.

§ 2.

Sprawy ubezpieczeń obcokrajowych zakładów ubezpieczeń.

(1) Znajdujących się na obszarze, w którym to rozporządzenie cesarskie obowiązuje, zastępców lub filie zakładów ubezpieczeń, mających siedzibę poza tym obszarem, o ile zawierają one ubezpieczenia jako ubezpieczyciele lub w nich pośredniczą, należy co do wszystkich czynności, odnoszących się do tych spraw ubezpieczenia, o ile one jednak podejmują się tylko oznaczonych w § 1., ustępie 1., czynności lub w nich pośredniczą, co do tych czynności, uważać przy zastosowaniu przepisów tego rozporządzenia cesarskiego na równi z tutejszokrajowymi zakładami ubezpieczeń. Bliższe przepisy o tem będą wydane w drodze rozporządzenia.

(2) O ile nie mają zastosowania przepisy poprzedniego ustępu, podlegają kontrakty ubezpieczenia, zawierane przez zakłady ubezpieczeń jako ubezpieczycieli, mające siedzibę poza obszarem, w którym obowiązuje to rozporządzenie cesarskie, oraz inne, zdarzające się przy sprawach ubezpieczeń tych zakładów czynności prawne i dokumenty, należności według ogólnych przepisów o należnościach. Obowiązują przytem jednak następujące zmiany:

1. Należność za kontrakt ubezpieczenia wynosi przy ubezpieczeniu zwrotnem 1/2 procent, przy ubezpieczeniu gradowem i bydła 1 procent; w innych gałęziach ubezpieczenia 2 procent od wartości umówionej za ubezpieczenie opłaty (§ 1., ustęp 1., l. 1.); jeśli umówiono powtarzające się

świadczenia jako opłatę za ubezpieczenie, należy zastosować § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50. Prócz tej należności nie uiszczą się już żadnej należności za potwierdzenia odbioru opłat ze strony biorącego ubezpieczenie.

2. Potwierdzenia odbioru świadczeń ubezpieczyciela, następujących na podstawie takich umów (§ 1., ustęp 1.. l. 2.), podlegają przy ubezpieczeniu gradowym, bydła, ogniem i przewozowym należności $\frac{1}{2}$ procent, a w innych gałęziach ubezpieczenia należności 1 procent wartości świadczeń, których odbiór się poświadcza: przy ubezpieczeniu zwrotnem nie należy uiszczać tej należności za potwierdzenia odbioru świadczeń ubezpieczającego zwrotnie na rzecz ubezpieczonego zakładu. Postanowienia pozycyi taryfowych 47 i 48 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, nie mają zastosowania do podlegających należności procentowej potwierdzeń odbioru.

§ 3.

Kontrakty ubezpieczenia jako interesy uboczne; umowy o renty dożywotnie i kontrakty ubezpieczenia pensyjnego zakładów ubezpieczeń.

(1) Za zakłady ubezpieczeń w myśl §§ 1. i 2. należy uważać także te przedsiębiorstwa, które obok innych czynności zawierają jako ubezpieczyciele kontrakty ubezpieczenia, w szczególności przedsiębiorstwa kolejowe i okrętowe co do ubezpieczeń przewozowych, przedsiębiorstwa bankowe co do ubezpieczeń losowych i przedsiębiorstwa domów składowych co do ubezpieczenia złożonych u nich towarów.

(2) Umowy o renty dożywotnie i kontrakty ubezpieczenia pensyjnego, zawierane przez zakłady ubezpieczeń, nadto kontrakty z towarzyszami

należy przy zastosowaniu tego rozporządzenia cesarskiego uważać na równi z kontraktami ubezpieczenia na życie i podlegają one przewidzianym w § 1. należnościom; co do tych umów o rentę dożywotnią postanowienia pozycyi taryfowej 57 G ustawy z dnia 13. grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89. tracą moc obowiązującą.

§ 4.

Zakłady zaopatrzenia.

(1) Do zakładów zaopatrzenia (instytutów pensyjnych i prowizyjnych, funduszków, kas i związków pensyjnych itp.) należy — bez różnicy, czy przystąpienie do nich jest dobrowolne lub przymusowe i czy między uczestnikami istnieje stosunek umowy lub nie — zastosować odpowiednio postanowienia § 1., ustęp 1., l. 1. i 2., w ten

sposób, że należy uiszczać należności w wymiarze 1 procent, a mianowicie:

1. przewidzianą w § 1., ustęp 1.. l. 1. należność od rocznej sumy łącznej wszystkich świadczeń uczestników lub innych osób, o ile świadczenia te służą do uzyskania praw do zaopatrzenia na zasadzie umowy o zaopatrzenie lub ustanowione są statutem i następują w drodze zapłaty lub zapisania na rachunek;

2. przewidzianą w § 1., ustęp 1., l. 2., należność od rocznej wartości łącznej wszystkich wypłaconych lub zapisanych na rachunek przez zakład zaopatrzenia na podstawie umowy lub statutów kwot zaopatrzenia i wszystkich innych, polegających na umowie lub statutach świadczeń zakładu zaopatrzenia.

(2) Postanowienia te mają zastosowanie także wówczas, jeśli przysługujący zakładowi zaopatrzenia majątek tworzy część składową majątku innej osoby.

(3) Jeśli w statutach zakładu zaopatrzenia jest postanowione, że niedobory kasowe mają corocznie pokrywać uczestnicy, zaś nadwyżki kasowe mają być corocznie rozdzielone pomiędzy uczestników. wówczas zakład zaopatrzenia nie podlega należnościom, wymienionym w ustępie 1.. lecz należnościom, wymienionym w § 1.

(4) Do umów, zawieranych z zakładami zaopatrzenia, leżącymi poza obszarem, w którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, należy zastosować ogólne przepisy o należnościach.

§ 5.

Dodatek. Zaokrąglenie.

(1) Dodatku państwowego do wymienionych w §§ 1., 2. i 4. należności procentowych nie ściąga się.

(2) Postanowienie § 7. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, ma zastosowanie do należności, jakie się ma uiszczać stosownie do § 1., § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 1., w ten sposób, że należy zaokrąglić łączną kwotę roczną, służącą za podstawę wymiaru należności.

§ 6.

Sposób i czas uiszczania należności. Przepisy kontrolne. Skutki zwłoki.

(1) Przewidziane w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i § 4., ustęp 1., należności uiszczają oznaczone w §§ 1. do 4. zakłady i urzędnicy bezpośrednio bez urzędowego wymiaru. Ustanowi

się w drodze rozporządzenia, w jaki sposób i w jakich terminach to uiszczanie należitości ma się odbywać i o ile na poczet powinności należitościowej jeszcze przed jej płatnością można żądać częściowej zapłat.

(2) Do wymienionych w pierwszym ustępie zakładów i urzędzeń mają zastosowanie §§ 5. i 12. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89. Bliższe przepisy dla przestrzegania uiszczania należitości będą wydane w drodze rozporządzenia.

(3) O ile przewidziane w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i w § 4., ustęp 1., należitości procentowe lub wymienione w pierwszym ustępie zapłaty na rachunek nie zostaną uiszczone w ciągu ustanowionych terminów, należy uścić pięćprocentowe procenty zwłoki, rachując od dnia, po upływie terminu. Władza skarbowa jest prócz tego upoważniona do przypisania nieuiszczonych należitości zakładom i instytucjom w potrójnym wymiarze.

(4) Wymienione w § 2., ustęp 2., należitości procentowe należy uiszczać bezpośrednio na podstawie urzędowego wymiaru. Co do zgłoszenia do wymiaru należitości i skutków przekroczenia, dotyczących tego domiesienia przepisów, mają zastosowanie ogólne postanowienia należitościowe.

§ 7.

Zwolnienie polic i innych dokumentów od należitości od dokumentów.

(1) Police i inne dokumenty, dotyczące wymienionych w § 1., w § 2., ustęp 1. w § 3. i w § 4., ustęp 1., czynności prawnych, łącznie z poświadczeniami odbioru wypłat i innych świadczeń, uskutecznianych na podstawie tych czynności prawnych na rzecz zakładów ubezpieczeń i zaopatrzenia lub ze strony tych zakładów, nie podlegają obok należitości, jakie się ma bezpośrednio uiszczać na podstawie tego rozporządzenia cesarskiego od wymienionych czynności prawnych bez urzędowego wymiaru, żadnej należitości stemplowej. Podobnie nie uiszczą się należitości stemplowej od wniosków na ubezpieczenie, dodatków do polic i polic redukcyjnych, dalej od dokumentów na wykupna polic i na następujące w innej drodze uchylenie kontraktu ubezpieczenia, wreszcie od poświadczeń zwrotów pożyczki na police.

(2) Jeśli jednak wystawia się na podstawie zobowiązań z kontraktu ubezpieczenia weksle, lub uważane z nimi co do obowiązku należitości na równi dokumenty, wówczas uiszcza się należitość

osobno stosownie do postanowień ustawy z dnia 8. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 26.

§ 8.

Rzeczy nieruchome jako opłata za ubezpieczenie i zaopatrzenie.

O ile rzeczy nieruchome tworzą opłatę za ubezpieczenie lub zaopatrzenie, podlega czynność prawna w miejsce należitości, ustanowionych w § 1., ustęp 1., l. 1., i § 4., ustęp 1., l. 1., należitości od nieruchomości według ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, a dokument, wystawiony na czynność prawną, należitości stemplowej w kwocie 1 K od każdego arkusza; czynność prawną należy w takich wypadkach zgłosić do wymiaru należitości według ogólnych przepisów o należitościach. Postanowienia te obowiązują także dla oznaczonych w § 2. kontraktów ubezpieczenia.

§ 9.

Interes zagraniczny.

(1) Upoważnia się Ministra skarbu do zarządzenia, o ile zakłady ubezpieczeń, mające siedzibę na obszarze, w którym niniejsze rozporządzenie cesarskie obowiązuje, są co do interesów ubezpieczenia, zawartych poza tym obszarem, wolne od uiszczania przewidzianych w § 1. należitości. Warunki, pod jakimi należy uważać interes ubezpieczenia jako zawarty poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsze rozporządzenie cesarskie i inne warunki, pod jakimi tego uwolnienia się udziela, należy ustanowić w drodze rozporządzenia. Można także postanowić w drodze rozporządzenia, czy i o ile ta ulga może być zastosowana także do zawartych poza obszarem rozciągłości niniejszego rozporządzenia cesarskiego interesów ubezpieczenia tutejszokrajowych zastępców lub filii zakładów, oznaczonych w § 2., ustęp 1.

(2) Minister skarbu może pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia, udzielić zakładom zaopatrzenia uwolnienia od ustanowionych w § 4., ustęp 1., należitości, o tyle, o ile uprawnieni do zaopatrzenia mają swe zwykle miejsce zamieszkania poza obszarem, na którym obowiązują to rozporządzenie cesarskie.

§ 10.

Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia prywatnego.

(1) Istniejące na zasadzie wzajemności związku i stowarzyszenia, jeśli nie prowadzą obliczonego na zysk przedsiębiorstwa i nie zajmują się równocześnie innymi interesami ubezpieczeniowymi,

są wolne od uiszczania wymienionych w § 1., ustęp 1., l. 1. i 2., dalej w § 4., ustęp 1., należności, o ile one

1. mają na celu ubezpieczenie wsparć na wypadek choroby (wsparć pieniężnych, pomocy lekarskiej, środków terapeutycznych i pobierania lekarstw) i należności za pogrzeby, nie przekraczających 400 K, albo

2. mają według statutów za zadanie ubezpieczenie pensji inwalidów, na starość, wdowich i sierocych dla robotników, pomocników i uczniów (kasy robotników-inwalidów, kasy wdów po robotnikach, robotnicze związki pensyjne i wsparć itp.) albo

3. ograniczają się bez zapewnienia oznaczonych cyfrowo świadczeń do udzielania wsparć w wypadku czasowej lub dożywotniej niezdolności zarobkowania albo do świadczenia przejściowych wsparć na rzecz wdów i sierot.

(a) Podobne uwolnienie może Minister skarbu pod warunkami, które ustanowi się w drodze rozporządzenia, przyznać zakładom ubezpieczenia bydła, które otrzymują zaliczki z funduszków publicznych, oraz tym związkom ubezpieczenia bydła, polegającym na zasadzie wzajemności, których czynność ogranicza się na ściśle terytorjalnie ograniczony okręg, o ile związek złożony jest wyłącznie lub przeważnie z posiadaczy mniejszych przedsiębiorstw rolniczych lub leśnych i jeśli istnienie tych warunków jest ze statutów widoczne.

§ 11.

Uwolnienia w zakresie ubezpieczenia publicznego.

(1) Przepisy tego rozporządzenia cesarskiego nie naruszają uwolnień od należności stemplowych i bezpośrednich, należących się

1. według § 56. ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1888, w sprawie ubezpieczenia robotników od wypadków;

2. według § 75. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 23. w sprawie ubezpieczenia robotników na wypadek choroby;

3. według § 45. ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, w sprawie kas brackich górniczych;

4. według § 43. ustawy z dnia 16. lipca 1892. Dz. u. p. Nr. 202, w sprawie rejestrowanych kas zapomogowych;

5. według § 87. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, w brzmieniu, zmienionem artykułem I. rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138, w sprawie ubezpieczenia pensyjnego funkcjonaryszu prywatnych;

6. według § 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 7. kwietnia 1914, Dz. u. p. Nr. 80, w sprawie ubezpieczenia robotników górniczych od wypadków.

(2) Ulgi z § 43. ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202, w sprawie rejestrowanych kas pomocy, mają odpowiednie zastosowanie do tych, posiadających charakter przymusowy kas chorych dla majstrów, które się tworzą lub przekształcają w myśl § 115. h ogłoszonej obwieszczeniem z dnia 16. sierpnia 1907, Dz. u. p. Nr. 199, ustawy przemysłowej.

§ 12.

Postanowienia przejściowe.

(1) Za czynności prawne oznaczonego w § 1., w § 2., ustęp 1., w § 3. i w § 4., ustęp 1., rodzaju, zawarte przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego, należy uścić przewidziane w powyższych przepisach należności o tyle, o ile polegające na tych czynnościach prawnych świadczenia biorącego ubezpieczenie lub ubezpieczyciela lub świadczenia, oznaczone w § 4., ustęp 1., l. 1. lub 2., mają miejsce po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego. Jeśli jednak w ciągu pięciu lat od dnia wejścia w życie tego rozporządzenia cesarskiego uiszczono za takie kontrakty ubezpieczenia lub umowy o zaopatrzenie odpowiadającą dotychczasowym przepisom należność na podstawie § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50. należy za czas aż do upływu lat pięciu po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego uiszczać przewidziane w § 1., ustęp 1., l. 1., lub § 4., ustęp 1., l. 1., należności tylko w połowie.

(2) Zakłady ubezpieczenia i zaopatrzenia, które korzystają z tego zniżenia, mają wykazać, że zachodzą warunki, wymienione w pierwszym ustępie i urządzić prowadzenie swych ksiąg w ten sposób, by podlegające zniżonej należności świadczenia zostały wpisane odrębnie od innych świadczeń. Bliższe postanowienia w tym względzie będą wydane w drodze rozporządzenia.

(3) Upoważnia się jednak władzę skarbową do uwolnienia zakładów ubezpieczenia i zaopatrzenia od zarządzanego w poprzednim ustępie oddzielnego prowadzenia ksiąg, jeśli oświadczą gotowość opłacenia za wymieniony czas przejściowy pięciu lat po wejściu w życie tego rozporządzenia cesarskiego za wszystkie świadczenia oznaczonego w § 1., ustęp 1., l. 1., lub § 4., ustęp 1., l. 1., rodzaju bez dalszego rozróżniania, jednolitej kwoty ryczałtowej, którą ustanowi się ugodowo. Uiszczono na tej podstawie należności ryczałtowe należy

przy zastosowaniu tego rozporządzenia cesarskiego uważać na równi z należyciami, wymienionemi w § 1., ustęp 1., l. 1., lub w § 4., ustęp 1., l. 1.

(4) O ile zakłady ubezpieczenia i zaopatrzenia, zobowiązane na zasadzie umowy wobec biorących ubezpieczenie (uczestników zakładu zaopatrzenia) do ponoszenia należyci od ubezpieczenia, uiszczają od zawartych przed wejściem w życie tego rozporządzenia cesarskiego czynności prawnych stosownie do poprzednich postanowień wyższe należyci, niżby to miało miejsce według dotychczasowych przepisów, są zakłady i urzędnicy upoważnione do ściągnięcia tej nadwyżki należyci od biorących ubezpieczenie (uczestników zakładu zaopatrzenia).

II. Kontrakty ubezpieczenia, nie zawarte przez zakłady ubezpieczeń.

§ 13.

(1) Kontrakty ubezpieczenia łącznie z kontraktami ubezpieczenia zwrotnego podlegają, jeśli ubezpieczyciel nie jest zakładem oznaczonego w §§ 1. do 3. rodzaju, należyci stempłowej według skali III wraz z dodatkiem od opłaty, którą niszcza się za ubezpieczenie.

(2) Jeśli umówiono powtarzające się świadczenia jako odpłatę za ubezpieczenie, to należy przestrzegać postanowień § 16. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

(3) Przepis § 8. należy zastosować odpowiednio do wymienionych w pierwszym ustępie kontraktów.

III. Postanowienia wspólne.

§ 14.

Stosunek do obowiązujących przepisów o należyciach.

(1) O ile w tem rozporządzeniu cesarskiem czego innego nie zarządono, mają do należyci, jakie się ma uścić według tego rozporządzenia cesarskiego, zastosowanie ogólne przepisy o należyciach stempłowych i bezpośrednich.

(2) Postanowienia pozycyi taryfowej 57., *E* i *F*, ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, i uwagi do pozycyi taryfowej 57., *E* i *F*. tejsamej ustawy uchyla się.

(3) Obowiązujące przepisy o uwolnieniach od należyci, opierających się na właściwości przedmiotu lub osoby, nie mają zastosowania, o ile w § 11. czego innego nie postanowiono, do należyci, jakie się ma uiszczać stosownie do § 1., ustęp 1., § 2., ustęp 1., § 3. i § 4., ustęp 1.

(4) § 8. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, nie ma zastosowania do należyci, jakie się ma uiszczać bezpośrednio bez wymiaru urzędowego. Co do tych należyci wyda się w drodze rozporządzenia przepisy o przerahowaniu kwot, wyrażonych w zagranicznej walucie, na walutę koronową.

(5) Niniejsze rozporządzenie cesarskie nie narusza postanowień umowy, dotyczącej należyci stempłowych i bezpośrednich, używalnego stempla i taks, zatwierdzonej rozporządzeniem cesarskiem z dnia 29. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 268, a zawartej pomiędzy Ministrem skarbu królestw i krajów, reprezentowanych w Radzie państwa z jednej, a Ministrem skarbu krajów świętej korony węgierskiej z drugiej strony.

§ 15.

Kary porządkowe.

Za przekroczenia tego rozporządzenia cesarskiego i wydanych dla jego wykonania zarządzeń i zleceń władz można nakładać kary porządkowe do 2000 K. Za każdy powtórny wypadek i za każde bezwoczne upomnienie może nastąpić nałożenie dalszej kary porządkowej aż do tej samej najwyższej kwoty.

§ 16.

Chwila wejścia w życie. Klauzula wykonawcza.

Wykonanie tego rozporządzenia cesarskiego, które wchodzi w życie w dniu 1. stycznia 1916, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, w dniu 15. września 1915.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Hohenburger wlr.

Forster wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Georgi wlr.

Heinold wlr.

Hussarek wlr.

Schuster wlr.

Engel wlr.

Morawski wlr.

